

От поредицата
за СПЕНСЪР

Робърт Б. Паркър

ОБЕТОВАНА ЗЕМЯ

Най-добрият частен детектив
в литературата
след Реймънд Чандлър



РОБЪРТ Б. ПАРКЪР ОБЕТОВАНА ЗЕМЯ

Превод: Валентин Кръстев

chitanka.info

Спенсър има клиент, който сериозно е загазил. Съпругата на Харви Шепърд е изчезнала. Но той е загубил и една хубава сума от четвърт милион долара, вложени в недвижим имот.

Капанът е заложен.

Кредитор изпраща за разправа с длъжника един от най-печените наемни биячи, известни в Бостън. Отседнал на плажа край Кейп Код, Спенсър открива липсващата съпруга, но тя се оказва замесена в убийство. В това време, хванатият в капан съпруг има срок от 24 часа — или да се разплати, или да си поръча ковчег...

И Спенсър се оказва така дълбоко хлътнал в цялата тази история, че единственият изход от нея е да заложим на един план, който е толкова рискован, че смъртта изглежда неизбежна...

ЗА АВТОРА

Робърт Б. Паркър е роден през 1932 г. Той е професор по английски език в Североизточния университет в Масачузетс, САЩ, където води курсове по американска литература. Написал е редица научни книги, между които „Личната отговорност към литературата“.

Първият роман за Спенсър от Робърт Б. Паркър, „Ръкописът на Годулф“, е отпечатан през 1974 г. Оттогава насам излизат още десетки други.

„Обетована земя“ печели през 1976 г. наградата „Едгар Алън По“ за най-добра криминална литература в САЩ.

Робърт Б. Паркър живее в Кембридж, Масачузетс, със своята жена Джоан. Той е страстен спортист. Влюбен е в тичането и кануто.

Джон, Дейвид и Даниъл

1

Бях попаднал в графата „разчистване на терени“ и натирен от кантората ми, се наложи да се преместя в покрайнините на града. Новият ми адрес беше на втория етаж на една двуетажна кръгла малка кула, която стърчеше на ъгъла на Мас авеню и Бойлстън стрийт, над един магазин за цигари. Предишният наемател е била някаква гледачка и аз стоях на прозореца, стържейки с ножче за бръснене разкривения позлатен надпис на фирмата ѝ върху стъклото, когато го видях. Носеше бледозелен костюм и жълта риза с остра яка, разкопчана на шията и извадена над реверите на сакото. СвERYаваше адреса от някакво листче хартия и гледаше унило към сградата.

— Ето го моят първи клиент в новата ми кантора — обявих аз, — или последният на Мадам Сососгрис.

Зад мене Сюзън Силвърман с отрязани джинси и блузка на сини и бели райета почистваше с препарат за миене и хартиена кърпа стъклото на вратата. Тя дойде до прозореца и погледна надолу.

— Не изглежда очарован от квартала — заключи тя.

— Ако бях в квартала, който би му харесал, нямаше да съм му по джоба.

Мъжът изчезна в малката врата до магазина за цигари и минута по-късно чух стъпките му по стълбите. Той се спря, последва чукане. Сюзън отвори вратата. Той погледна неуверено вътре. На пода имаше папки в кашони, на които пишеше „ФАЛСТАФ“, стените все още ухаеха на прясна боя, а върху един вестник вляво от вратата бяха струпани четки и кутии от боя. В кантората беше горещо и аз бях само по джинси, целите омацани с боя и с още по-окаяни на вид, спортни обувки.

— Търся човек на име Спенсър — рече той.

— Аз съм — казах. — Заповядайте, влезте.

Сложих ножчето за бръснене на перваза на прозореца и заобиколих бюрото, за да му подам ръка. Имах нужда от клиент. Обзалагам се, че Фило Ванс никога не е боядисвал сам кантората си.

— Това е мисис Силвърман — казах. — Тя ми помага в настаняването. Градските власти събориха предишната ми кантора. — Докато говорех, чувствах струйката пот, която се стичаше по гърдите ми. Сюзън се усмихна и поздрави.

— Казвам се Шепърд — представи се той. — Харви Шепърд. Имам нужда да поговорим.

— Аз ще изляза да си взема един сандвич — каза Сюзън. — Наближава обед. Искаш ли да ти донеса нещо на връщане?

Поклатих глава.

— Пий само една кола или нещо такова. Когато приключим с мистър Шепърд, ще те заведа някъде да се наобядваме хубаво.

— Ще видим — каза тя. — Беше ми приятно да се запознаем, мистър Шепърд.

— Вашата секретарка? — попита Шепърд, когато тя излезе.

— Не — отговорих аз. — Просто приятелка.

— Ех, бих искал и аз да имам такава приятелка.

— За човек, изтупан като вас — рекох, — не би трябвало да представлява проблем.

— Да, само че аз съм женен. И съм непрекъснато зает с работа.

Настъпи мълчание. Той имаше румено четвъртито лице и къдрава черна коса. Беше малко месест около челюстите и чертите му бяха леко размазани, но беше хубав мъж. Черноок ирландец. Имаше вид на човек, който е свикнал да говори, и невъзможността му да прави това сега го караше да се чувства неловко. Аз му подхвърлих сламката.

— Кой ви изпрати при мен, мистър Шепърд?

— Харв — рече той. — Наричайте ме Харв, всички ми казват така.

Кимнах.

— Познавам един репортер от нюбедфордския „Стандарт таймс“. Той ми даде вашето име.

— Вие от Ню Бедфорд ли сте, Харв?

— Не, от Хайанис.

— Смятате да се кандидатируете за президент и искате аз да ви бъда застъпник.

— Не — каза той със слаба, неуверена усмивка, — о, разбирам, Хайанис, ха.

— О'кей — казах аз, — няма да се кандидатирам за президент. Не искате да ви ставам застъпник. Какви са намеренията ви?

— Искам да намерите жена ми.

— О'кей.

— Мисля, че е избягала.

— Понякога го правят.

— Искам тя да се върне.

— Това не мога да ви гарантирам. Ще я намеря. Но аз не се занимавам с отвличания, дали ще се върне, си е работа на вас двамата.

— Тя просто ни напусна. Мене и три деца. Просто се махна от нас.

— Бяхте ли при ченгетата?

Той кимна.

— Те не подозират ли, ще извинявате за израза, нечиста игра?

Той поклати глава.

— Не, тя си събра нещата в един куфар и замина. Познавам лично Дик Слейд и той е убеден, че е избягала.

— Слейд ченге ли е?

— Да, в полицията в Барнстейбъл.

— О'кей. Сто на ден и разноските. Разноските включват стая в мотел и порядъчно ядене. Не ми се иска да пътувам всеки ден до Бостън и обратно.

— Ще платя, колкото струва. Искате ли нещо в аванс?

— Харв, ако все пак се кандидатираш за президент, аз ще ти бъда застъпник.

Той отново се усмихна със слабата си усмивка. Не успях да отклоня ума му от неприятностите.

— Колко искате?

— Петстотин.

Той извади продълговат портфейл от вътрешния джоб на самото си, взе от него пет стодоларови банкноти и ми ги подаде. Не можах да видя колко останаха в портфейла. Сгънах ги и ги пхнах в джоба на панталоните си, като се постарях да изглежда така, сякаш там имаше още пари.

— Ще намина сутринта. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Да. Живея на Оушън стрийт, Оушън стрийт, осемнайсет. Кога смяташ, че ще можеш да стигнеш там? Имам да върша куп неща.

Господи, ама че време избра да се махне от нас.

— Ще бъда там в девет часа. Ако имате нейни снимки, пригответе ги. Ще поръчам да направят копия. Ако имате някакви писма, сметки за телефон, разписки, неща от този род, пригответе ги. Ще искам да ги видя. Кочани от чекове? Списък на приятели или някое семейство, където би могла да отиде? Възможно ли е да има друг мъж?

— Пам? Не-е. Тя не се интересува много от секс.

— Може да се интересува от любов.

— Аз ѝ я давам, Спенсър. В достатъчна степен.

— Ами тогава, какво друго. А, децата? Може ли да говоря пред тях?

— Да, не крием нищо от тях. Те знаят, че се е махнала. Изобщо, достатъчно големи са, най-малкото е на дванадесет години.

— Те имат ли някакви догадки къде може да е майка им?

— Едва ли. Казват, че не знаят...

— Но ти не си сигурен.

— Просто не съм сигурен, че биха ми казали. Искам да кажа, че в последно време не съм им обръщал достатъчно внимание. Не съм много сигурен дали са искрени с мен. Особено момичетата.

— Аз имам непрекъснато това чувство по отношение на всички. Не го вземай навътре.

— На тебе ти е лесно.

— Да, прав си. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

Той поклати глава.

— О'кей, ще се видим утре в девет.

Стиснахме си ръцете.

— Знаеш ли как да стигнеш дотам?

— Да — казах. — Познавам Хайанис много добре. Ще те открия.

— Ще откриеш ли нея, Спенсър?

— Да.

2

Когато Сюзън Силвърман се върна, тя ме завари седнал на бюрото, върху което лежах петте стодоларови банкноти.

— Чий е образът на стодоларовата банкнота? — попитах аз.

— На Нелсън Рокфелер.

— Грешка.

— На Дейвид Рокфелер?

— Остави.

— Лорънс Рокфелер?

— Къде искаш да обядваме?

— Не трябваше да ми показваш парите. Бях готова да се примиря с пържола, гарнирана с чесън в кварталната кръчма. Но сега си мисля за нещо по-шик.

— Нещо по-шик ще е. Смяташ ли, че трябва да се преоблека?

— Избърши си поне потта от гърдите.

— Хайде, ще отскочим до вкъщи и ще се нагласим.

— Когато намериш клиент, започваш да кипиш от енергия, нали?

— Да, гос'ожо, премествам се веднага в най-близкия ресторант.

Закрепих пистолета на дясното си бедро, облякох си ризата, като оставих краищата ѝ отвън, за да прикриват пистолета, и излязохме. Апартаментът ми се намираше на десет минути път пеша оттук, като през по-голямата си част минаваше през навалищата на Комънуелт авеню. Когато стигнахме, Сюзън влезе първа да вземе душ, а аз изпих една бутилка „Амстел“, докато се обаждах, за да резервирам места. Фактически изпих три.

Ресторантът изниква над бреговата ивица. Употребявани тухли, стари греди и някакъв екскурзионен кораб от река Хъдзън, акостирали наблизко. Паметник на обедите по сметка, храм на деловите обеда. Един от костюмираните хлапаци на вратата паркира открит ата ми кола с озадачена физиономия. Повечето от колите на паркинга бяха по-нови и доколкото можах да видя, почти ни го една от тях нямаше толкова лепени кръпки по тапицерията.

— Онзи младеж като че ли се отнесе с презрение към колата ти — отбеляза Сюзън.

— Един от недостатъците на възпитанието — казах, — никакво уважение към възрастта.

Налагаше се да почакаме за нашата маса. Попитаха ни бихме ли желали по един коктейл във фойето. Приехме. Минахме по оградения трап на екскурзионния кораб и седнахме, загледани в пристанището на Бостън. Сюзън си поръча коктейл „Маргарита“, а аз няколко бири „Хайнекен“. Никъде нямат „Амстел“. Дори и в такъв изискан ресторант като този.

— Какво иска от тебе клиентът ти?

— Да намеря жена му.

— Трудно ли ще е?

— Не. Изглежда, че просто е избягала. Ако е така, ще бъде лесно да се намери. Повечето съпруги, които бягат, не отиват много далече. Болшинството от тях, всъщност искат да бъдат намерени и да се върнат вкъщи.

— Това не ми изглежда особено либерално.

— Не е особено либерално, но така стоят нещата. За първи път броят на избягалите съпруги надхвърля броя на избягалите съпрузи. Прочетат два броя на списание „Мис“, зърнат Марло Томас в неговото шоу-събеседване и решават, че повече не могат да продължават така. После откриват, че нямат никакви способности за реализация. Десет или петнайсет години къщна работа са ги направили неспособни за нищо друго и завършват като миячки на чинии, сервитьорки или чистачки и започват да мечтаят да се отърват. Освен това много от тях се чувстват самотни.

— А не могат да се върнат вкъщи току-тъй — рече Сюзън, — защото се чувстват неудобно и не могат да се унижат да се върнат с подвита опашка.

— Точно така. По тази причина се шляят наблизко и се надяват някой да ги потърси.

— И ако някой наистина ги потърси, приемат това като своего рода акт на приобщаване. Един вид съпругът се е загрижил дотолкова, че се е постарал да я открие. Това, по някакъв странен начин, за тях е жест на привързаност.

— Отново си права. Само че, чувството за вина, особено ако имат деца, чувството за вина ги убива. И когато се върнат обратно вкъщи, обикновено нещата се оказват по-зле, отколкото са били, преди да се махнат.

Сюзън отпи от коктейла си.

— Съпругът се е сдобил с нов коз срещу нея.

— Да — кимнах аз. — И донякъде той е прав. Хей, кучко, може да й каже той. Ти ни заряза. Остави ме с децата на произвола на съдбата и побягна. Нямах причина да се гордееш с това, скъпа. Ти си ни длъжница.

— Но — рече Сюзън.

— Разбира се, но. Винаги има но. Но тя е живяла живота си, като се е съобразявала с тях и се нуждае от шанс да го живее, съобразявайки се със себе си. Самостоятелно — свих рамене и допих остатъка от бирата си.

— Ти изкарваш всичко това толкова делнично.

— То си е делнично донякъде — казах. — Нагледал съм му се достатъчно. През шейсетте времето ми беше заето почти изцяло в търсене на избягали дечурлига. Сега — в търсене на избягали майки. Историята с майките не е много по-различна.

— Същевременно правиш всичко това да звучи, не знам как да кажа, банално. Или общоприето. Сякаш това не те засяга. Сякаш това са просто някакви бройки в твоята работа. Вещи, които трябва да търсиш.

— Не виждам много смисъл да говоря с трепет в гласа си. Достатъчно ме е грижа за тях, щом се наемам да ги търся. Правя го и заради парите, но пари не е трудно да се изкарат. Въпросът, поне в областта на моята работа, е да не се поддавам на много чувства. Това обикновено се отразява зле. — Направих знак на келнерката да ми донесе още една бира. Погледнах към питието на Сюзън. Тя отказа с поклащане на глава. Оттатък пристанището някакъв боинг 747 се издигна неправдоподобно от пистата в Лоуган и се понесе бавно нагоре, описвайки тромав кръг, преди да се насочи на запад. Към Лос Анджелис? Или Сан Франциско?

— Сюз — казах. — Ние с теб би трябвало да сме в него.

— В какво?

— В самолета, отлитащ на запад. Откъсвайки се от досадните земни връзки.

— Аз не обичам да летя.

— Приказки — казах. — Настъпих те на болното място.

— Защо смяташ така?

— По тона, бейби, по тона на гласа. По дължината на изречението, положението на главата. Не забравяй, че по професия съм следовател. Уликите са моят занаят. На какво си ядосана?

— Не знам.

— Добре е като начало.

— Не се подигравай с мен, Спенсър. Не знам точно. Ядосана съм ти на тебе или поне в тази връзка. Може би съм чела списание „Мис“, може би изразходвам прекалено много време да гледам Марло Томас с телевизионните му беседи. Била съм омъжена и съм се развела и може би знам по-добре от теб какво би могла да преживява съпругата на този човек.

— Възможно е — казах аз.

Управителят на ресторанта беше приготвил масата ни и ние мълчаливо го последвахме. Менютата бяха огромни и отпечатани с изискан шрифт. Цената на омарите беше дискретно пропусната.

— Но да кажем, че знаеш — подхванах прекъснатия ни разговор. — Да кажем, че по-добре от мене разбираш проблема ѝ. Какво те ядосва?

Тя погледна в менюто си.

— Самодоволна — рече тя. — Това е думата, която търсех, има някакво самодоволство в глупавия, дребнав опит за бягство на тази жена.

Келнерката дойде. Погледнах към Сюзън.

— Охлюви — каза тя на келнерката. — И студени раци.

Аз поръчах мешани горещи ордъоври и пържола. Келнерката се отдалечи.

— Не съм съгласен със самодоволна — казах. — Нагла, може би, но не самодоволна.

— Снизходителен си — рече Сюзън.

— Не — казах аз. — Раздразнен може би, щом настояваш. Но не от нея, а от всичката глупост на света. Писнало ми е от движения. Писнало ми е от хора, които мислят, че една нова система ще се

погрижи за всичко, Писнало ми е от хора, които поставят каузата пред човека. И ми е писнало от хора, независимо от пола им, които захвърлят децата си и побягват подир работа, пиене, секс, благосъстояние. Това е безотговорно.

Келнерката се появи отново с първото. Платото ми горещи ордъври съдържаше една молюска, стрида „Рокфелер“, пържена скарида, маринована скарида и пълнена гъба.

— Заменям гъба срещу един охлюв — казах на Сюзън.

Тя хвана един охлюв с щипците за сервиране и го сложи в чинията ми.

— Не искам гъбата — рече тя.

— Няма нужда да правиш гладна стачка само защото си ядосана, Сюз. — Извадих охлюва от черупката му и го изядох. — Последен шанс за гъбата.

Тя поклати глава. Аз изядох гъбата.

— Ти не знаеш защо е избягала — рече Сюзън.

— НикоЕ от нас не чнае.

— Но ти допускаше феминстка причина.

— Не трябваше. Права си.

— Ще взема онази маринована скарида — рече Сюзън. Сложих я в чинията ѝ с моята вилица.

— Ти знаеш, че най-много обичам тях — казах аз.

— И знам, че не си падаш много по гъбите — рече тя.

— Кучка.

Сюзън се усмихна.

— Пътят към разкаянието на мъжа минава през стомаха му — усмихна се Сюзън.

Усмивката го постигна, тя винаги го постигаше. Усмивката на Сюзън беше цветово с качествата на „Текникълър“, визуално — на „Синемаскоуп“ и стереофонична по звучене. Почувствах коремните ми мускули да се стягат, както ставаше винаги, когато тя се усмихнеше, както ставаше винаги, когато аз я погледнех истински.

— Къде, по дяволите, си била преди двайсет години? — казах аз.

— Омъжвах се за погрешния мъж. — Тя протегна дясната си ръка и докосна с показалеца си кокалчетата на лявата ми ръка, която лежеше на масата. Усмивката стоеше, но сега това беше сериозна усмивка. — По-добре късно, отколкото никога — каза тя.

Келнерката дойде със салатата.

3

Бях станал рано и вече пътувах към Хайанис преди часа на натовареното движение в Бостън. Шосе номер 3 до Сагамор бридж е суперавтомагистрала. Преди двайсет години нямаше подобно нещо и до полуостров Кейп Код се слизаше по шосе номер 28 през малките южни градчета като Рандолф. Този път беше бавен, но интересен и човек можеше да гледа хората и предните дворове на къщите, кафявите нечистокръвни кучета и да спре да вечеря с хамбургери, които се приготвяха пред очите му. Докато карах по шосе номер 3 тази сутрин, единственият човек, когото видях пред една кола, беше някакъв тип, който сменяше гума близо до табела, на която пишеше ПЛИ-МЪТ. Когато поех нагоре над канала Кейп Код при Сагамор бридж, шосе номер 3 премина в шосе номер 6. В централното платно и от двете страни на пътя имаше нискорасъл бял бор и тук-там някои по-високи дървета, от време на време случайно се мяркаше някой клен и понякога малки дъбове. По високите места на пътя и от двете страни можеше да се види океан, на юг — залива Бъзардс, на север — залива Кейп Код. Всъщност целият Кейп отекваше с усещането за океана — не непременно с гледката му и не винаги с уханието или звука му. Понякога просто усещането за огромно пространство от всички страни. За безграничен лазур, простиращ се надалече под слънцето.

Шосе номер 3 ме отведе до центъра на Хайанис. Разтоварващата възбуда от нискораслите борове и морския простор се смени с гледката на заведения на Макдоналдс и Холидей Ин, търговски улици и мотели на Шератън, както и на множество недотам подходящи места, където човек би могъл да преспи и да се нахрани в обстановка, която по нищо не се различава от домашната. Освен че на стената би могло да има провесена рибарска мрежа. Ако Бартоломю Госнолд беше стигнал до Кейп откъм тази посока, той би продължил по пътя си.

При кръговия разклон за летището аз се отправих към Мейн стрийт. Хайанис е изненадващо пренаселен и прилича на големите градове, когато навлезеш в него. Мейн стрийт е опасана с магазини,

много от които са филиали на магазини в Бостън и Ню Йорк. Мотелът, в който отивах, се намира в източния край на града — голям, красив курортен мотел с оздравителен център и добър ресторант с викторианска обстановка. На голяма зелена табела при входа имаше надпис: „ДЪНФИС“. Бях отседнал там преди два месеца с Бренда Лоринг и бях прекарал чудесно.

В девет и трийсет вече бях наел стая и бях разопаковал багажа си. Телефонирах на Шепърд. Той си беше вкъщи и ме чакаше. Оушън стрийт е на пет минути път от мотела, едно продължение на Сий стрийт, изобилстващо със стари дъсчени покриви и сини кепенци. Домът на Шепърд не беше изключение. Голяма къща колониален стил с дъсчен покрив от бял кедър, старо сребро и сини кепенци на всички прозорци. Беше разположена на леко възвишение откъм океанската страна на Оушън стрийт. Отпред беше паркиран бял открит кадилак със смъкнат покрив. Виеща се тухлена пътека водеше към предната врата, а основите бяха обрасли с ниски вечнозелени растения. Предната врата беше синя. Позвъних на звънеца и чух как звънът му отекна във вътрешността. Вляво от къщата, където улицата завиваше, имаше някакъв плаж. Вдясно се виждаше висок жив плет, който скриваше от погледа къщата на съседите. Вратата отвори русо момиче с много малки лимоненозелени бикини. Изглеждаше може би на седемнайсет години. Предвидливо не се загледах в нея, когато каза:

— Името ми е Спенсър, идвам при мистър Шепърд.

— Влезте — каза момичето.

Влязох в антрето и тя ме остави да стоя там, докато отиде да извика баща си. Затворих вратата след себе си. Подът, в приемната беше облицован с каменни плочи, а стените, изглежда, бяха с кедрова ламперия. Имаше врати от двете страни и в дъното и стълба, която водеше нагоре. Таваните бяха бели и равномерно груби, с онзи вид таванска мазилка, която се пръска и не показва никаква следа от човешка ръка.

Дъщерята на Шепърд се върна. Огледах я крадешком иззад слънчевите си очила. Крадешком не значи натрапчиво. Възможно бе да е твърде млада, но беше трудно да се разбере.

— В момента татко ми е зает, каза, ако може, да почакате малко?

— Разбира се.

Тя си отиде и ме остави да стоя в приемната. Не настоявах да ме приютят в дневната, но да стоя в приемната ми изглеждаше малко хладно. Може би тя беше разстроена от изчезването на майка си. Не изглеждаше разстроена. Изглеждаше начумерена. Вероятно беше ядосана, че ѝ се е наложило да отвори вратата. Може би се е канела да си лакира ноктите на краката, когато аз съм я прекъснал. Бедрата ѝ обаче бяха страхотни. За едно малко дете.

Шепърд се появи от вратата на стълбите. С него беше висок чернокож мъж с плешива глава и високи скули. Беше облечен със синьозелен костюм и розова копринена риза с голяма яка. Ризата му беше разкопчана до кръста и гърдите и коремът му, които се виждаха, бяха твърди и гладки като абанос. Той извади от малкото джобче на сакото си широки слънчеви очила и докато ги слагаше, се взря в мен над рамките им, докато лещите им много бавно покриха очите му и той продължи да се вира в мене през тях.

Аз отвърнах на погледа му и казах:

— Хок.

— Спенсър.

— Познавате ли се? — рече Шепърд.

Хок кимна.

— Да — рекох аз.

— Помолих Спенсър да дойде тук, за да видим дали може да намери жена ми Пам — рече Шепърд на Хок.

— Обзалагам се, че може — каза Хок. — Той е истински шампион по откриването на всякакви вещи. Би открил и игла в копа сено. Не съм ли прав, Спенсър?

— Ти също винаги си бил една от моите слабости, Хок. Къде си сега?

— Навъртам се покрай белите в Холидей Ин.

Хок се обърна към Шепърд.

— Ще държа връзка, мистър Шепърд — рече той.

Те се ръкуваха и Хок си тръгна. Шепърд и аз гледахме след него от предната врата, докато той отиваше към кадилака. Походката му беше грациозна и непринудена и въпреки това край него витаеше някакво усещане за напрегнатост, за навита докрай пружина, което създаваше впечатлението, че той е готов за скок.

Той погледна моя шевролет, модел 1968-ма, и се обърна към мен с широка усмивка:

— Все още втора класа до края, а драги?

Аз не обърнах внимание на закачката му и Хок се пъкна в кадилака си и замина. Нафукан.

— Откъде се познавате?

— От едни състезания по борба преди двайсет години. Случвало се е да тренираме на едни и същи места.

— Ама че интересно, и двайсет години по-късно се срещате случайно тук.

— О, виждали сме се през това време. Работата ни среща случайно от време на време.

— Така ли?

— Да.

— Знаете ли, почувствах, че двамата се познавате доста добре. Предполагам, инстинктът на търговеца за преценка на хората. Да влезем вътре. Желаш ли чаша кафе или нещо друго? Предполагам, че още е доста рано за пиене.

Влязохме в кухнята.

— Нес кафе добре ли е? — попита Шепърд.

— Разбира се — отвърнах аз и Шепърд сложи да кипне вода в един червен порцеланов чайник.

Кухнята беше дълга, с преграда, разделяща площта за готвене от гази за хранене. В площта за хранене имаше грубо скована маса за пикник с пейки от четирите ѝ страни. Масата беше в естествен дървесен цвят и красиво контрастираше на синия под и плотовете на шкафовете.

— Значи си бил борец, така ли?

Кимнах.

— От това ли ти е счупен носът?

— Да.

— Сигурно и белегът под окото ти е също оттам.

— Да.

— Изглеждаш в добра форма. Бас държа, че и сега можеш да изкараш няколко рунда, прав ли съм?

— Зависи срещу кого.

— Тежка категория ли си?

Отново кимнах. Водата за кафето завря. Шепърд сложи с лъжичка кафе от един голям буркан във всяка от чашите.

— Сметана и захар?

— Не, благодаря.

Той донесе кафето на масата и седна срещу мене. Бях се надявал да ми предложи поничка или някаква кифличка. Чудех се дали е предложил нещо такова на Хок.

— Наздраве — каза Шепърд и вдигна чашата си.

— Харв — казах аз, — твоите неприятности не се изчерпват с липсата на жена ти.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, че познавам Хок. Знам с какво се занимава. Той е изнудвач от типа, за който хлапетата от махалата казваха кратотрошач. Работи като наемник, а напоследък работи предимно за Кинг Пауърс.

— Чакай малко сега. Аз те наех да намериш жена ми. Каквито и отношения да имам с Хок, те са си моя лична работа. Тебе това не те засяга. Не ти плащам, за да си пъхаш носа в моите работи.

— Така е — казах аз. — Но щом си имаш работа с Хок, означава, че ще страдаш. Хок е бияч. Пари ли дължиш на Пауърс?

— По дяволите, не знам нищо за Пауърс. Не бери грижа за Пауърс, за Хок или за когото и да било друго. Искам от теб да търсиш жена ми, а не да се ровиш в сметките ми, разбра ли?

— Да, разбрах. Но една голяма част от живота си съм се занимавал в своята работа с хора като Хок. Знам какво ще последва. Този път Хок е дошъл и е говорил с теб, доста любезно, казал ти е колко дължиш и колко си закъснял с плащането, и до кога трябва да се изплатиш.

— Откъде, по дяволите, знаеш за какво сме приказвали?

— И накрая ти е казал с достатъчно приятелска усмивка какво ще стане, ако не платиш. След това дойдох аз и той се сбогува учтиво, и си тръгна.

— Спенсър, ще продължаваш ли още да говориш за това или ще се захванеш с работата, за която съм те наел?

— Харв, Хок не се шегува. Хок е лош човек. Но той държи на думата си. Ако дължиш пари, плати ги. Ако не разполагаш с парите, кажи ми сега и можем да се опитаме да решим проблема. Но недей да

ме заблуждаваш и недей да заблуждаваш себе си. Имаш ли работа с Хок, значи си много, много, страшно много загазил.

— Няма за какво да говорим. Толкова засега. Нямам какво повече да кажа по този въпрос.

— Може покрай теб да загазя дори и аз — казах.

4

Имах чувството, ако щете интуицията, че Шепърд не иска да разговаря за работите му с Хок или с Кинг Пауърс, или с който и да било друг. Искаше да разговаряме за жена му.

— Значи, малкото име на жена ти е Пам?

— Точно така?

— Моминско име? Може да е решила да използва него след като се е махнала.

— Пам Нийл — каза той.

— Живи родственици?

— Няма.

— Братя или сестри?

Той изглеждаше объркан.

— Братя или сестри? — повторих.

— Няма. Тя е единствено дете.

— Откъде е родом?

— От Белфаст, щата Мейн. Крайбрежието, близо до Сиърспорт.

— Знам го къде е. Има ли там приятели, при които би могла да отиде?

— Не. Махнала се е оттам след завършване на колежа. След това родствениците ѝ починаха. Не се е връщала там от петнайсет години, сигурен съм в това.

— Кой колеж е завършила?

— „Колби“.

— В Уотървил?

— Да.

— През коя година?

— Деветстотин петдесет и четвърта — и двамата. Ученическа любов.

— Някакви приятели от колежа?

— О, по дяволите, знам ли. Искам да кажа, виждаме се с много от хората, с които сме ходили на училище. Смятате, че може да е

отишла на гости при някого от тях ли?

— Ами, след като е избягала, трябва да е избягала някъде. Работила ли е някога?

Той поклати енергично глава.

— По кой начин. Оженихме се веднага след като завършихме. Издържал съм я, откакто баща ѝ спря да прави това.

— Някога пътувала ли е без теб — самостоятелни ваканции, неща от този род?

— Не, за бога, тя е в състояние да се загуби в телефонна кабина. Искам да кажа, тя се бои да пътува. Аз съм я водил навсякъде, където сме ходили.

— И така, ако ти беше на нейно място, без професия, без опит в пътуването, без друго семейство, освен това и избягаш, къде би отишъл?

Той сви рамене.

— Взела ли е пари със себе си?

— Не много. В понеделник ѝ дадох парите за храна и за домакинството, а тя замина в четвъртък, при това вече беше напазарувала. Едва ли има повече от двайсет долара.

— И така, връщаме се отново на въпроса, къде би могла да отиде. Имала е нужда от помощ. Не можеш да направиш кой знае какво с двайсет долара. У кои приятели би могла да отиде?

— Ами, там е работата, че повечето от нейните приятели са и мои приятели, разбираш ли? Искам да кажа, аз се познавам със съпруга, а тя — със съпругата. Не мисля, че би могла да се укрива у някои от тези семейства. Някой от мъжете би ми казал.

— Някоя неомъжена приятелка?

— Ха, ето това е проблем. Мисля, че не познавам никоя, която да не е омъжена.

— А жена ти познава ли?

— Аз поне не знам. Но, дявол да го вземе, да не би да следя всяко нейно движение. Доколкото знам, имаше някакви приятелки от колежа, които май не са се омъжвали. При това някои от тях не бяха лоши.

— Можеш ли да ми дадеш техните имена, последните им известни адреси, неща от тоя род?

— Господи, не знам. Ще се постарая, но трябва да ми дадеш малко време. Всъщност аз наистина нямам особена представа с какво се е занимавала тя през деня. Искам да кажа, възможно е да е писала на някои от тях. Не знам.

— А някои, които живеят тук, наблизо?

— Просто не знам, Спенсър. Възможно е Мили да знае.

— Дъщеря ти ли?

— Да, тя е на шестнайсет години. Предполагам, че за тях това с достатъчна възраст, за да си имат приказка на женски теми. Може тя да знае нещо, което би могло да ти бъде от полза. Искаш ли да я повикам?

— Да, също така стари телефонни сметки, писма, неща от този род, биха могли да ни дадат някакви насоки за това къде може да е отишла. Освен това, ще имам нужда от една снимка.

— Да, добре. Най-напред ще доведе Мили и докато разговаряте с нея, ще потърся. — Не беше направил това веднага след като се е прибрал къщи, както аз му бях казал. Може би ми липсват лидерски качества.

Мили не изглеждаше щастлива от това, че трябва да разговаря с мен. Тя седна на масата, взе чашата за кафе на баща си и я завъртя в неспиращ кръг пред себе си. Шепърд отиде да събира телефонни сметки и писма. Мили мълчеше.

— Имаш ли някаква представа къде би могла да е майка ти, Мили?

Тя поклати глава.

— Какво значи това — че не знаеш, или че не искаш да кажеш?

Тя сви рамене и продължи старателно да върти чашата за кафе.

— Искаш ли тя да се върне?

Тя отново сви рамене. Когато пусна чара си, започват да се топят като масло.

— Според теб, защо е избягала?

— Не знам — рече тя втренчена в чашата. Вече започваше да излива малкото си сърце пред мен.

— Ако ти беше на нейно място — попитах аз, — щеше ли да избягаш?

— Аз не бих оставила децата си — каза тя, леко наблягайки на СИ-то.

— Би ли оставила съпруга си?

— Бих го оставила — рече тя и стрелна главата си към вратата, през която беше изчезнал баща ѝ.

— Защо?

— Той е негодник.

— Защо да е негодник?

Тя сви рамене.

— Миличка — казах аз, — когато някой нарече пред мен някого негодник, той трябва да обясни защо, особено ако става въпрос за някой от семейството.

— Много важно — рече тя.

— Това е едно от нещата, по които възрастните се отличават от децата.

— На кого му е притрябвало да е възрастен?

— Аз съм бил и едното, и другото и да си възрастен е по-добре, отколкото да си дете.

— Сигурно — каза тя.

— Коя е най-добрата приятелка на майка ти? — попитах аз.

Тя отново сви рамене. Прииска ми се да стана и да я изхвърля през прозореца. Мисълта за това ме накара за кратко да се почувствам добре, но хората сигурно биха ме нарекли убиец.

— Обичаш ли майка си?

Тя извъртя очите си към тавана и изпусна въздишка.

— Естествено — рече и се загледа отново в кръговете, които правеше с чашата за кафе. Може би нея бих могъл да изхвърля през прозореца за разнообразие.

— Откъде да знаеш дали не е в беда?

— Не знам.

— Откъде да знаеш, че не е отвлечена?

— Не знам.

— Или че е болна и се намира някъде, където няма кой да ѝ окаже помощ.

Ах, това мое богато въображение. Може да е пленница на някой мургав, тайнствен граф в някоя крепост сред блатата на Англия. Дали да опиша пред хлапачката някаква зла участ, по-страшна и от самата смърт?

— Не знам. Баща ми просто каза, че е избягала. Не би ли трябвало той да знае?

— Не знае. Догажда се. И понеже е негодник, като такъв се стареае да ти спести по-големи тревоги.

— Ами тогава защо не я намери?

— Ах колко умно, направо гениално. За какво, по дяволите, мислиш, че ме е наел мене?

— Добре де, защо вие не я намерите? — Беше спряла да върти чашата за кафе.

— Точно това се опитвам да направя. Защо не ми помагаш? Дотук твоят принос за нейното спасение се свежда до четири „не знам“ и шест свивания на рамене. Плюс, че ми каза, че баща ти е негодник, но не знаеш защо.

— Ами ако наистина е избягала и не иска да се върне обратно?

— Значи, няма да се върне. Вече почти никога не използвам белезниците си върху краката на жени.

— Не знам къде е.

— Според теб, защо се е махнала?

— Вече ме питахте за това... Баща ми ѝ ходеше по нервите.

— По какъв начин?

— По какъв... Не знам. Ами, постоянно ѝ се натрапваше. Ще я погали по задника или ще ѝ поиска целувка, докато тя се опитва да почисти с прахосмукачката. Такива работи. На нея това не ѝ харесваше.

— Двамата говорили ли са някога за това?

— Пред мене не.

— А за какво са говорили пред тебе?

— За пари. Тоест, старият говореше. Старата като че ли само слушаше. Старият през цялото време говори за пари и бизнес. Непрекъснато разправя колко много ще направи Негодник.

— Баща ти някога отнасял ли се е зле с майка ти?

— Искате да кажете, да я е бил или нещо такова?

— По каквото и да е начин?

— Не. Всъщност той се отнасяше с нея като с някаква проклета царица. Точно това я подлудяваше. Беше я обсебил изцяло. Това бе прекалено. Лепнал се беше за нея като пиявица. Разбирате ли?

— Тя имаше ли някакви приятели, които не са приятели на баща ти?

Тя се намръщи леко и поклати глава.

— Мисля, че не. Не познавам такива.

— Излизала ли е някога с други мъже?

— Майка ми?

— Случва се.

— Не и майка ми. По никакъв начин.

— Мили, сецаш ли се за нещо, което би могло да ми помогне да открия майка ти?

— Не, нищичко. Мислите ли, че не бих искала тя да се върне? Налага ми се да върша всичката кухненска работа, да се грижа за брат ми и за сестра ми, да следя за жената, която идва да чисти, и още куп други неща.

— Къде са брат ти и сестра ти?

— На плажа са, блазе им на палавниците. А аз трябва да стоя вкъщи заради вас.

— Заради мене?

— Баща ми казва, че трябва да бъда домакинята и прочие, докато майка ми се върне вкъщи. Липсва ми.

— Животът е тежък понякога — казах аз.

Тя направи мрачна гримаса с уста. Замълчахме за малко.

— Състезанията продължават цяла седмица — рече тя. — Всички са там. Всички деца във ваканция, изобщо — всички.

— И те ти липсват — казах. — Наистина жалко.

— Така е. Всичките ми приятели са там. Това е най-забележителният момент от лятото.

Твърде млада е, за да е развила до такава степен чувството си за трагичност.

Шепърд се върна с голям картонен кашон, пълен с писма и сметки. Най-отгоре се виждаше студийна снимка с размери 20/24 в златна филигранна рамка.

— Ето, Спенсър. Това е всичко, което можах да намеря.

— Прегледа ли ги? — попитах.

— Не. Нали за това съм те наел. Аз съм търговец, а не детектив. Привърженик съм на принципа всеки да върши това, което може да върши най-добре. Прав ли съм, Мил?

Мили не отговори. Навярно си мислеше за състезанията.

— Хубаво е човек да има принципи — казах аз. — Знаеш къде да ме намериш, ако изникне нещо.

— В „Дънфис“, нали? Слушай, обади се от мое име на управителя на „Последното ура“ — ще ти предложи хубава маса.

Казах, че ще го направя. Шепърд ме изпроводи до вратата. Мили — не.

— Не забравяй това. Обади се там от мое име на Пол. Той наистина ще те посрещне добре.

Потегляйки, се помъчих да си представя какви състезания провеждат долу на плажа.

Разпитах в кметството как да стигна до полицейското управление. Жената зад гишето в канцеларията ми каза с английски акцент, че се намира на Елм стрийт по Барнстейбъл роуд. Освен това, тя ми даде погрешни указания как да намеря Барнстейбъл роуд, но какво би могъл да очаква човек от един чужденец. Някакъв мъж ми помогна да се ориентирам и малко преди обед пристигнах на паркинга срещу управлението.

То представляваше квадратна тухлена сграда с пирамидален покрив и два А-образни мансардни прозореца отпред. На паркинга пред нея имаше четири или пет полицейски коли: тъмносини с бели покривни бели предни капаци. Отстрани имаха надпис: **БАРНСТЕЙБЪЛСКА ПОЛИЦИЯ**. Знаех, че Хайанис е част от Барнстейбълското градство, но така и не съм успял да открия някой, който да знае какво значи градство.

Влязох и се озовах в една малка приемна. Вляво зад ниска желязна преграда седеше дежурният офицер пред командно табло и радиосъобщителни съоръжения. Вдясно имаше дълга скамейка, на която можеха да седят неудобно грешниците, престъпниците и просителите, докато чакат началника. Всички полицейски управления имат началник, когото трябва да чакаш, щом си дошъл. Няма значение за какво става въпрос.

— Дик Слейд тук ли е? — попитах ченгето зад преградата.

— Началникът е зает в момента. Мога ли да ви помогна?

— Нс, искам да говоря с него.

Подадох му служебната си карта. Той я погледна без видимо оживление

— Седнете — рече той, като кимна към пейката. — Началникът ще ви приеме, когато се освободи. — Това е фраза, която научава! в полицейската академия. Седнах и се загледах в цветните снимки на пернат дивеч върху стената откъм моята страна на служебното помещение.

Беше ми втръснало да ги гледам, когато някъде към един и десет някакъв сивокос мъж подаде глава от вратата откъм моята страна на преградата и каза:

— Спенсър?

— Да — казах аз.

Той врътна главата си и каза:

— Влизай.

Врътването на главата е друг номер, който научават в полицейската академия. Отзовах се на този жест и влязох в скромна канцелария. Единственият прозорец гледаше навън към паркинга, където стояха колите. Пред него растяха редки люлякови храсти. В стаята имаше зелена метална картотека и сиво метално бюро с въртящ се стол в същия цвят. Бюрото беше отрупано с преписки листа и неща от този род. В един от ъглите му имаше надпис: **КАПИТАН СЛЕЙД**.

Слейд кимна към сивия метален прав стол откъм мойта страна на бюрото.

— Сядай — каза той.

Слейд подхождаше на обстановката в канцеларията си. Квадратен, спретнат и сив. Косата му беше къса и къдрава, лицето — квадратно като детско кубче, с видим загар и сивосинкав отблясък от гладко обръсната гъста брада. Беше нисък, може би един и седемдесет, и набит, като досаден пазач от някой малък колеж. От онзи тип мъже, които напълняват като наближат четиридесетте, но той не беше пълен.

— Какво има — каза той.

— Харв Шепърд ме е наел да търся жена му. Помислих си, че би могъл да ме насочиш в правилната посока.

— Разрешително?

Извадих портфейла, измъкнах от него пластмасовото фотокопие на разрешителното си и го сложих на бюрото пред него. Униформената му рубашка беше с къси ръкави и ръцете му бяха скръстени на гърдите. Той погледна разрешителното, без да помръдне ръцете си, след това погледна към мен и отново към разрешителното.

— О'кей — каза.

Взех разрешителното и го пъхнах обратно в портфейла си.

— Имаш ли разрешително за оръжия?

Кимнах, извадих и него от портфейла си и го сложих пред него. Той се отнесе с него по същия начин и каза „О'кей“. Взех си го,

прибрах си портфейла и се облегнах на стола.

— Това, което аз мога да кажа, е че е избягала. Няма инсценировка. Не можем да намерим никакво доказателство да е заминала с някого. Взела е някакъв автобус от Алмейда за Ню Бедфорд и с това се изчерпват нашите разкрития. Колегите в Ню Бедфорд имат нейното описание и прочие, но в момента са претрупани с по-важни неща. Смятам, че ще се върне след седмица-две, подвила опашка.

— Да има замесен друг мъж?

— Вероятно е прекарала нощта преди да се махне с някакъв тип в мотел „Силвър сийз“. Но когато е взела автобуса, като че ли е била сама.

— Как се казва мъжът, с когото е била?

— Не знаем. — Слейд се облегна назад в стола си.

— И освен това не сте си размърдали задниците да се опитате да разберете.

— Не. Не е нужно. В случая няма никакво престъпление. Ако тръгна да се занимавам с всеки случай на извънбрачна връзка тук, би трябвало да хвърля в това целия си състав. На някоя мацка ѝ писне от мъжа ѝ, тръгне да се поизчука за известно време, после се чупи. Знаеш ли колко много такива случаи има? — Ръцете на Слейд продължаваха да стоят скръстени на гърдите му.

— Знам.

— Ако мъжът ѝ е паралия, наема някой като тебе да я търси. Онзи се помотае насам-натам някоя и друга седмица, навърти една добра сметка в някой мотел и през това време жената вземе че се върне сама, защото не знае какво друго да направи. Ти получаваш едноседмична почивка в Кейп и добър тен, съпругът получава данъчно облекчение, курвата продължава отново да се чука на местна почва.

— Често ли даваш брачни съвети?

— Не — поклати глава той. — Старая се да залавям хора, извършили престъпления, и да ги пращам в затвора. Ти някога бил ли си ченге? Имам предвид истинско ченге, не частно.

— Бил съм — казах. — Работил съм към прокурора на Федералния съдебен окръг в Съфолк.

— Защо си напуснал?

— Искях да върша повече от това, което вършиш ти.

— Социална работа — рече той.

Личеше, че изпитва отвращение.

— Знаеш ли да е имала някакви редовни приятели от мъжки пол? Той сви рамене.

— Знам, че е преспивала с този или с онзи, но не мисля, че има някаква постоянна връзка.

— Отдавна ли ходи да спи с други мъже или прави това отскоро?

— Не знам.

Поклатих глава.

— Спенсър, искаш ли да видиш списъка с нарядите ми за дежурства? — рече Слейд. — Знаеш колко хора са ми на главата тука. Ясно ти е какво значи един уикенд, когато времето е хубаво и цялото семейство Кенеди тръгне на църква в неделя.

— Можеш ли да ме насочиш към някой в този град, от когото бих могъл да науча нещо, което да ми даде начален тласък? — казах аз.

— Иди в „Силвър сийз“ и поговори с бармана Руди. Кажу му, че аз те пращам. Той обръща внимание на много неща, а „Силвър сийз“ е място, където се излива много словесна помия. Пам Шепърд се навърташе там.

Станах.

— Благодаря, капитане.

— Ако имаш въпроси, на които мога да отговоря, обади се.

— Не искам да ти отнемам прекалено много време.

— Не се прави на интересен, Спенсър. Ще направя каквото мога. Но имам да следя за толкова много неща и Пам Шепърд е само едно от тях. Ако имаш нужда от помощ, обади ми се. В случай че е по силите ми, можеш да разчиташ на мен.

— Да, добре — казах аз.

Ръкувахме се и си тръгнах. Часът бе два и петнадесет, когато паркирах колата си пред мотел „Силвър сийз“. Бях огладнял и ожаднял. Докато вземам мерки в това отношение, бих могъл да поговоря с Руди, да сложа началото на онази солидна кръчмарска сметка. Възможно бе Слейд да е прав, но аз нямах намерение да злоупотребявам с парите на Шепърд, докато тя не се намери. Ако се намереше.

Има нещо особено в атмосферата на един бар в Кейп през деня. Яркостта на низината, заобиколена от океана, може би прави по-контрастен полумрака на оборудваното с климатична инсталация

заведение. Може би там има повече хора и те са предимно летовници, а не от прослойката на безработните. Каквото и да беше, барът в мотел „Силвър сийз“ имаше нещо особено. И на мен това ми харесваше.

Мотелът „Силвър сийз“ беше двуетажен, с по една веранда, опасваща двата етажа отпред. Намираше се от крайбрежната страна на Мейн стрийт в средата на града, между един магазин за железария и друг, в който се продаваха пепелници от черупки на раковини и сини знаменца с надпис **КЕЙП КОД**. Барът се намираше вдясно, след фойето, в единия край на столовата. Мнозина посетители обядваха, а неколцина само пиеха. Повечето от тях имаха вид на колежани, ако се съдеше по облеклото им — джинси и тениски, сандали и бюстиета. Декорът се състоеше от сърф и рибарска мрежа. На една от стените бяха кръстосани две гребла, а над огледалото зад бара висеше харпун, произведен вероятно в Хонг Конг. Барманът беше на средна възраст и с голямо шкембе. Правата му черна коса бе прошарена на места и стигаше до раменете му. Носеше бяла риза с черна папионка като някой корабен комарджия. Маншетите на ризата му бяха грижливо запретнати два пъти нагоре. Ръцете му бяха дебели, с дълги тънки пръсти с грижливо поддържан маникюр.

— Наливна бира? — попитах аз.

— Шлиц — рече той.

Имаше сплескан нос и тъмна кожа с меден оттенък. Индианец? Може би.

— Ще взема една.

Той я наточи във висока обикновена стъклена чаша. Никакви чаши от цветно стъкло, обемисти халби или нещо такова. Просто най-обикновена висока стъклена чаша, в съответствие със замисъла на бога на хмела. Барманът сложи една хартиена подложка и постави бирата върху нея, пъкна фиша в касовата машина, чукна сметката и сложи фиша на бара близо до мен.

— Какво имате за обяд? — попитах.

Той извади изпод бара един лист с менюто и го сложи пред мен. Отпивайки на глътки от бирата, зачетох менюто. Тренирах да пия на глътки. Напоследък Сюзън Силвърман непрекъснато ме упрекваше за склонността ми да изпразвам чашата на два дъха и да поръчвам нова. В менюто пишеше: змиорка с препечено хлебче. Сърцето ми заби по-

силно. Не бях вкусвал змиорка от последния път, когато бях идвал тук. Поръчах две. И още една бира. Глът. Глът.

Мюзикбоксът свиреше нещо от Елтън Джон. Поне звукът не беше висок. Тук сигурно никога не бяха чували за Джони Хартман. Руди донесе сандвичите и погледна чашата ми, изпита на половина. Допих я — просто от учтивост, иначе трябваше да чака, докато свърша — и той напълни отново чашата.

— Чувал ли си за Джони Хартман? — попитах го аз.

— Да. Голям певец. Никога не би направил компромис и не би тръгнал да пее подобен боклук. — Той кимна към мюзикбокса.

— Ти ли си Руди? — попитах.

— Аз съм.

— Дик Слейд ми каза да намина да поговоря с теб. — Подадох му картата си. — Търся една жена на име Пам Шепърд.

— Чух, че била заминала.

— Имаш ли някаква представа къде?

Захапах голяма хапка от сандвича. Змиорката беше разполовена и изпържена и върху всеки сандвич някой бе сложил кръгче прясна зелена чушка.

— Откъде бих могъл да знам?

— Оказа се, че познаваш Джони Хартман, освен това слагаш зелена чушка на сандвичите, които правиш.

— Разбирам, но не знам къде е отишла. А сандвичите ги приготвя готвачът. Аз не ги харесвам със зелена чушка.

— О'кей, в такъв случай проявяваш добър вкус за музиката и лош вкус за готвенето. Мисис Шепърд често ли идваше тук?

— Напоследък, да. Идваше редовно.

— С някого?

— С кого ли не.

— По-специално с кого?

— Най-вече с млади мъже. В тъмното може да ти излезе късметът.

— Защо?

— Ами да кажем, че си прекалено стар, но имаш добро телосложение. Тя си падаше по мъже спортен тип, здравеняци.

— Беше ли тук с някого, преди да изчезне? Това трябва да е било преди една седмица, в понеделник. — Захапах втория си сандвич.

— Не държа такъв строг отчет. Но трябва да е било там някъде. Беше тук с някакъв тип на име Еди Тейлър. Механик.

— Преспяха ли тук?

— Не знам. Аз не съм на рецепцията. Аз съм барман. Но предполагам, че са преспали като имам предвид как му се натискаше.

Един от клиентите направи знак на Руди за още едно питие. Руди се отмести от бара, приготви питието, наля го в чашата, чукна сметката и отново се върна при мене. В това време аз доядох втория си сандвич. Когато той се върна, чашата ми с бира беше вече празна и той я напълни, без да го моля. Е, нямаше как да му откажа, нали. Както и да е, три бири с обяд са в рамките на приличното.

— Къде мога да намеря Еди Тейлър? — попитах аз.

— В момента работи в Котюит. Но обикновено свършва работа в четири и към четири и половина е вече тук, за да си изплакне устата.

Погледнах часовника зад бара — показваше три и трийсет и пет. Можех да почакам, докато пия бавно бирата си. Така или иначе, не можех да направя нищо по-добро от това.

— Ще чакам — казах.

— Нямам нищо против — рече Руди. — Все пак, трябва да ви предупредя, с Еди е малко трудно да се оправи човек. Той е едър и силен и се мисли за много печен. И освен всичко, е твърде млад.

— А аз съм стара полицейска кримка, Руди. Ще го шашна с ум и изтънченост.

— Да, възможно е. Но не споменавайте пред него, че аз съм ви насочил по следите му. Не ми се иска да ми се наложи и аз да го шашвам.

6

Беше четири и двайсет, когато Руди каза „Здрасти, Еди“ на един едър, русокос хлапак, който влезе в заведението. Той носеше работни обувки, джинси и синя фланелка с червен кант. Беше тежкоатлет: прещеше от трицепси и прекалено развити раменни мускули. И се носеше така, сякаш беше закичен с медал. Би ми направил по-силно впечатление, ако нямаше тези десетина килограма тлъстини около кръста си.

— Е, Кемо Сабе, как върви работата? — рече той на Руди.

Руди кимна и без да са го питали, сложи едно уиски и чаша наливна бира на бара пред Еди. Еди изгълта уискито и отпи от бирата.

— Адски гот е, червенолики — рече той. — На бледоликия днеска му се съдра задникът от бачкане. — Той говореше високо, съзнавайки, че го слушат, като смяташе, че каубойският му индиански диалект е забавен за околните. Завъртя се на стола, подпря лакти на бара и огледа помещението. — Как е положението с мацките, Руди? — осведоми се той.

— Както винаги, Еди. Струва ми се, че обикновено ти нямаш никакви затруднения.

Еди гледаше към две девойки на студентска възраст, които пиеха някакъв коктейл. Аз станах, разходих се покрай бара и се настаних на стола до него.

— Ти ли си Еди Тейлър? — попитах.

— Кой се интересува? — каза той, все още зазяпан в девойките.

— Не ме познаваш — казах аз.

Този път той се обърна към мене.

— Кой си ти, по дяволите?

Извадих една карта от джоба на самото си и му я подадох с думите:

— Търся Пам Шепърд.

— Къде отиде тя? — изтърси той.

— Ако знаех, щях да отида там и да я потърся. Чудех се дали ти не би могъл да ми помогнеш.

— Чупката — рече той и отново се обърна да гледа девойките.

— Както разбирам, ти си прекарал с нея нощта, непосредствено преди тя да изчезне.

— Кой казва това?

— Аз. Току-що го казах.

— И какво, ако съм го направил. Да не би да съм първият. Теб какво те засяга?

— Поезия — казах аз. — Като говориш, сякаш слушам чиста поезия.

— Вече ти казах веднъж: чупката. Чуваш ли ме. Ако не искаш да пострадаш, разкарай се.

— Бива ли я в леглото?

— Да, добра беше. Теб какво те засяга?

— Предполагам, че имаш доста опит тук, а аз съм нов на това място, разбираш ли? Просто питам.

— Е, да, случва ми се да сваля някоя от време на време тук, в Кейп. Тя беше добра. Искам да кажа, за мацка на нейната възраст, имаше хубаво стегнато тяло, нали разбираш. И, знаеш ли, страшно ѝ се искаше. Помислих си, че ще ми се наложи да я изучукам още тук, в бара. Питай Руди. А, Руди? Кажу ми, онази мацка Шепърд, как ме беше награбила онази нощ.

— Ти го казваш, Еди — Руди почистваше нокътя на палеца си с картон от кибрит. — Аз никога не забелязвам какво правят клиентите.

— Значи наистина си прекарал нощта с нея? — казах аз.

— Да. Господи, ако не го бях направил, тя щеше да си свали гащите още тук, в бара.

— Това вече го каза.

— Ами, така е, драги, повярвай ми.

Еди изгълта още едно уиски и засмука втора чаша бирен разредител, които Руди беше донесъл, без да му ги поръчват.

— Познаваше ли я, преди да се свърже с тебе?

— По дяволите, аз не съм се свързал с нея, тя се свърза с мене. Аз просто си седях тука и се оглеждах наоколо, и тя просто дойде, седна при мен и ме заприказва.

— Е, добре, в такъв случай, познаваше ли я, преди тя да се свърже с тебе?

Еди сви рамене и посочи на Руди изпитата си чаша с уиски.

— Бях я виждал тука. Не се познавах с нея, но знаех, че се върти наоколо, разбираш ли ме, знаех, че е лесно достъпна, стига да поискаш.

Еди изпи чашата си веднага щом Руди я наля и когато я сложи обратно на бара, Руди я напълни отново.

— Тя отдавна ли е на пиацата? — попитах аз.

Двамата с Еди истински се бяхме разплецили — просто двама добри стари приятели, които си говорят по работа. Еди пресуши бирата си, уригна се шумно, изсмя се на уригването си. Може би нямаше да мога да го шашна с моята изтънченост.

— На пиацата ли? О, имаш предвид, да, разбирам те. Не, не много отдавна. Мисля, че до тази година не я бях забелязал, нито си спомням да съм чувал много за нея. Май някъде след Коледа я чука един тип, когото познавам. Това като че ли е първият случай, за който съм чувал.

Езикът му беше малко надебелял и с-тата му бяха започнали да стават неясни.

— Сбогуването ви приятелско ли беше? — попитах аз.

— А?

— Как изглеждаха нещата на сутринта, когато се събудихте и си казахте довиждане?

— Любопитно копеле си — рече той и отмести погледа си, загледан в двете студентки на другия край на помещението.

— Казвали са ми това.

— Е, сега аз ти го казвам.

— Да, чувам. При това го правиш красиво.

Еди обърна погледа си към мене.

— Ти какво, на умник ли се правиш?

— И това са ми го казвали.

— Да, ама аз не обичам умниците.

— Аз сякаш съм предвиждал това.

— Така че, да те няма или ще те търкалям.

— И сякаш съм предвиждал, че ти ще поставиш въпроса точно така.

— Ако си търсиш неприятности, драги, намерил си си майстора.

— Имам си достатъчно неприятности — казах аз. — Това, което търся, е информация. В какво настроение беше Пам Шепърд на сутринта, след като беше с тебе?

Еди слезе от столчето пред бара и застана пред мен.

— Казвам ти за последен път. Махай се, или ще пострадаш.

Руди започна да се примъква към телефона. Аз огледах пространството пред бара. Беше около три метра. Достатъчно.

— Няма нищо — казах на Руди. — Никой няма да пострада. Само ще му покажа нещо.

Станах.

— Дебеланко — казах на Еди, — ако ме принудиш, мога да те вкарам в болницата и ще го направя. Но ти сигурно не ми вярваш, така че ще трябва да ти го докажа. Хайде. Удряй.

Той замахна да нанесе удар с дясната ръка, който мина покрай главата ми, когато се отместих. Последва друг — с лявата, който мина почти на същото разстояние, когато се отместих на другата страна.

— Ще издържиш около две минути да правиш това — казах аз. Той се втурна насреща ми и аз се извъртях покрай него. — Междувременно — казах, — ако искам, бих могъл да те ударя ето тук. — Потупах го с длан три пъти много бързо по дясната буза. Той налетя отново, а аз влязох малко в обсега на удара и го спрях с лявата си подлакътница. Втория го прихванах с дясната. — Или тук — казах аз и го шляпнах звучно с двете си ръце по бузите. Така, както някоя баба шляпва дете. Отстъпих във от обсега му. Той вече беше започнал да се задъхва. — Нещо не си във форма, малкият. Скоро няма да можеш да си повдигнеш ръцете.

— Откажи се, Еди — обади се Руди иззад бара. — Той е професионалист, за бога, ще те убие, ако продължаваш да се блъскаш така.

— Ще му дам аз едно блъскане, копелето му с копеле — каза Еди и се опита да ме докопа.

Аз направих една крачка вдясно и му нанесох един ляв прав в корема. Въздухът му излезе с хрипаво грухтене и той неочаквано седна. С побеляло лице, останал без въздух, драпащ да възстанови дишането си. — Или там — казах аз.

Еди възвърна частично дишането си и се изправи на крака. Без да погледне никого, той се отпрати с омекнали крака към мъжката тоалетна.

— Добър удар имаш — каза ми Руди.

— Това е, защото сърцето ми е чисто — отвърнах.

— Надявам се да не омаца всичко там с бълвоч — рече Руди.

Останалите хора в помещението, които се бяха умълчали, когато свадата избухна, възобновиха приказките си. Двете студентки станаха и си тръгнаха, оставяйки недопити чашите си и мислейки за потвърдилите се опасения на майките си. Еди се върна от тоалетната с бледо и мокро лице, сигурно се беше наплискал с вода.

— Познавам типове, които могат да ти го върнат — каза Еди. Когато каза това, в гласа му нямаше никакъв живец и той не погледна към мен.

— Аз също — рекох. — Познавам типове, които могат да им го върнат. Няма смисъл да обсъждаме това. Ти просто се напъха в нещо, от което аз разбирам повече от теб.

Еди изхълца.

— Разкажи ми как се разделихте на сутринта — поднових въпроса си. Бяхме седнали отново на бара.

— И какво ще стане, ако не кажа? — Еди гледаше малкото пространство от плота на бара между ръцете си.

— Значи няма да ми кажеш. Нямам намерение да продължа да те бия в корема.

— Събудихме се на сутринта и на мене ми се доця да го направя още веднъж, нали разбираш, един вид чукане за довиждане, а тя не ми даде да я докосна. Нарече ме прасе. Каза, че ако я докосна, ще ме убие. Каза, че ѝ се повръщало от мене. Преди това не говореше така. Половината нощ се бяхме чукали до самозабрава а на следващата сутрин ме нарече прасе. Е, не обичам такива мръсотии, нали ме разбираш. Цапардосах я и си излязох. Последното, което видях от нея, беше как лежи по гръб на леглото и реве та се къса като никаквица. Зяпнала в тавана и вреци. — Той поклати глава. — Ама че шантава кучка. Само четири часа преди това се чукаше с мен до самозабрава.

— Благодаря, Еди — казах аз. Извадих една двайсетдоларова банкнота от джоба си и я сложих на бара. — Прихвани си и неговото, Руди, и задръж остатъка.

Когато си тръгнах, Еди все още гледаше в плота на бара, ограден от ръцете му.

Вечерях агнешко задушено, полято с бутилка бургундско, след което се прибрах в стаята си, за да се заема с кутията сметки и писма, които Шепърд ми беше дал. Първо прегледах личната кореспонденция и установих, че тя е разпокъсана и не хвърля никаква светлина. Установил съм, че повечето хора изхвърлят личната кореспонденция, която съдържа някаква информация. Подредих всички телефонни сметки, направих списък на телефонните номера и проверих честотата на обажданията. След това ги сортирах по местонахождение. Извърших едно истинско проследяване, седнал по шорти в мотелското си легло, прехвърляйки имена и номера. През изтеклия месец имаше три обаждания на някакъв номер в Ню Бедфорд, останалите бяха местни. Събрах на едно място всички квитанции от чековата книжка за покупка на бензин. На два пъти през този месец тя беше купувала бензин в Ню Бедфорд. Останалите бяха от местни бензиностанции. Подредих останалите квитанции от чековата книжка. Имаше три сметки от някакъв ресторант в Ню Бедфорд. Всичките на стойност над трийсет долара. Останалите сметки бяха местни. Беше почти полунощ, когато приключих с всички материали. Взех си бележка за телефонния номер в Ню Бедфорд, за ресторанта в Ню Бедфорд и за името на бензиностанцията в Ню Бедфорд, после напъхах всички материали обратно в кашона, сложих ги в шкафа и си легнах. По-голямата част от нощта прекарах, сънувайки телефонни и ресторантски сметки и се събудих на сутринта недоспал.

Поръчах да ми донесат в стаята кафе и царевични кифлички и в девет часа и пет минути, дадох поръчка за разговор с телефонната служба в Ню Бедфорд. Обади се една от служителките.

— Здравейте — казах. — Обажда се Ед Макинтайър от телефонната служба в Бак Бей, Бостън. Трябва ми справка за телефон номер 555-3688, ако обичате.

— Да, мистър Макинтайър, един момент, моля.... абонатът е Александър, Роуз, адресът е Сентръл стрийт 3, Ню Бедфорд.

Направих ѝ комплимент за бързината, с която беше открила абоната, подхвърлих нещо за евентуална похвала пред управителя на тамошната служба, казах дочуване с усмихнати, приятни нотки в гласа си и затворих. Нямах грешка.

Взех си душ, избърснах се и се облякох. Шест часа ровене в разни сметки ме бяха довели до извода, до който ченгетата от Хайанис бяха стигнали, установявайки автобусната спирка, от която тя е заминала. Тя беше в Ню Бедфорд. Но аз разполагах с някакъв адрес, може би не нейния, но все пак — нечий. Струва си да вършиш работа с местните следствени служби. Изпитана марка.

Разстоянието до Ню Бедфорд по шосе номер 6 беше осемдесет километра и се изминаваше за около час през малки градчета като Уеърхам и Онсет, Марион и Матапойсет. Оттатък моста от Феърхейвън, като се пресече кръстовището на пристанището и река Акушнет, Ню Бедфорд се издигаше стръмно от доковете. Или това, което беше останало от него. Склонът на хълма от моста до билото приличаше на кадри от кинохроника за варшавското гето. Голяма част от центъра на града бе разрушена и нуждата от нейното обновяване беше крещяща. Пърчейс стрийт, една от главните улици на града при последното ми идване в Ню Бедфорд, сега беше превърната в пешеходна алея. Карах безцелно може би около десетина минути из изровената от булдозери пустош, преди да отбия в един разнебитен паркинг и да спра. Излязох, отворих багажника на колата си и извадих един справочник за улиците в Масачузетс.

Сентръл стрийт се намираще на гърба на китоложкия музей. Познавах хълма и завих наляво покрай градската библиотека. Пред нея все още стърчеше онази героична статуя на харпуниста в китоловния кораб. Мъртъв кит или разбит кораб. Изборът тогава е бил прост, макар и драстичен. Завих наляво, надолу по хълма, към океана, после нагоре, по Джони Кейк Хил и паркирах близо до китоложкия музей, пред моряшката сектантска църква.

Направих отново справка с картата на улиците и тръгнах покрай китоложкия музей към улицата зад него. Погледнах и тя се оказа Сентръл стрийт. Беше къса уличка, с не повече от четири-пет сгради и продължаваше от Норт Уотър стрийт, зад музея, до Фронт стрийт, които бяха успоредни на океана. Беше стара улица, буренясала и усойна. Номер три представляваше тясна двуетажна сграда със стени

от сиви азбестови плочи и, сякаш готов да се разпадне, червен тухлен комин по средата на покрива. Плочите на покрива бяха стари и изпъстрени в разнообразни нюанси, сякаш някой го бе кърпил периодично с каквото е имал под ръка. Имаше нужда от още кърпеж. Тук-там се забелязваше избеляла зелена боя, а входната врата от дясната страна на лицето на сградата бе боядисана в червено. Приличаше на дърта курва, намазана с червило.

Надявах се, че тя не е там вътре. Исках да я намеря, но мисълта, че е излязла от просторната слънчева къща в Хайанис и е дошла да се зарови в тоя сокак на плъхове, ми беше омразна. Какво да правя сега? Никой не ме познава: нито Роуз Александър, нито Пам Шепърд, нито, доколкото ми е известно, който и да било в Ню Бедфорд. Всъщност броят на местата, където бих могъл да отида и да остана напълно анонимен, безкрайно ме забавляваше. Бих могъл да вляза и да огледам наоколо, под какъвто и да било претекст. Или бих могъл да почукам на вратата и да попитам за Пам Шепърд. Най-безопасно беше да застана наблизко и да наблюдавам. Обичах да знам колкото е възможно повече, преди да вляза някъде, където не съм бил преди. Това щеше да ми отнеме време, но щеше да ми спести риска да подплаша някого. Погледнах часовника си: 12,15. Върнах се обратно към онова, което бе останало от търговската част на квартала и открих един ресторант. Поръчах си пържени молюски с кълцано зеле и две бутилки бира. После се разходих обратно надолу до Сентръл стрийт и застанах на пост около един и пет. На Норт Уотър стрийт някаква работна група от общината работеше нещо с кирка и някакви чукове, докато няколко типове с ризи и вратовръзки и жълти шапки се разхождаха наоколо и се съвещаваха. Никой не мина по Сентръл стрийт в нито една от двете посоки. Никой нямаше никаква работа на Сентръл стрийт. Номер три не издаваше никакви признаци на живот. Бях си взел един брой от нюбедфордския вестник „Стандарт таймс“ на връщане от обяда и се зачетох в него, облегнат на един телеграфен стълб на ъгъла на Норт Уотър и Сентръл стрийт. Изчетох всичко като поглеждах редовно над ръба на вестника, за да следя къщата. Прочетох за някаква вечеря с боб в Конгрегационалната църква в Матапойсет, за някаква среща по бейзбол между баща и син на игрището за юноши в Рочестър, за някакъв местен дебютантски бал в Уомсута Клъб. Прочетох хороскопа, некролозите, уводната статия, в която се застъпваше много твърда

позиция срещу навлизането на съветски траулери в местни териториални води. Когато свърших вестника, сгънах го, извървах късото разстояние на Сентръл стрийт и се облегнах на някакъв очевидно празен склад на ъгъла на Сентръл и Фронт стрийт.

В три часа някакъв пияница със сив костюм, риза в цвят каки и оранжева вратовръзка на цветя, се препъна във вратата, до която стоях, и се изпика на съседния ъгъл. Когато свърши, аз му предложих да го изчеткам и да му дам кърпичка, но той не ми обърна никакво внимание и отмина, препъвайки се. Каква е вашата професия, сър? Прислужник в мъжка тоалетна на открито. Чудех се, дали някой е пикал някога върху обувката на Алън Пинкъртън.

В четири и петнадесет Пам Шепърд излезе от старата къща с някаква друга жена. Пам беше слаба, с хубав тен, а кестенявата ѝ коса бе прибрана отзад в стегната френска плитка. Носеше басмен костюм с панталони, който очертаваше един красив гръб. Трябваше да съм по-наблизо, но видът ѝ ме караше да си мисля, че си заслужава да бъде намерена. Жената, с която излезе, беше по-дребна и по-яка на вид, с къса черна коса, бежови рипсени джинси и розова муселинена риза като Индира Ганди. Те поеха нагоре по улицата по посока на музея и завиха наляво по пешеходната алея на Пърчейс стрийт. Алеята беше направена чрез преграждането на пресечните улици и във вида ѝ имаше нещо домашно. Пам Шепърд и приятелката ѝ влязоха в един супермаркет, а аз застанах под навеса на един магазин за заложенени вещи на отсрещната страна на улицата и ги наблюдавах зад стъклото на витрината. Те купиха някакви бакалски стоки, поглеждайки в един списък, докато пазаруваха, и след около половин час бяха отново на улицата, като всяка от тях държеше в ръцете си голям кафяв книжен плик. Последвах ги обратно до къщата на Сентръл стрийт и ги наблюдавах, докато те се скриха вътре. Е, поне знаех къде е. Възобнових позицията си до телеграфния стълб. Вратата на склада беше загубила донякъде своята привлекателност.

Стъмни си и нищо повече не се случи. Вече започвах да се надявам да видя отново пияницата. Освен това вече бях огладнял. Имах да обмисля някои неща и тъй като обикновено правех това по-добре докато ям, пържените молюски не бяха успели да ме убедят в достойнствата на нюбедфордското кулинарно изкуство и сигурно, така или иначе, щеше да ми се наложи да си легна да спя много късно.

Поради тази причина се върнах при колата си, качих се в нея и потеглих обратно към Хайанис. Под чистачката имаше пъхнат квитанция за паркиране, но тя отхвърча нанякъде край една алея за боулинг в Матапойсет.

По обратния път за Хайанис реших, че най-добре щеше да бъде да се върна в Ню Бедфорд на сутринта 14 да говоря с Пам Шепърд. В известен смисъл, аз бях направил това, за което се бях наел. С една дума, бях я намерил и можех да докладвам, че е жива и подвластна на волята си. От Шепърд щеше да зависи дали ще отиде да си я прибере. Но не ми се струваше правилно да му дам адреса и да се върна обратно в Бостън. Продължавах да си мисля за последния път, както я е видял Еди Тейлор, легнала по гръб на леглото да скимти към тавана. В облеклото ѝ, когато излезе от старата двуетажна къща на Сентър стрийт, имаше признак на някаква патетична претрупаност. Беше си сложила висящи обеци.

Когато пристигнах в мотела беше станало девет и трийсет. Столовата беше още отворена, така че влязох вътре и си поръчах шест стриди и половин бутилка „Шабли“, плюс една половинкилограмова пържола със сос бернес и един литър бира. Салатата беше отлична и цялата процедура беше далеч по-приятна, отколкото висенето край някаква врата с някакъв си пиклив пияница. След вечеря се прибрах в стаята си и хванах последните три подавания от мача по бейзбол по шести канал.

8

На сутринта станах и потеглих към Ню Бедфорд преди осем. На едно място спрях да си купя закуска и продължих пътя си, похапвайки от поничките и отпивайки от кафе го си, докато слънцето грееше зад гърба ми. Пристигнах в Ню Бедфорд по време на най-натовареното движение и макар да не беше кой знае колко голям град, уличната му мрежа беше така обърквана, че пътното задръстване стигаше чак оттатък моста във Феърхейвън. Беше девет и половина, когато излязох от колата и се отправих към неприличната входна врата на Сентърстрийт номер три. Нямаше звънец, нито чукало, така че почуках с кокалчетата на ръката си. Не много силно, да не би вратата да падне.

Отвори ми едра, яка на вид млада жена със светлокестенява коса, сплетена на плитка. Носеше джинси и горнище от черно трико. Беше очевидно без сутиен и не толкова очевидно — боса.

— Добро утро — казах аз. — Бих желал да говоря с Пам Шепърд, ако обичате.

— Съжалявам, тук няма никаква Пам Шепърд.

— Скоро ли ще се върне? — попитах с най-предразполагащата си усмивка. Момчешка. Открита. Самата сърдечност.

— Не познавам изобщо такъв човек — рече тя.

— Тук ли живеете?

— Да.

— Вие ли сте Роуз Александър?

— Не.

Щом им пусна предразполагащата си усмивка, просто започват да се лигавят пред мен.

— Тя тук ли е?

— Кой сте вие?

— Аз пръв ви попитах.

Лицето ѝ помръкна и тя понечи да затвори вратата. Аз я подпрях с дланта си и я задържах отворена. Тя натисна по-силно и аз отвърнах със същото. Изглеждаше непоколебима.

— Госпожо — казах, — ако престанете да натискате тази врата, ще ви кажа истината. Макар да не вярвам, че вие ми казвахте истината.

Тя не ми обърна никакво внимание. Беше едра жена и ставаше трудно да удържам вратата отворена без усилие.

— Вчера прекарах почти целия ден пред тази къща и видях Пам Шепърд и една друга жена, които излязоха оттук, ходиха да напазаруват и се върнаха с покупки. Телефонът тук е регистриран на името на Роуз Александър. — Рамото ми започваше да ме наболява. — Ще поговоря човешки с Пам Шепърд и няма насила да я откарам при съпруга ѝ.

Зад младата жена се чу някакъв глас:

— По дяволите, какво става тук, Джейн?

Джейн не отговори нищо. Тя продължи да натиска вратата. Показа се по-дребната, чернокоса жена, която бях видял с Пам Шепърд предишния ден.

— Роуз Александър? — попитах аз. Тя кимна. — Трябва да разговарям с Пам Шепърд.

— Аз не... — подхвана Роуз Александър.

— И вие също — прекъснах я. — Аз съм детектив и ще ви кажа следното: Ако накарате вашата Амазонка да пусне вратата, можем да поговорим за всичко това много приятно.

Роуз Александър сложи ръката си на ръката на Джейн.

— По-добре е да го пуснеш да влезе, Джейн — рече кротко тя.

Джейн отстъпи от вратата, вперила поглед в мен. На скулите ѝ се виждаха две ярки цветни петна, но не се забелязваше никакъв друг признак на напрежение. Прекрачих в хола. Усетих рамото си доста изтръпнало, когато свалих ръката си от вратата. Имах желание да го разтрия, но бях прекалено горд. Колко струва мъжествеността?

— Можете ли да се легитимирате? — каза Роуз Александър.

— Разбира се.

Извадих пластмасовото фотокопие на своето разрешително от портфейла си и ѝ го показах.

— Значи вие не сте от полицията — каза тя.

— Не. На свободна практика съм.

— Защо желаете да разговаряте с мен?

— Не желая — казах аз. — Желая да разговарям с Пам Шепърд.

— Защо желаете да разговаряте с нея?

— Нейният съпруг ме нае да я намеря.

— И какво трябва да направите като я намерите?

— Не ми е казал. Но той иска тя да се върне.

— И вие възнамерявате да я вземете?

— Не, възнамерявам да поговоря с нея. Да установя, че тя е добре, че не е подложена на някаква принуда, да ѝ обясня как се чувства съпругът ѝ и да разбере дали би желала да се върне.

— А ако тя не желае да се върне?

— Аз няма да я принуждавам.

— В това можете да сте сигурен — обади се Джейн и ме погледна.

— Съпругът ѝ знае ли, че тя е тук? — попита Роуз Александър.

— Не.

— Защото вие не сте му казали?

— Точно така.

— Защо?

— Не знам. Мисля че просто исках първо да видя какво става в магазина за стъклария, преди да пусна слона вътре.

— Не ви вярвам — рече Роуз Александър. — Ти какво мислиш, Джейн?

Джейн поклати глава.

— Не съм дошъл тук с мъжа ѝ, така ли е?

— Но ние не знаем дали не е някъде наблизо — каза Роуз Александър.

— Нито пък дали с него няма някои други — добави Джейн.

— Кой да е с него? — започвах да се обърквам.

— Вие няма да сте първият мъж, който взема насила някоя жена и изобщо не се съмнява в правотата си.

— О — казах аз.

— Ако отстъпим пред вас сега — каза Джейн, — следващият път ще бъде още по-лесно. Затова слагаме чертата сега — дотук, още първия път.

— Но ако направите това — казах аз, — ще ме принудите да използвам сила. Не за да взема някого, а за да се уверя, че тя е наистина добре.

— Вчера сте се уверили в това — рече Джейн. — Петната на скулите ѝ бяха станали по-големи и по-ярки. — Нали казахте, че сте

видели Пам и Роуз да излизат и да пазаруват заедно.

— Аз не мисля, че вие я държите окована във верига на тавана — казах. — Но принудата включва и манипулиране с истината. Ако тя е лишена от възможността да ме изслуша и сама да ми откаже, това означава, че тя не е свободна, че е подложена на своего рода принуда.

— Не се опитвайте да влезете насила — каза Джейн. — Ще съжалявате за това, обещавам ви.

Тя се беше отдалечила от мен и бе застанала в една от позите по бойни изкуства. Ходилата ѝ бяха балансирани под прав ъгъл, образувайки своеобразно Т, отворените ѝ длани бяха изнесени напред, образувайки също подобно Т, лявата длан — вертикално, дясната — хоризонтално над нея. Изглеждаше така, сякаш броеше последни секунди.

Устните ѝ се бяха отдръпнали назад и дъхът ѝ произвеждаше съскащ звук, процеждайки се между зъбите ѝ.

— Вземала си уроци ли? — попитах аз.

— Джейн е много напреднала на карате — обади се Роуз Александър. — Не се отнасяйте с пренебрежение към нея. Не желая да пострадате, но трябва да си тръгнете.

Докато говореше, черните ѝ очи бяха широко отворени и искряха. По кръглото ѝ приятно лице беше избила червенина. Не вярвах на твърдението ѝ, че не желае да пострадам.

— Просто не знам какво да направя. Аз също не бих искал да пострадам и не се отнасям с пренебрежение към Джейн. От друга страна, колкото повече не желаете да ми дадете възможност да видя Пам Шепърд, толкова повече се убеждавам, че съм длъжен да го направя. Бих могъл евентуално да отида да повикам полицаите, но докато се върнем, Пам Шепърд ще е изчезнала. Мисля, че ще ми се наложи да настоявам.

Джейн ме ритна в топките. Слабините просто не е точната дума. Никога преди не се бях бил с жена и не бях подготвен. Усещането беше както винаги: гадене, слабост, болка и непреодолим стремеж да се прегънеш на две. И аз се прегънах. Джейн замахна да нанесе удар в тила ми. Извих се и ударът попадна върху големите трапецовидни мускули, без да ми причини някаква сериозна вреда. Изправих се. Болеше, но не чак толкова, колкото щеше да ме боли, ако не се бях съвзел. Джейн замахна с долната част на дланта си към върха на носа

ми. Аз отблъснах дланта ѝ встрани с дясната си подлакътница и ѝ нанесох силен ляв прав, какъвто използвах напоследък, отстрани по лицето, близо до челюстната става. Тя падна назад и остана да лежи неподвижна на пода. Никога преди не бях удрял жена и малко се изплаших. Помислих си дали не съм я ударил прекалено силно. Тя беше едра жена, но трябва да съм я надценил с двайсетина килограма. Роуз Александър падна на колене до нея и не знаеше какво да прави. Аз също клекнах, надмогвайки болката, и проверих пулса ѝ. Беше добър и силен и гърдите ѝ се издигаха и снишаваха равномерно.

— Нищо ѝ няма — казах аз. — Вероятно е по-добре от мен.

На другия край на хола се виждаше боядисана в черно врата. Тя се отвори и Пам Шепърд влезе през нея. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Аз — каза тя. — Аз съм виновна, те просто се опитвах да ме защитят. Ако сте ѝ направили нещо лошо, аз съм виновна.

Джейн отвори очите си и се взря с празен поглед към нас. Раздвижи главата си.

— Джейн? — обади се Роуз Александър.

— Ще се оправи, мисис Шепърд. Вие не сте я накарали да ме ритне в слабините.

Тя също клекна на пода до Джейн. Аз се отстраних и се облегнах на рамката на вратата със скръстени ръце, опитвайки се да дам възможност на чувството ми за гадене да премине и стараейки се да не го показвам. Както изглежда, хората тук не проявяваха добронамереност към мене. Надявах се, че Джейн и Еди никога няма да се съберат заедно.

Джейн беше станала на крака. Пам Шепърд я държеше за едната ръка, а Роуз Александър — за другата. Те тръгнаха към дъното на хола, където беше черната врата. Аз ги последвах. През вратата се влизаше в просторна кухня. До една от стените имаше голяма стара кривокрака газова печка, в средата на стаята — голяма маса с мушамена покривка, а до другата стена — кушетка с покривка от кафяво рипсено кадифе. В дъното вдясно имаше килер за провизии, а стените бяха облицовани с ламперия от тесни чамови дъски, което ми напомни за къщата на баба ми. Сложиха Джейн да седне в един стол-люлка, тапициран с черна кожа. Роуз отиде до килера и се върна оттам с една мокра кърпа. Тя изми лицето на Джейн, докато Пам Шепърд стискаше ръката ѝ.

— Нищо ми няма — рече Джейн и отблъсна мократа кърпа. — Как го направи, по дяволите? — обърна се тя към мене. — Този ритник трябваше да те довърши на място.

— Аз съм професионален убиец — казах.

— Това не би трябвало да има значение — рече тя, смръщвайки се в недоумение. — Ритник в слабините си е ритник в слабините.

— Някога правила ли си го в действителност досега?

— Прекарала съм десетки часове на тепиха.

— Не, не на тренировки. В бой. Истински.

— Не — призна тя. — Но не се изплаших. Направих го както трябва.

— Да, направи го, но сбърка адреса. Едно от нещата, които се постигат с ритник в слабините, е да се изплаши потърпевшият. Настрани от болката и всичко останало, това не е нещо, с което човек е свикнал, освен това се пази в онази област и се стреми да се прегъне напред и да замръзне. Но мене са ме ритали и друг път и аз знам, че боли, но не е фатално. Дори и за сексуалния ми живот. Ето защо, аз съм в състояние да си наложа да издържа на болката.

— Но... — Тя поклати глава.

— Знам — казах аз. — Мислила си, че притежаваш оръжие, което те прави неуязвима. Кое би възпряло хората да те подмятат насам-натам и първия път, когато го използваш, удриш на камък. Аз съм се занимавал с борба. Изкарвам си хляба с бой. Каратето, разбира се, ще ти бъде от полза. Но трябва да запомниш, че това не е уличен спорт.

— Ти мислиш, дяволите да те вземат, ти мислиш, че стана така, защото си мъж...

— Не. Така е, защото един добър едър човек винаги ще бие някой добър дребен човек. Повечето мъже не са толкова добри, колкото съм аз. Много от тях не са толкова добри, колкото си ти.

И трите гледаха в мен и аз се почувствах изолиран, нежелан и притеснен. Дося ми се да имаше тук още един мъж.

— Може ли да поговорим? — обърнах се към Пам Шепърд.

— Няма защо да говориш с него, Пам — намеси се Роуз Александър.

— Няма никакъв смисъл от това, Пам — каза Джейн. — Знаеш как се чувстваш.

Аз погледнах към Пам Шепърд. Тя беше засмукала двете си устни, така че те не се виждаха и устата ѝ представляваше една тънка линия. Тя отвърна на погледа ми и двамата се гледахме така около трийсет секунди.

— Двадесет и две години — казах аз. — При това сте го познавали, преди да се омъжите за него. Повече от двайсет години се познавате с Харви Шепърд. Нима поради това не е заслужил пет минути разговор. Дори ако не го обичате? В крайна сметка дори само продължителността на връзката ви задължава.

Тя кимна с глава, струва ми се, по-скоро на себе си, отколкото на мене.

— Говорете му на него за задължението, аз го познавам от хиляда деветстотин и петдесета — каза тя.

Свих рамене.

— Той пръска по сто долара на ден плюс разносните, за да ви открие.

— Тора е в стила му, големият жест. „Виж колко много те обичам“, но той ли търси? Не, вие търсите.

— По-добре е, отколкото никой да не търси.

— Така ли? — по скулите ѝ беше избила червенина. — Така ли е наистина? Ами, ако е по-лошо? Ами, ако е досадно? Ами, ако това ми бърка в здравето? Защо всички просто не ме оставите на мира, дявол да го вземе?

— Питам се — казах, — но струва ми се, причината е, че той ви обича.

— Обича ме, по дяволите, какво общо има това с всичко останало? Той вероятно наистина ме обича. Никога не съм се съмнявала в това. И какво от това? Значи ли това, че аз трябва да го обичам? По неговия начин? Според неговите разбирания?

— Това е довод, който мъжете използват още от Средните векове, за да държат жените в подчинение.

— Това, което Джейн се опитваше да установи с мен, отношение между господар и роб ли беше? — казах аз.

— Може да се шегувате, колкото си искате — рече Роуз, — но съвършено ясно е, че мъжете са използвали любовта като средство жените да им бъдат задължени. Дори самият вие използвате този термин.

Роуз очевидно беше теоретикът на групата.

— Роузи — казах аз, — не съм дошъл тук, за да дискутирам с теб по въпросите на сексизма^[1]. Той съществува и аз съм против него. Но в конкретния случай не става дума за теория, става дума за един мъж и една жена, които се познават от дълго време и заедно са създали деца. Искам да поговоря с нея за това.

— Не може да отделяте теорията от практиката — рече Роуз. — И още нещо — изражението ѝ беше много красноречиво — не можете да ме залъжете като използвате умалителното от моето име. Съвсем наясно съм с вашите номера.

— Разходете се с мен — обърнах се към Пам Шепърд.

— Недей, Пам — каза Джейн.

— Няма да я изведете от тази къща — каза Роуз.

Аз не им обърнах внимание и погледнах към Пам Шепърд.

— Една разходка надолу до моста — казах. — Ще постоим, ще гледаме водата и ще поговорим, а след това ще се върнем тук.

Тя кимна.

— Добре, ще се разходя с вас. Може би вие ще го накарате да разбере.

[1] сексизъм — дискриминация на жените (при приемане на работа и т.н), презрително отношение към жената (Бел. прев.) ↑

9

Решението на Пам Шепърд бе последвано от протести, суматоха и глъч, но накрая се споразумяхме, че ние с нея ще се разходим надолу към пристанището, а Джейн и Роуз ще вървят след нас, на дискретно разстояние, в случай че се опитам да я упоя и да я напъхам в някой чувал.

Докато вървахме по Фронт стрийт, светлината падаше върху лицето ѝ и аз разбрах, че възрастта ѝ беше горе-долу колкото моята. Край очите и в ъгълчетата на устата ѝ се очертаваха едва забележими признаци на зрялата възраст. Помислих си, че те не намаляваха, а всъщност засилваха нейната привлекателност. Нямахме вид на жена, на която ѝ е притрябвало да ходи да сваля шишкави механици по баровете. По дяволите, тя би могла да има претенции по отношение — на изискаността на частните детективи. Чудех се дали има нещо против петното от урина върху обувката ми.

Завихме към моста и повървахме малко по него, за да можем да гледаме във водата. Водата правеше града да изглежда добре. Петна от петрол, цигарени опаковки, умрели риби, желатиноподобни, подгизнали от водата парчета дърво, някакъв размотан презерватив, който приличаше на кожа от змиорка на фона на водата с цвят на кафе. Дали е изглеждала така, когато Мелвил е отплавал с китоловен кораб преди 130 години? Надявам се, че не.

— Как казахте, че е вашето име? — попита Пам Шепърд.

— Спенсър — казах.

Облегнахме се с ръце на перилата и се загледахме към предавателната кула на един от пристанищните острови. Вятърът откъм океана беше много приятен, въпреки вида на водата.

— За какво искате да говорим?

Днес тя беше облечена с тъмносиня риза с поло яка, бели шорти и бели обувки за тенис. Краката ѝ бяха обгорели и гладки.

— Мисис Шепърд, аз ви замерих и сега не знам какво да правя. Очевидно е, че вие сте тук по свой собствен избор и както изглежда, не

искате да се върнете вкъщи. Аз бях нает, за да ви намеря и ако се обадя на съпруга ви, и му кажа къде сте, ще съм си изработил парите. Но тогава той ще дойде тук и ще поиска да се върнете у дома си, а вие ще откажете и той ще възбуди суматоха, и Джейн ще го срита между краката, и в случай че това не го обезкуражи окончателно, а то е обезкуражително, вие ще трябва да си тръгнете.

— Тогава не му казвайте.

— Но той ме е наел. Аз му дължа нещо.

— Аз не мога да ви наема — рече тя. — Нямам никакви пари.

Джейн и Роуз стояха нащрек отгатък шосето, на другата страна на моста и следяха всяко мое движение.

— Аз не искам вие да ме наемате. Не се опитвам да ви изнудвам. Опитвам се да реша какво да направя.

— Това не е ли ваш проблем.

Ръцете ѝ лежаха на перилата, а пръстите ѝ бяха преплетени. Брачната халка, комбинирана с диамант, на лявата ѝ ръка блестеше на слънцето.

— Да, мой проблем е — казах, — но аз не мога да го разреша, докато не съм наясно с кого и с какво си имам работа. Имам някаква представа за вашия съпруг. Нужно ми е да добия известна представа за вас.

— Струва ми се, че за човек като вас всичко би трябвало да се изчерпва със светостта на брака. Една жена, която е избягала и изоставила семейството си, не заслужава никакво съчувствие. Трябва да е щастлива, че съпругът ѝ ще я приеме обратно.

Забелязах, че кокалчетата на преплетените ѝ длани бяха леко побелели.

— Светостта на брака е една абстракция, мисис Шепърд. Аз не се занимавам с такива неща. Аз се занимавам с това, което е модно да се нарича хора. Тела. Основното ви човешко битие. Пет пари не давам за светостта на брака. Но понякога се безпокоя за това, дали хората са щастливи.

— Щастието само по себе си не е ли също абстракция?

— Не. То е усещане. Усещанията са нещо реално. За тях е трудно да се говори, ето защо понякога хората се преструват, че те са абстракции, или пък се преструват, че идеите, за които е лесно да се говори, са по-важни.

— Равенството на мъжете и жените абстракция ли е?

— Мисля, че да.

Тя ме погледна леко презрително.

— И все пак, липсата на това равенство прави огромен брой хора нещастни.

— Така е. Ето защо, нека да говорим за нещастieto. Аз не зная какво, по дяволите, значи равенство. Не знам какво означава това в Декларацията за независимостта. Какво ви прави нещастна с вашия съпруг?

Тя пое дълбоко въздух и го издиша бързо навън.

— О, господи! Откъде да започна? — Погледът ѝ се бе спрял на предавателната кула.

Аз чаках. Зад нас преминаваха автомобили.

— Той обича ли ви?

Тя ме изгледа с нещо повече от презрение. За миг си помислих, че се кани да се изплюе.

— Да. Обича ме. Сякаш това е единствената основа за една връзка. „Обичам те. Обичам те. Ти обичаш ли ме?“ Обич. Обич. Лайна!

— По-добре е от мразя те. Вие мразите ли ме? — казах аз.

— О, недейте да бъдете така дяволски повърхностен — рече тя. — Една връзка не може да функционира с едното чувство. Любов или омраза. Той е като някое... — Тя се опитваше да намери подходящо сравнение. — Прилича ми на някое от децата, след като е яло захарен памук на някой карнавал в горещ ден и цялото се е омацало, а после е омацало и тебе и ти се чувстваш лепкав и потен, а денят е бил дълъг и ужасен и децата хленчат. Ако не се махнеш сам и не вземеш един душ, просто ще започнеш да виеш. Вие имате ли деца, мистър Спенсър?

— Не.

— Тогава може би това не ви е познато. Женен ли сте?

— Не.

— Тогава със сигурност не ви е познато.

Аз мълчах.

— Всеки път, когато мина покрай него, той иска да ме прегърне. Или ме погалва по задника. Всяка минута от всеки ден, който прекарвам с него, аз чувствам тежестта на неговата любов и искането да му отговоря, докато в същото време, на мене ми се иска да го ритна.

— Джейн вероятно би ви помогнала — казах аз.

— Тя ме защитаваше — рече Пам Шепърд.

— Знам — казах. — Вие обичате ли го?

— Харви ли? Не, вероятно според неговите разбирания. Но според моите, да. Или поне съм го обичала. Докато не ме изхаби. Отначало това, че ме обичаше така всецяло, беше една от привлекателните му черти. Това ми харесваше. Харесваше ми сигурността. Но тежестта на тази... — Тя поклати глава.

Аз ѝ кимнах окуражително.

— В леглото — рече тя. — Ако не получавах многократни оргазми, имах чувството, че го разочаровам.

— Често ли се случва това.

— Да.

— И вие се безпокоите да не сте фригидна.

Тя кимна.

— Аз също не знам какво значи това — рекох.

— Това е термин, измислен от мъжете — рече тя. — Сексуалният модел, както и всичко друго, винаги е бил мъжки.

— Не започвайте да ми цитирате Роуз — казах аз. — Това може да е истина, може и да не е, но то не допринася кой знае колко за решаването на нашия проблем в момента.

— Вие имате проблем — рече Пам Шепърд. — Аз нямам.

— Не, имате — казах аз. — Разговарях с Еди Тейлър.

Тя не прояви никаква реакция.

— Еди Тейлър — продължих аз, — едър, рус младок, работи като багерист. С дебел корем и голяма уста.

Тя кимна и продължи да клати глава, докато аз ѝ го описвах, при което линиите в ъгълчетата на устата ѝ се задълбочиха.

— И защо той да е проблем?

— Не е. Но, ако не си е измислил всичко това, а той не е достатъчно умен, за да си го измисли, следва, че вие не сте пълновластен господар на съдбата си, каквато изглеждате на пръв поглед.

— Обзалагам се, че не е имал търпение да ви разкаже всички подробности. Сигурно ви е наприказвал куп измишльотини.

— Ни най-малко. Всъщност той беше доста неотзивчив. Наложих ми се да го ударя в слънчевия сплит.

Лека усмивка пробяга за миг край устата ѝ.

— Трябва да ви призная, че не говорите по начина, по който очаквах.

— Чел съм много — казах аз.

— Тогава, какъв е моят проблем?

— Не съм чел толкова много. Допускам, че сте неуверена в своята сексуалност и раздвоена по отношение на нея. Но това е нещо, което не е лъжица за устата на никой от нас.

— Е, като че ли изчерпахме целия психологически жаргон. Ако съпругът ми ходеше да спи с когото му падне, щяхте ли да допуснете, че е неуверен и раздвоен.

— Може би — казах аз. — Особено ако е получил пароксизъм на другата сутрин и накрая са го видели да плаче в леглото.

Лицето ѝ леко порозовя за миг.

— Той беше отвратителен. Вие сте го видели. Как съм могла, с прасе като него. С едно пияно, мръсно, потно животно. Да му дам да ме използва така.

Тя потрепери. Оттатък улицата Джейн и Роуз стояха неподвижни, вперили очи в нас, готови да скочат. Чувствах се като кобра сред сборище на мангусты.

— Той не даваше пет пари за мене. Не го беше еня как се чувствам. Какво искам. Никакъв стремеж да сподели удоволствието. Единственото, което искаше той, бе да рие като свиня и когато свърши с това, да се изтърколи настрана и да заспи.

— Той не остави у мен впечатление да е кой знае какъв джентълмен — казах аз.

— Това не е смешно.

— Не е, не повече от всичко останало. И все пак, по-добре е човек да се смее, вместо да плаче. Когато може.

— Всъщност, не е ли всичко това толкова просто и делнично — каза тя. — Какво знаете вие, по дяволите, за смеха и плача?

— Често ги наблюдавам — казах. — Но въпросът не е в това какво знам аз. Щом Еди е бил толкова отвратителен, защо избрахте него?

— Защото ми се прииска, дявол да го вземе. Защото ми се беше приискало да изляза и да легна с някого без усложнения. Просто едно

обикновено, откровено чукане, без много цуни-гуни и глупости от рода на добре-ли-ти-беше-обичаш-ли-ме.

— Често ли правите това?

— Да. Когато ми се прииска, а през последните няколко години ми се е приисквало често.

— Обикновено това ви е по-приятно, отколкото е било в случая с Еди, така ли е?

— Разбира се, аз — о, по дяволите, не знам. Понякога, когато се случи, ми е много приятно, но след това все още се разпъвам от чувството за вина. Мисля, че не мога да превъзмогна всичките онези години на добрите-момичета-не-правят-това.

— Някакъв мъж ми каза, че винаги търсите едрите, млади спортен тип мъже. Сила и младост.

— Себе си ли имате предвид? Вие не сте чак толкова млад.

— Аз с удоволствие бих легнал с вас. Вие имате чудесна външност. Но аз все още се опитвам да разговарям с вас.

— Извинявайте — каза тя. — Това беше опит да пофлиртувам, а аз се опитвам да се променя. Понякога това е трудно, след като дълго време си била нещо друго. На практика през по-голямата част от живота ми флиртът е бил единствената основа на моите взаимоотношения с мъжете.

— Знам — казах. — Но какво мислите за мъжа, който казва, че си падате по спортните типове. Прав ли е?

Тя помълча малко. Някакъв стар открит „Плимът“ със спуснат покрив и силно пуснато радио мина зад нас. Дочух някакъв фрагмент от Роберта Флак, докато звукът заглъхна.

— Май да. Всъщност, никога не съм мислила много за това, но ми се струва, че типът мъж, който търся е едър, млад и силен на вид. Може би се стремя към някакъв вид подмладяване.

— И едно хубаво чукане, без усложнения.

— Също и това.

— Но не с някой, който иска само да рие и след това да се изтърколи до теб.

Тя се намръщи.

— О, не ме занимавайте с дреболии. Знаете какво имам предвид.

— Не — казах аз. — Не знам какво имате предвид. И мисля, че и вие не знаете какво имате предвид. Не се опитвам да споря с вас.

Опитвам се да разбера какво има в главата ви. И смятам, че тя е пълна с кукувича прежда.

— Какво значи кукувича прежда?

— Нещо объркано.

— Няма нищо такова. Аз знам какво искам и какво не искам.

— Така ли? Какво?

— Какво значи какво?

— Какво искате и какво не искате?

— Не искам да живея по начина, по който съм живяла двайсет години.

— А какво искате?

— Нещо различно.

— Например?

— О, — в очите ѝ се появиха сълзи — не знам. По дяволите, оставете ме на мира. Откъде да знам какво искам, дявол да го вземе. Искам просто да ме оставите на мира и толкова.

Сълзите вече течаха по бузите ѝ, а гласът ѝ беше надебелял. Оттатък моста Роуз и Джейн оживено обсъждаха нещо. Изпитах чувството, че Джейн всеки момент ще се отвърже и ще ми налети. Извадих една от визитните си картички и я дадох на Пам.

— Ето — казах. — Ако имате нужда от мен, обадете ми се. Имате ли някакви пари?

Тя поклати глава. Извадих от портфейла си десет от десетдоларовите банкноти на съпруга ѝ и ѝ ги подадох. Без тях портфейлът ми беше доста тънък.

— Няма да му кажа къде сте — казах аз и закрачих по моста и нагоре по хълма, към колата ми, която беше паркирана зад музея.

10

Харви Шепърд имаше голяма морава синина под дясното си око, която, изглежда, го болеше, когато се намръщеше. Но независимо от това, той беше намръщен.

— По дяволите — рече той. — Хвърлих пет стотачки, за да получа тази информация, а ти седиш тук и ми казваш, че не може. Що за проклета работа е това?

— Ако искаш, аз ще ти върна аванса, но няма да ти кажа къде е тя. Тя е добре и отсъства по своя воля. Мисля, че е объркана и нещастна, но е в безопасност.

— Откъде да знам дали изобщо си я видял. Откъде да знам, дали не се опитваш да ме завлечеш — с пет стотачки плюс разноските, без дори да си я потърсил?

— Нали току-що предложих да ти ги върна — казах аз.

— Да, мнозина предлагат, но я се опитай да си вземеш парите.

— Беше облечена със синьо поло, бели шорти, бели обувки за тенис. Дрехите познати ли са ти?

Той сви рамене.

— Как се сдоби с тази синка?

— С какво?

— Синината на лицето ти. Как се сдоби с нея?

— За бога, не отклонявай темата. Дължиш ми информация и аз искам да я получа. Дявол да го вземе, ако трябва, ще те закарам в съда.

— Хок ли ти я лепна?

— Какво да ми лепне?

— Синката. Хок ли ти я направи?

— Дръж си нос настрана от моята работа, Спенсър. Аз те наех да намериш жена ми, а ти не можеш да направиш дори това. Не се занимавай с Хок.

Бяхме в офиса му, на втория етаж, с изглед към Мейн стрийт. Той седеше зад голямото си модерно писалище. Аз — в белия кожен директорски стол. Станах и тръгнах към вратата.

— Ела — казах аз. — Искам да ти покажа нещо в предната стая.

— Какво, по дяволите, има там?

— Просто стани и ела тук, и ще видиш.

Той изхъхри и стана бавно и сковано, движейки се като старец, крепейки се много внимателно. Държеше горната част на тялото си неподвижна. Кога го стигна до вратата, аз му казах:

— Остави.

Той понечи да се намръщи, но болката в окото му го накара да се откаже и само изруга по мой адрес.

— Боже, господи! Какво се опитваш да направиш?

— Тебе са те били — казах аз.

Той се забрави за миг, рязко се обърна към мен, изстена от болка и се подпря с ръка на стената, за да запази равновесие.

— Махай се оттук — каза той, колкото можеше по-твърдо, без да повишава гласа си.

— Някой те е обработил. Предположих това, когато видях синката и се уверих, когато направи опит да ходиш. Ти си загазил с пари пред някой, за когото работи Хок и това ти е второто предупреждение.

— Ти не знаеш какво говориш.

— Напротив, знам. Хок работи по този начин. Хубава обработка на тялото на места, където това не личи. Всъщност, аз съм изненадан, че има някаква следа по лицето ти.

— Ти си луд — рече Шепърд. — Вчера паднах. Препънах се в килима. Не дължа никому нищо. Просто върша бизнес с Хок.

Аз поклатих глава.

— Хок не се занимава с бизнес. Това го отегчава. Хок събира пари и телохранителства, това е, което прави. Единия ден те виждам с него, а на другия вече едва ходиш. Прекалено голямо съвпадение. По-добре е да ми кажеш.

Шепърд се беше добрал обратно до писалището си и бе седнал. Ръцете му леко трепереха, когато ги сплете на бюрото пред себе си.

— Свободен си. Махай се оттук. Ще те съдя да ми върнеш парите, които ти платих до последния цент. Чакай известие от адвокатата ми.

— Не ставай глупак, Шепърд. Ако не се измъкнеш от това, в което си се забъркал, ще получи известие от погребалния ти агент.

Имаш три деца и си без жена. Какво ще стане с децата, ако обърнеш петалата?

Шепърд направи слаб опит да се усмихне самоуверено.

— Слушай, Спенсър, оценявам твоята загриженост, но това е личен въпрос и не е нещо, с което не мога да се справя. Аз съм бизнесмен и знам как да се оправя с една сделка.

Ръцете му, сплетени върху бюрото пред него, бяха неподвижни, с побелели кокалчета, каквито бяха ръцете на жена му на моста между Ню Бедфрод и Феърхейвън. Вероятно по същата причина. Той беше изплашен до смърт.

— Последна възможност, Шепърд? С Кинг Пауърс ли вършиш бизнес?

— Казах ти, Спенсър, не е твоя работа — гласът му смени акорда. — Престани да се опитваш да се навреш там, където нямаш никаква работа. С теб сме приключили. Утре искам да получа по пощата чек за петстотин долара, иначе ще се озовеш пред съда. — Сега гласът му достигаше най-горните регистри. Тенекиеното дрънчене на хистерията.

— Знаеш къде да ме намериш — казах аз и си тръгнах.

Когато си живял дълго време около Бостън, си склонен да си мислиш за Кейп Код като за обетованата земя. Море, слънце, небе, здраве, спокойствие, буйни приятелства, нещо като бирена реклама на живо. Откакто аз бях пристигнал, никой не ме беше харесал, а няколко души ми бяха казали да си вървя. Двама ме бяха нападнали. Няма начин, да не се влюбиш в Кейп Код.

Стигнах до края на Сии стрийт и паркирах непозволено на плажа. Както изглеждаше, бях останал без работа. Нямах никаква причина да не си събера багажа и да се прибера вкъщи. Погледнах часовника си. Бих могъл да телефонирам на Сюзън Силвърман от мотела и след два часа можехме да обядваме някъде и да отидем в Музея за изящни изкуства, за да разгледаме изложбата от творби на Бермеер, която току-що беше пристигнала. Перспективата да върна на Шепърд предплатата, която ми беше дал, не ме въодушевяваше — може би Сюзън щеше да поеме разносните за обяда, но и перспективата да кажа на Шепърд къде е жена му, също не ми допаднаше.

Хареса ми идеята да се видя със Сюзън. Не бях я виждал от четири дни. Напоследък бях установил, че тя ми липсва, когато не я

виждам. Това ме изнервяше.

Плажът беше претъпкан и куп дечурлига плуваха до една шамандура, закотвена на петдесетина метра от брега. Долу, при завоя на плажната ивица, имаше един полицейски пост, а отгатък него се виждаше част от двора на резиденцията Кенеди. Намерих едно празно място на плажа, седнах и свалих ризата си, една пълна жена с бански костюм на цветчета видя пистолета закопчан на колана ми. Аз го свалих, увих го в ризата и сложих вързопа под главата си вместо възглавница. Жената стана, сгъна плажния си стол и се премести на друго място. В крайна сметка, хората реагираха логично. Затворих очи и се заслушах в шума на водата, детската врява и пролайванията на някакво куче. Някъде на плажа нечие портативно радио свиреше нещо за някакъв мъж, който плакал един милион години — колко много сълзи. Къде се дяна, Коул Портър?

Ама че бъркотия, прекалено голяма бъркотия. Не можех да се махна от нея. Колко голяма бъркотия, не знаех, но си беше бъркотия. Толкова голяма бъркотия, че дори Шепърд не би могъл да се справи, помислих си.

Станах, закопчах пистолета обратно на колана над бедрото си, пъгнах кобура в страничния джоб на панталона си, облякох синята си памучна риза и еполетите и я оставих с краищата навън, за да прикрива пистолета. Върнах се при колата си, влязох вътре и подкарах към мотела. Наближаваше обяд.

От стаята си позвъних на Сюзън Силвърман вкъщи. Никакъв отговор. Отидох в ресторанта, където изядох едни задушени стриди и изпих две наливни бири, след което се върнах в стаята си и позвъних отново. Никакъв отговор. Позвъних на Дик Слейд. Той си беше на мястото.

— Спенсър е — казах, известен в криминално-следствените кръгове като Копоят.

— Слушам те?

— Имам някакви теории, които бих искал да споделя с теб, за възможна криминална дейност в района на твоята юрисдикция. Да дойда ли?

— Криминална дейност в района на моята юрисдикция ли? Трябва да престанеш да гледаш онези телевизионни криминални програми. Говориш като Пери Мейсън.

— Слейд, това, че ти не можеш да говориш както трябва, не може да бъде основание да ми затваряш устата. Искаш ли да чуеш теориите ми или не?

— Хайде, идвай — каза той и затвори. Не изглеждаше развълнуван.

11

— Как е цялото име на Хок? — рече Слейд.

— Не знам — казах. — Просто Хок.

— Трябва да има пълно име.

— Да, знам, но не го знам как е. Аз го познавам от двайсет години и никога не съм чувал да го наричат другояче, освен Хок.

Слейд присви рамене и записа Хок в бележника си с жълти листа с широки редове.

— О'кей — рече той. — Значи ти смяташ, че Харви дължи пари и не ги плаща, и че типът на когото ги дължи е изпратил при него бияч. Каква е версията на Шепърд?

— Никаква. Казва, че имал делови отношения с Хок и че това няма нищо общо с мен.

— А ти не му вярваш.

— Не. Първо, Хок не се занимава с бизнес, с голямо Б, каквито са схващанията на Шепърд. Хок е един волен дух.

— Като теб — рече Слейд.

Аз поклатих глава.

— Не, не като мен. Аз не се наемам да върша нещата, които върши Хок.

— Чух, че би могъл — рече Слейд.

— От кого?

— О, от хора, които познавам в Бостън. Поразпитах тук-там за теб.

— Аз си мислех, че си прекалено зает, за да се ровиш из кофите за боклук — казах аз.

— Направих го през обедната си почивка — рече Слейд.

— Е, не вярвай на всичко, което чуеш.

Слейд почти се усмихна.

— Едва ли — каза той. — Доколко сигурен си, че са го били?

— Шепърд ли? Напълно. Тази картинка ми е позната, всъщност, имал съм случай да я видя. Знаем как изглежда и как се чувства човек

след това.

— Да, наистина има нещо жестоко — рече Слейд. — Какво казва Шепърд?

— Каза, че бил паднал.

Слейд отново записа нещо в бележника си.

— Имаш ли някакви предположения кой може да е наел Хок?

— Имам догадки за Кинг Пауръс. Хок обикновено предпочита да работи за Пауръс. — Слейд добави още нещо в бележника си. — Пауръс е един алчен лихвар — казах аз. — Навремето...

— Познавам Пауръс — рече Слейд.

— Както и да е, Шепърд е в беда. Голяма, струва ми се, а е прекалено уплашен, за да вика за помощ.

— Или пък работата му не е никак чиста.

Погледнах учудено Слейд.

— Да не би да ти е известно нещо, което аз не знам? — попитах.

Слейд поклати отрицателно глава.

— Не, просто съм учуден, Харв винаги силно е горял от желание да напредне. Всъщност не бих казал, че е мошеник, просто е много амбициозен. Този почивен център, който той строи, предизвиква множество спречквания и като че ли строителството не напредва много бързо, и хората започват да се чудят дали няма нещо нередно.

— Има ли?

— По дяволите — изруга Слейд. — Не знам. Занимавал ли си се някога с разследване на измама с недвижими имоти? Над сто прокурори и сто адвокати ще им трябват сто години, само за да установят има ли нещо за разследване. — Слейд присви с отвращение уста. — Обикновено не може да се установи чия е проклетата собственост на земята.

— Шепърд не ми прави впечатление на мошеник — казах аз.

— Адолф Хитлер е обичал кучета — рече Слейд. — Да приемем, че не е мошеник, да приемем, че е неуравновесен. Възможно е.

— Да — казах, — възможно е. Но какво да предприемем?

— Откъде да знам, по дяволите, аз не съм светилото от големия град. Ти кажи. Доколкото ми е известно, нямаме престъпление, няма жертва, няма нарушение на наказателния закон, както бихте се изразили вие, светилата от големия град. Ще се разпоредя патрулните коли да се навъртат по-често край дома му и ще наредя на всички да го

държат под око. Ще проверя дали при прокурора има нещо относно поземлените операции на Шепърд. Ти имаш ли да предложиш нещо друго?

Поклатих глава.

— Откри ли жена му? — попита Слейд.

— Да.

— Ще се върне ли вкъщи?

— Не мисля.

— Той какво смята да прави?

— Нищо не може да направи.

— Може да отиде да я вземе и да я замъкне насила до вкъщи.

— Той не знае къде е. Не пожелах да му кажа.

— Ти си откачен — рече Слейд. — Това мога да ти кажа.

— Така е.

— Шепърд нормално ли прие това?

— Не, освободи ме. Каза, че щял да ме съди.

— Значи ти си безработен.

— Така ми се струва.

— Просто още един турист.

— Да.

Този път Слейд наистина се усмихна. С една широка усмивка, която бавно се разля по лицето му, образувайки дълбоки бразди от двете страни на бузите му.

— По дяволите — каза той и поклати глава. — По дяволите!

Сърдечно му се усмигнах в отговор, станах и си излязох. Вече в колата, седнал върху горещите седалки, със смъкнат покрив, аз си помислих нещо, което съм си мислил и преди. Помислих си, че не знам какво да правя. Запалих колата, включих радиото и се заслушах в нехайния шум на мотора. Не знаех дори къде да отида. Мисис Шепърд със сигурност не беше щастлива и мистър Шепърд със сигурност не беше щастлив. Това, разбира се, не ги правеше необикновени. Точно в този момент и аз самият не бях кой знае колко адски щастлив. Май че трябваше да си вървя у дома. У дома е мястото, където можеш да отидеш и са длъжни да те приемат. Кой беше казал това? Не можех да си спомня. Как цинично го беше казал обаче, копелето му с копеле! Включих колата на скорост и бавно подкарах по Мейн стрийт към мотела. Естествено, в моя дом нямаше никой. Там бях само аз. Аз бях

готов да се приема по всяко време. Спрях на някакъв светофар. Някакво червенокосо девойче, облечено в синьо-зелени ярки памучни панталони и лимоненожълто бюстие, мина край мен. Панталоните ѝ бяха толкова тесни, че се виждаха оскъдните очертания на долните ѝ гащи, стегнали задника ѝ. Тя погледна дружелюбно към колата. Бих могъл да ѝ предложа да изпием по нещо и да доплуваме и да я сбъркам със своя австралийски кроул. Но тя имаше вид на хлапачка от някой колеж и сигурно щеше да иска да пробваме наркотици и да бръщолевим за нуждата от любов и от ново съзнание. Светофарът даде зелено и аз продължих. Един темерут на средна възраст, който няма къде да отиде. Беше малко след един часа, когато пристигнах на паркинга пред моя мотел. Време за обед. С възобновена енергия влязох във фойето, завих наляво покрай рецепцията и тръгнах надолу по коридора към стаята си. Едно бързо измиване, а след това — на обяд. Кой би могъл да помисли, че само преди няколко мига бях без никаква цел. Когато отворих вратата на стаята си, Сюзън Силвърман лежеше на леглото, зачетена в някаква книга от Ерик Ериксън, и изглеждаше така, както би трябвало да изглежда.

— Боже господи, радвам се да те видя — казах аз.

С пръст в книгата, за да не загуби мястото, до което беше стигнала, тя извърна главата си към мене и каза:

— И още как, сигурна съм — и се усмихна през зъби.

Тя често се усмихваше, но понякога не се усмихваше, а оголваше зъби в усмивка. Този път беше така. Никога не съм знаел със сигурност каква е разликата, но имаше нещо общо с някаква весела дяволитост. Усмивката ѝ беше красива и добра, а в оголването на зъбите ѝ имаше просто някакъв зъл намек. Хвърлих се върху нея на леглото, възпирайки сблъсъка с тежестта ми с ръцете си, сграбчих я и я прегърнах.

— О-о — каза тя.

Аз отслабих малко прегръдката и ние се целунахме. Когато свършихме, казах:

— Нямам намерение да те питам как си влязла тук, тъй като знам, че можеш да направиш всичко, което поискаш, и че да подбудиш някой към помагачество за едно или друго нещо, за тебе би било детска игра.

— Детска игра — повтори тя. — Как вървят нещата при теб, синеоки?

Лежахме по гръб на леглото един до друг, докато ѝ разказвах. Когато свърших разказа си, аз предложих да прекараме един следобед на чувствени удоволствия като започнем веднага. Тя обаче предложи първо да се наобядваме и след кратко спречкване аз се съгласих.

— Сюз — казах аз в ресторанта, докато тя отпиваше от своя коктейл „Маргарита“, — ти изглеждаше необикновено доволна от епизода, където Джейн направи опит да ме кастрира.

Тя се разсмя.

— Мисля, че ханшът ти започва да се разширява — каза тя и допълни: — Бръснеш ли се все още?

— Изобщо не съм пострадал — казах аз. — Ако беше станало това, всички келнерки тук щяха да носят черни ленти на ръцете си, а знамето на Радклиф щеше да е смъкнато наполовина в знак на траур.

— Е, ще видим по-късно, когато нямаме да правим нещо по-добро.

— Никога няма нищо по-добро за правене — казах аз.

Тя старателно се прозя.

Келнерката пристигна и взе поръчката ни. Когато тя се отдалечи, Сюзън попита:

— Какво възнамеряваш да предприемеш?

— Бога ми, не знам.

— Искаш ли да остана с теб през това време.

— Много искам — казах аз. — Струва ми се, че нищо не мога да разбера от случая с Пам, Роуз и Джейн.

— Чудесно, донесла съм си куфара, в случай че би пожелал да остана.

— Да, забелязах, че вече си разопаковала и си подредила дрехите си в гардероба. Не ти липсва самочувствие.

— О, ти си забелязал, значи. Непрекъснато забравям, че си детектив.

— Спенсър е моето име, улики винаги има — пошегувах се аз.

Келнерката ми донесе половин дузина стриди, а на Сюзън — шест мариновани скариди. Сюзън погледна към стридите.

— Опитваш се да потърсиш възмездие ли?

— Не — казах. — Кроя планове за бъдещето.

Започнахме да се храним.

— Какво те кара да твърдиш, че нищо не можеш да разбереш? — понита Сюзън.

— Не се чувствам спокойно. Владее добре професията си и се старая, но... Пам Шепърд ме попита дали имам деца и аз казах, че нямам. Тогава тя каза, че вероятно не бих могъл да я разбера и ме попита дали съм женен, а аз казах, че не съм и тогава тя каза, че със сигурност не бих могъл да я разбера. — Свих рамене.

— Аз също никога не съм имала деца — рече Сюзън. — А бракът изобщо не беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Нито най-трайното. Знам ли? Бих могла да ти кажа някое от безбройните клишета за това, че не е нужно да можеш да сготвиш суфле, за да разбереш, че не е сготвено както трябва... Нямам си деца... възможно е да има някакво основание в това. Да кажем, че има. И какво от това? Доколкото си спомням, ти си се занимавал с много неща, които не познаваш непосредствено. Защо в този случай да е различно?

— Не знам дали е така — казах аз.

— Мисля че е така. Никога досега не съм те чувал да говориш за подобни неща.

— Да, може и да си права.

— Освен това, както разбирам от обясненията ти, твоята работа по случая е приключена, защото този случай вече не съществува.

— Има нещо такова — казах аз.

— Тогава защо трябва да се безпокоиш за него? След като не е от твоята компетентност, така или иначе, защо не се примириш с това. Ще поядем, ще поплуваме и ще походим на плажа няколко дни и ще се приберем вкъщи.

Келнерката дойде и донесе пържоли, салатата, хлебчета и още една бира за мен. Около две минути се хранихме мълчаливо.

— Не мога да мисля за нищо друго — казах аз.

— Опитай се да овладееш ентузиазма си — рече Сюзън.

— Извинявай, не се изразих добре, това нещо просто не ме оставя на мира. Срегнах се с двама души, чийто живот се е объркал ужасно, и излиза, че изобщо не мога да им помогна да се измъкнат от това положение.

— Разбира се, че не можеш — каза тя. — Така както не можеш да направиш кой знае какво по отношение на глада, войната, чумата и смъртта.

— Огромно поле за действие — казах аз.

— Също така, не можеш да бъдеш баща на всеки. Допускането, че Пам Шепърд с подкрепата на няколко други жени не е в състояние да уреди собственото си бъдеще, е проява на опекунство от твоя страна. Всъщност тя би могла да се справи много успешно. Като мен.

— Аз да опекунствам? Не говори глупости. Яж си пържолата и мълчи, иначе ще те плясна.

12

След като се наобядвахме си поръчахме кафе на терасата край плувния басейн, седнали край бяла масичка, изработена от причудливо усукано желязо, под сянката на един синьобял чадър. В басейна имаше предимно деца, които пляскаха и викаха, докато майките им мажеха краката си с плажно масло. Сюзън Силвърман отпиваше кафе, държейки с две ръце чашата си и гледаше покрай мен. Видях очите ѝ да се разширяват зад слънчевите ѝ очила с цвят на лавандула, обърнах се и видях Хок.

— Спенсър — каза той.

— Хок — казах аз.

— Възразявате ли да седна при вас? — попита той.

— Заповядай, сядай. Сюзън, това е Хок. Хок, това е Сюзън Силвърман.

Хок ѝ се усмихна, а тя каза:

— Здравей, Хок.

Хок придърпа един стол от съседната маса и седна до нас. Зад него стоеше едър мъж с обгоряло от слънцето лице и ориенталски дракон, татуиран от вътрешната страна на подлакътницата на лявата му ръка. Докато придърпваше стола си, Хок кимна към съседната маса и татуираният мъж седна на нея.

— Това е Поуъл — каза Хок.

Поуъл не каза нищо. Той просто седеше, скръстил ръце, и гледаше втренчено в нас.

— Кафе? — обърнах се към Хок.

Той кимна в съгласие.

— Нека бъде обаче айс-кафе.

Направих знак на келнерката, поръчах айс-кафето на Хок.

— Хок — обърнах се аз към него, — трябва да превъзмogneш този стремеж към анонимност, който имаш. С други думи, защо не започнеш да се обличаш така, че хората да те забелязват, вместо винаги да се размиваш във фона, както правиш ти.

— Аз съм просто един човек в оставка, Спенсър, просто такава ми е природата. Не виждам никаква причина да робувам на облеклото си.

Хок беше обут с бели маратонки „Пума“ с черна лента. Носеше бели широки ленени панталони и съответстваща ленена жилетка, без риза. Поуъл беше по-консервативно облечен, с фланелка на тъмночервени и жълти черти и тъмночервени панталони.

Келнерката донесе на Хок кафето му.

— Вие със Сюзън, отпуската си ли прекарвате тук?

— Да.

— И дума да няма, хубаво е, нали? Кейп си е Кейп. Има атмосфера, каквато обикновено не може да се намери. Разбирате ли? Трудно е да му се даде определение, но сякаш витае някакъв дух на безгрижие. Не е ли така, Спенсър?

— Каж ми да ти кажа.

— Сюзън — рече Хок, — този мъж е пряк човек, разбирате ли? Просто казва всичко открито, направо — според мен, това е страхотно качество.

Сюзън му се усмихна и кимна. Той ѝ се усмихна в отговор.

— Хайде, Хок, остави тези сладки приказки. Ти искаш да знаеш какво правя с Шепърд, а аз искам да знам какво правиш ти с Шепърд.

— Всъщност, става дума за нещо малко по-различно, зависи от коя страна ще го погледнеш. Не става дума за това, че ми пука кой знае колко какво правиш с Шепърд, колкото за това, че искам да спреш да го правиш.

— А-ха — рекох. — Заплаха. Това обяснява защо си домъкнал със себе си Ерик Червения. Знаел си, че Сюзън е с мен и не си искал да си с един по-малко.

— Какъв каза че съм? — обади се Поуъл от своята маса.

Хок се усмихна.

— Продължаваш да си все така остроумен, Спенсър.

Поуъл отново се обади:

— Какъв каза, че съм?

— Поуъл — казах му аз, — трудно е да се правиш на бабаит, когато носят ти се бели. Защо не пробваш да се намажеш с малко плажно масло „Сън Бан“ — отличен, немазен, предпазва от вредните ултравиолетови лъчи.

Поуъл се изправи.

— Задръж си остроумията, човече. Ти какво, подиграваш ли ми се?

— Това, дете си го татуирал на лявата си ръка, портрет на майка ти ли е? — попитах го аз.

Той гледа около минута татуирания дракон на ръката си, след това се обърна отново към мен. Лицето му стана още по-червено и той каза:

— Копеле устато! Сега ще видиш как ще ти наместя чарковете.

— Поуъл, аз не бих, ако съм на твое място — рече Хок.

— Не съм длъжен да понасям да ме залива с лайна някакъв тип като тоя — каза Поуъл.

— Не ругай и не говори мръсотии пред дамата — рече Хок. — Ще търпиш и ще приемеш всичко, което той ти сервира, защото ти не можеш да му излезеш насреща.

— Не ми се вижда да е толкова страшен — рече Поуъл.

Той беше станал и хората край басейна бяха започнали да проявяват любопитство.

— Това е, защото си глупав, Поуъл — каза Хок. — Страшен е, може би е страшен почти колкото мен. Но щом искаш да го пробваш, давай.

Поуъл се пресегна и ме сграбчи за предницата на ризата. Сюзън Силвърман рязко пое дъх.

— Не го убивай, Спенсър — рече Хок. — Той работи за мене.

Поуъл ме издърпа от стола. Аз се оставих да ме издърпа и го ударих с ръката си в адамовата ябълка. Той издаде някакъв хъхрещ звук, пусна предницата на ризата ми и отстъпи назад. Нанесох му два удара с лявата ръка, от които вторият — с енергичен замах с цялото рамо и той падна назад в басейна. Когато се обърнах, Хок се смееше насреща ми с широко отворена уста.

— Празноглавците са навсякъде едни и същи, нали — каза той. — Изглежда, че просто не знае каква е разликата между аматьори и професионалисти. — Хок поклати глава. — Дамата ти си я бива обаче. — Той кимна към Сюзън, която беше станала права и държеше някаква бирена бутилка, която вероятно беше грабнала от някоя от масите.

Хок стана, отиде до басейна и изтегли Поуъл навън, небрежно, с една ръка, сякаш мъртвото тегло на един деветдесет килограмов мъж

не беше повече от тежестта на един калкан.

Тишината край басейна беше тягостна. Децата продължаваха да висят на ръба на басейна и да гледат към нас.

— Хайде да отидем до колата ми и да поговорим — каза Хок.

Той пусна Поуъл, който се свлече на земята до масичката и закрачи към сградата. Сюзън и аз го последвахме. Когато минавахме покрай рецепцията, видяхме управителят да излиза от офиса си и да се отправя здъбързан към терасата.

— Защо не се прибереш в стаята, Сюз — казах аз. — Няма да се бавя много. Хок иска само да му дам някои насоки по бой край брега на басейн. — Връхчето на езика й стърчеше от затворената й уста и тя очевидно го хапеше. — Не си хапи езика — казах. — Остави малко и за мен.

Тя поклати отрицателно глава и каза:

— Ще остана с теб.

Хок отвори вратата на кадилака откъм страната за пътници.

— За мене е удоволствие — каза той на Сюзън.

Ако имаше намерение да се бием, Хок нямаше да избере за целта открит автомобил. Аз последвах Сюзън в колата. Хок заобиколи и се настани на шофьорското място. Той натисна някакво копче и покривът плавно се вдигна. Включи двигателя и пусна климатичната инсталация. Една синьо-бяла полицейска кола с надпис Барнстейбъл спря на паркинга, от нея излязоха двама полицаи и влязоха в мотела.

— Нека да се повозим малко — рече Хок.

Аз кимнах и той включи на скорост, и потегли от паркинга.

— Къде го намери, по дяволите? — попитах Хок.

— Поуъл ли? О, старче. Не знам. Той е някакъв местен суетен глупак. Хората, които ме наеха, ми казаха да работя с него.

— Да не са решили да открият курс за чираци?

Хок сви рамене.

— Притеснява ме, драги, че му трябва да мине още много път, прав ли съм?

— Безпокои ли те, че ченгетата ще го попитат защо се е бил с някакъв турист, кой е бил туриста и кой е бил черният жребец със смешните такъми?

Хок поклати глава.

— Той няма да каже нищо. Тъп е, но не е чак толкова тъп.

Сюзън Силвърман се обади от предната седалка:

— Какво правим ние?

Хок се засмя.

— Въпросът ти е на място, Сюзън. Какво, по дяволите, правим ние?

— Да видим дали мога да се досетя — казах аз. — Мисля, че Харв Шепърд дължи пари на някого, вероятно на Кинг Пауърс, а Хок са го помолили да събере парите. Или може би само да следи за изплащането на вноските и така нататък и да се погрижи нещата да вървят както трябва — казах аз, обърнат към Сюзън. — Хок се справя с тази работа съвсем добре. И след това — изненада, появявам се аз и започвам да работя за Шепърд. Тогавя Хок и неговият работодател, вероятно Кинг Пауърс, започват да се чудят да не би Харви да ме е наел, за да противодействам на Хок. Ето защо, Хок се е отбил, за да попита за отношенията ми с Харв Шепърд и за да ме подтикне да скъсам тези отношения.

Кадилакът се движеше почти безшумно по автострадата Мид-Кейп, надолу по Кейп, към Провинстаун.

— Колко близо съм до истината, Хок?

Той сви рамене.

— Аз съм обяснил на хората, които са ме наели, що за човек си ти. Не се надявам да те изплаша и да побегнеш, и не се надявам да те подкупя, но моят работодател би желал да ти даде компенсация за каквито кажеш загуби, ако ти се откажеш от случая.

— През всичкото това време, откакто те познавам, така й не можах да проумея защо понякога говориш като някой счетоводител от Мерил Линч, а друг път като хамалин.

— Това е резултатът от възпитанието в гето. — Той произнесе и двете т-та в думата гето. — На моменти наследствеността ми изскача навън.

— Божичко, как не съм се сетил — казах аз. — В коя част на гетото живееш сега?

Хок се усмихна на Сюзън.

— На „Бийкън Хил“ — рече той. Направи пълен завой с кадилака и се понесе обратно, нагоре по Кейп, към Хайанис... — Както и да е, аз обясних на хората, че ти няма да направиш това, което

искат те, каквото и да ти кажа, но те ми плащат, за да говоря с теб и ето, сега аз го правя. Какъв е интересът ти към Шепърд?

— Той ме нае да търся жена му.

— Това ли е всичко? Намери ли я?

— Да.

— Къде?

— Няма да ти кажа.

— Няма значение. Шепърд ще ми каже. Ако ми потрябва да знам.

— Не — поклатих отрицателно глава. — Той също не знае.

— Не си ли му казал?

— Не.

— Защо. Нали затова те е наел.

— Тя не желае да бъде намерена.

Хок поклати отново глава.

— Усложняваш си живота, Спенсър. Прекалено много се задълбочаваш в нещата.

— Това е едно от нещата, които ме отличават от теб, Хок.

— Може би — каза Хок, — а може би приличаш на мен много повече, отколкото искаш да си признаеш. Като изключим това, че не си красив колкото мене.

— Да, но аз се обличам по-добре.

Хок изгрухтя.

— Майната ти. Извинявай, Сюзън. Както и да е, моят проблем сега е дали да ти вярвам. Звучи правдоподобно. Напълно в рамките на твоите възможности, Спенсър. Разбира се, ти не си паднал току-що от камиона със захарно цвекло, който минава през града и ако си решил да лъжеш, би звучало правдоподобно. Още ли работиш за Шепърд?

— Не, разкара ме. Разправя, че щял да ме съди.

— Аз не бих се обезпокоил кой знае колко много относно съденето — рече Хок. — Харв е нещо зает.

— Пауърс ли е? — рекох.

— Може да е той, може да не е той.

Хок кимна. Известно време пътувахме мълчаливо.

— Кой е този Кинг Пауърс? — рече Сюзън.

— Един крадец — казах аз. Изнудване чрез заеми, рекет, проституция, перални на самообслужване, мотели, автомобилен

транспорт, селскостопански продукти, Бостън, Броктън, Фол Ривър, Ню Бедфорд.

— Без Броктън вече — уточни Хок. — Анджи Дегамо държи сега Броктън.

— Анджи разкара Пауърс ли?

— Не, някакъв вид сделка. Аз не съм участвал в нея.

— Както и да е — обърнах се аз към Сюзън. — Това представлява Пауърс.

— И ти работиш за него — каза тя на Хок.

— Едно-друго.

— Хок е на свободна практика — казах аз. — Но Пауърс го вика отрано, когато има работа за него.

— И каква е неговата работа? — попита Сюзън, все още обърната към Хок.

— Работата му е свързана с мускули и пищови.

— Аз бих предпочел термина войник на съдбата, драги — каза ми Хок.

— Не те ли притеснява това да причиняваш страдания на хората за пари? — попита Сюзън.

— Не повече, отколкото това притеснява него — Хок кимна към мен.

— Аз не мисля, че той го прави за пари — рече тя.

— Това е причината, поради която аз се нося из Кейп в тази нова кола, докато той кара онази осемгодишна таратайка със сивите кръпки по тапицерията.

— Но — Сюзън се опита да намери точните думи. — Но той върши каквото трябва. Неговата цел е да помага. Твоята — да причиняваш страдание.

— Не е тъй — рече Хок. — Може би той има за цел да помага. Но в същото време работата му харесва. Разбираш ли? Мисълта ми е, че би могъл да бъде социален работник, ако просто иска да помогне. Аз не получавам нищо от това, че навреждам на хората. Понякога просто се случва така. Само че недей да бъдеш толкова сигурна, че ние със Спенсър сме толкова адски различни, Сюзън.

Скоро бяхме отново на паркинга пред мотела. Полицейската кола си беше заминала.

— Ако сте свършили вече да говорите за мен, бих искал да кажа няколко неща, но не искам да ви прекъсвам. Темата е адски вълнуваща. Сюзън само поклати глава.

— О'кей — рекох. — Говоря ти откровенно, Хок. В момента не работя нито за Шепърд, нито за когото и да било. Но не бих могъл да се прибера у дома си и да ви оставя с Пауърс да правите каквото си поискате. Ще се навъртам наблизко, струва ми се, и ще видя дали бих могъл да ви сваля от гърба на Шепърд.

Хок ме погледна безизразно.

— Точно това им казах — рече той. — Казах им, че това ще бъде твоят отговор, ако дойда и разговарям с теб. Но те си плащат. Ще им кажа, че съм бил прав. Не мисля, че това ще ги уплаши.

— Предполагам, че няма — рекох.

Отворих вратата и излязох, и я задържах отворена за Сюзън. Тя се измъкна навън, след това се облегна назад и каза на Хок:

— Довиждане. Не знам точно какво да кажа. Радвам се, че се запознахме не би било подходящо, със сигурност. Но — тя сви рамене, — благодаря ти за возенето.

Хок ѝ се усмихна.

— За мен беше удоволствие, Сюзън. Може би ще те видя пак.

Аз затворих вратата и Хок се плъзна с колата навън от паркинга, безшумно и плавно, като акула, кръжаща в спокойна вода.

13

— Искам да пийна нещо — рече Сюзън.

Влязохме и седнахме на две от високите столчета, на ъгъла, където барът завива. Сюзън си поръча мартини, а аз — бира.

— Мартини ли? — казах.

Тя кимна с глава.

— Казах, че ми се пие нещо. Наистина.

Тя изпи наведнъж половината мартини и сложи чашата обратно на бара.

— Каква е разликата? — каза тя и ме погледна.

— Имаш предвид мене и Хок ли?

— Ъ-хъ.

— Не знам. Аз не пребивам хората за пари. Не убивам за пари.

Той го прави.

— Но понякога ти го правиш без нужда. Като днес следобед.

— Поуъл ли?

— Поуъл. Нямахте нужда да се биеш с него. Ти му го натресе.

Свих рамене.

— Не беше ли така? — настоя Сюзън.

Отново свих рамене. Тя гаврътна остатъка от мартинито си.

— Защо?

Посочих на бармана надолу и казах:

— Още по едно.

Мълчахме, докато той приготви мартинито и наточи бирата, и ги сложи пред нас.

— Да имаш лешници? — попитах.

Той кимна и извади изпод бара една пълна купа. Заведението беше почти празно: една двойка, която привършваше своя късен обяд на другия край на помещението и четирима мъже с вид на играчи на голф, които пиеха някакви смесени питиета на една маса зад нас. Сюзън отпи от второто си мартини.

— Как можеш да пиеш тези неща? — казах аз. — Имат вкус на лекарство за зъби.

— Така си доказвам бабаитлъка — рече тя.

— О — казах.

Хапнах малко лешници. Карето играчи на голф говореха на висок глас. Тонът им бликаше от весело дружелюбие като гласът на някое крупие. Леко отчаян.

— Милиони мъже прекарват живота си по този начин — казах аз. — Седейки и преструвайки се на добри хора пред мъже, на които нямат какво да кажат.

Сюзън кимна в съгласие.

— Не само мъже — каза тя.

— Винаги съм си мислил, че жените все пак го правят по-добре — казах аз.

— Благодарение на ранната тренировка да се преструваш, за да те харесват мъжете — каза Сюзън. — Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Защо предизвиках Поуъл ли?

— Ъ-хъ.

— Ти не се отказваш лесно, нали?

— Ъ-хъ.

— Не знам точно защо го закачих. Дразнеше ме като седеше там, но в същото време, като че ли това, което направих, беше правилна стъпка в онзи момент.

— Да покажеш на Хок, че не те е страх?

— Не, не смятам, че това е направило по някакъв начин впечатление на Хок. Това беше вътрешна реакция. Много от нещата, кои го правя, са вътрешна реакция. Ти си праволинеен мислител, искаш да знаеш защо и как е станало дадено нещо, какъв е източникът на проблема, и как да намериш решение за него. Допускам, че това е свързано отчасти с това, че си водещ тип.

— Всъщност, ти обръщаш стереотипа — каза Сюзън.

— Какво? Че жените са емоционални, а мъжете — рационални? Да. Но това винаги са били глупости. В повечето случаи, според мен, е точно обратното. В моя случай поне е така. Аз не разсъждавам по азбучен ред. Вече съм минал четиридесетте и съм правил много неща, и съм се научил обикновено да се доверявам на импулсите си. Имам

склонност да мисля в образи и модели, и — как да кажа — цели ситуации.

— Познато — рече Сюзън.

— Все едно, така че, когато ти питаеш защо, аз чувствам, че най-доброто, което мога да направя, е да обрисувам ситуацията. Ако разполагах с видеозапис на ситуацията, бих могъл да ти посоча и да ти кажа: „Виж, за това.“

— Щеше ли да постъпиш по същия начин, ако аз не бях там?

— Искаш да кажеш, че съм търсел да се покажа? — Барманът дойде и погледна чашите ни. Кимнах му и той ги взе, за да ги напълни отново. — Може би. — Барманът донесе напитките. — Щеше ли да удариш някой с онази бирена бутилка, ако се беше наложило да ми помогнеш?

— Ах ти, непоправим егоист — рече Сюзън. — Защо не си помислиш, че съм взела бутилката, за да защитя себе си?

— Хвана ме — казах. — Изобщо не си помислих това. Затова ли я беше взела?

— Не — каза тя. — И престани да се хилиш като някой проклет идиот. — Тя отпи малко от третото си мартини. — Самодоволно копеле.

— Направи го, защото аз съм толкова страхотно ченге, нали?

— Не — каза тя. Силата на лицето и очите ѝ беше съсредоточена върху мене. — Направих го, защото те обичам.

Двойката в дъното на помещението стана от масата и тръгна да излиза. Жената беше руса с чуплива коса, мъжът носеше бели мокасини и също такъв колан. Когато излизаха от ресторанта, ръцете им се докоснаха и той хвана нейната и я задържа. Аз изпих остатъка от бирата си. Сюзън отпи от мартинито си.

— По традиция — рече тя, — джентълменският отговор на такава забележка е — „И аз те обичам“.

Сега тя не гледаше към мен. Изучаваше маслината на дъното на своето мартини.

— Сюз — казах аз. — Нужно ли е да усложняваме нещата?

— Не можеш да кажеш традиционното нещо ли?

— Въпросът не е в това да кажа „Обичам те“, а в онова, което ще последва след него.

— Имаш предвид любовта и брака, че те идват заедно като коня и впряга ли?

Аз свих рамене.

— Предполагам, че не е задължително. Виждам съм много бракове без любов. Мисля, че би трябвало да е възможно и обратното.

— А-ха — рече Сюзън и отново ме прикова с погледа си.

— Начинът, по който я караме сега, ми се струва добър — казах аз.

— Не — каза тя. — Това е временно и следователно в крайна сметка, безсмислено. Няма по-голяма обвързаност, не предполага никакъв риск и следователно няма истинска връзка.

— Трябва ли човек да страда, за да има истинска връзка?

— Трябва да има риск — рече тя. — Да знаеш, че ако стане невзрачна и неприятна, можеш просто да се махнеш.

— И това означава брак? Много хора си тръгват от брака. За бога, в момента имам клиентка, която е направила точно това.

— След, колко беше, двайсет и две години? — каза Сюзън.

— Една точка за теб — казах. — Тя не е побягнала при първите капки дъжд, нали така? Но нима това има някакво значение? Някое попче, което четете от Библията?

— Не — каза Сюзън. — Но церемонията е видимият символ на обвързването. Обикновено ние превръщаме в ритуал най-дълбоките си намерения, а бракът е начинът, по който сме превърнали в ритуал любовта. Или един от начините.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да се оженим?

— В момента казвам, че те обичам и очаквам някакъв отговор.

— Не е толкова просто, Сюз.

— И вярвам, че съм получила отговора.

Тя стана от бара и излезе. Аз довърших бирата си, оставих една десетдоларова банкнота на бара и тръгнах към стаята си. Нея я нямаше там. Нямаше я и на терасата, нито във фойето или на паркинга. Потърсих да открия малкия ѝ син шевролет, но него го нямаше. Върнах се обратно в стаята. Куфарът ѝ беше все още на поставката, дрехите ѝ висяха в гардероба. Тя не би се прибрала у дома си без дрехите си. Без мен, може би, но не и без дрехите си. Седнах на леглото и погледнах към червения стол в ъгъла. Седалката беше от пресована пластмаса, краката — четири тънки кръгли пръчки от тъмно

дърво, с малки месингови накрайници отдолу. Елегантно. Бях прекалено грамаден и корав, за да заплача. Освен това и твърде стар. Не беше никак чак толкова просто.

Върху бюрото имаше някаква картичка, на която пишеше: „Приятно прекарване в нашия здравен клуб и сауна.“ Съблякох се, изрових чифт бели шорти и някаква сива тениска от бюрото, нахлузих ги и вързах връзките на белите си маратонки „Адидас“ с три черни ленти на бос крак. Сюзън винаги ме ругаеше заедно нямам чорапи, когато играехме тенис, но на мене ми харесваше как изглеждам. Освен това е досадно да обуваш чорапи.

Здравният клуб беше един етаж по-долу, застлан с килим, състоящ се от няколко помещения, приспособления за пара, сауна, масажи и една тренировъчна зала с универсален треньор. Когато влязох вътре, насреща ми се усмихна широко един жилив мъж на средна възраст с бели широки панталони и бяла тениска.

— Искате ли едно хубаво натоварване, сър?

— Да.

— Разполагаме с нужното оборудване. Запознат ли сте с универсала, сър?

— Да.

— Както можете да видите, това е една машина за вдигане на тежести, действаща с лостове и ролки като по този начин дава възможност за едно цялостно физическо натоварване, спестявайки неудобството от загуба на време за смяна на тежестите и прочие.

— Знам — казах.

— Нека да ви дам известна представа как действа нашата. Има осем положения на централното звено тук, скамейка за преси, уред за преси над главата...

— Знам — казах аз.

— Отчитането на теглото отляво показва началната тежест, маркировките отдясно сочат допълнителното натоварване в резултат на намаляването на опорната точка...

Качих се на пейката, преместих иглата на прореза, показващ 150, поех си дълбоко дъх и повдигнах тежестта нагоре, докдето ми стигат ръцете, след което я пуснах обратно. Направих това още два пъти. Треньорът каза:

— Виждам, че сте го правили вече.

— Да — казах.

Той се отправи към треньорската стая.

— Ако имате нужда от нещо, обадете ми се — каза той.

Преместих се на лат-машината, направих 15 движения със 75,15 преси за трицепсите с 40 килограма, минах на въртящия се лост, след това се върнах отново на пейката. Обикновено вдигах същите тежести на пейката, но сега имах нужда да се разтоваря по някакъв начин и преси на пейката със 150 килограма бяха най-подходящото нещо за това. Направих по четири серии от всичко и потта потече през фланелката ми и надолу по вътрешната страна на ръцете ми, така че ми се налагаше непрекъснато да си бърша дланите, за да не се хлъзгат. Когато свърших и си тръгнах, ръцете ми трепереха, а дъхът ми излизаше на пресекулки. Този ден нямаше посетители в здравния клуб. Аз бях единственият и по някое време треньорът беше дошъл и ме бе наблюдавал.

— Хей — подхвърли той, — яко работите, няма шега, а?

— Да — казах. В един от ъглите на тренировъчната зала имаше тежък чувал. — Имате ли ръкавици за онова нещо? — попитах.

— Намират се някакви — каза треньорът.

— Дайте ми ги.

Той ми ги донесе и аз ги надянах и се облегнах на стената, изчаквайки да възстановя дишането си и да престана да усещам ръцете си като гумени. Обикновено за това не ми трябваше толкова дълго време. След около пет минути бях готов за чувала. Застанах близо до него, може би на около двайсет сантиметра разстояние, и започнах да удрям колкото имах сили. Два леви, един десен. Ляв къс, ляво кроше, десен, ляв къс, ляв къс, крачка назад, ляв ъперкут. Трудно е да се удари тежък чувал с ъперкут. Той няма брадичка. Удрях чувала колкото можех и с колкото сили имах, грухтейки от умора. Застанал прав срещу него и стараейки се да пренеса всичката сила, която имах в двайсетсантиметровите удари. Ако никога не сте правили това, нямате представа колко уморително е да удряте нещо. На всеки две минути ми се налагаше да отстъпвам и да се облягам на стената, за да се възстановя.

— Тренирали ли сте някога? — попита ме треньорът.

— Да — отвърнах.

— Веднага си личи — каза той. — Всеки, който дойде тук, пляска по чувала или удря по него. Не могат да устоят да не го направят. Но ще се намери само един от сто, който ще го удари истински и ще знае какво прави.

— Така е.

Върнах се отново при чувала и забих в него левия си юмрук, редувайки различни видове удари, стремейки се да го пробия. Потта се лееше по лицето ми и капеше от ръцете и краката ми. Ризата ми беше подгизнала и започвах да виждам пред очите ми да танцуват черни нетна, като изображения на захаросани сливи.

— Искате ли малко сол? — каза треньорът.

Тръснах отрицателно глава. Сивата ми тениска беше подгизнала и станала черна от пот. Пот се лееше по ръцете и краката ми. От косата ми се ронеха капки. Отстъпих назад от чувала и се облегнах на стената. Дъхът ми свистеше навън и навътре, а ръцете ми бяха изтръпнали и като гумени. Плъзнах гърба си надолу по стената и седнах на пода, с щръкнали нагоре колене, с гръб, опрян на стената, подпрени на коленете ръце и повесена глава и чаках така, докато дишането ми стана нормално и черните петна изчезнаха. Ръкавиците бяха станали хлъзгави от потта, когато ги смъкнах. Станах и ги подадох на треньора.

— Благодаря — казах.

— За нищо — каза той. — Виждам, че когато работите, значи работите, прав ли съм?

— Прав си — казах.

Излязох бавно от залата за тренировки и все така бавно се изкачих нагоре по стълбите. Няколко души ме изгледаха, докато прекосяха фойето на път към стаята си. Подът на фойето беше облицован с ръждиво оцветени каменни плочи с размери около 20 x 20 см. Включих климатичната инсталация в стаята си и взех един душ като прекарах продължително време под силната боцкаща струя. Тоалетните принадлежности на Съюзън все още стояха на рафтчето. Подсуших се, облякох си синьо-бяла горна фланела, бели памучни панталони и бели мокасини. Хвърлих поглед към пистолета си, който лежеше на бюрото. „Майната му!“ Чист, уморен и невъоръжен поех по коридора обратно към бара и седнах да пия бърбън.

На следващата утрин се събудих в осем и петнайсет и се чувствувах като неуспял самоубиец. Никой не бе спал в другото легло. Станах в девет без двацет и се дотъртрих до банята, където взех два аспирина и още един душ. В девет и петнайсет тръгнах уверено, но бавно към кафенето и изпих два двойни портокалови сока и три чаши силно кафе. В десет без десет закрачих обратно към стаята си не така уверено, но все още бавно и набрах телефонната служба.

Беше се обаждала Пам Шепърд и щеше да позвъни отново.

— Тя каза, че е спешно, Спенсър.

— Благодаря ти, Лилиан. Дай й този номер, когато се обади пак.

— Оставих слушалката и зачаках.

Телефонът звънна след десет минути.

— Спенсър — казах аз.

— Имам нужда от помощ — беше тя. — Трябва да говоря с теб.

— Говори — казах.

— Не желая да разговарям по телефона. Необходимо е да те видя и да бъда с теб, докато разговарям. Изплашена съм. Не зная на кого друг да се обадя.

— Добре, идвам при теб.

— Недей, ние вече не сме там. Знаеш ли къде се намира плантацията Плимът?

— Да.

— Ще те чакам там. Спусни се по главната улица на селото. Ще те видя като идваш.

— Добре, тръгвам веднага. По обяд ли ще се срещнем?

— Да. Никой не бива да ме открие. Не казвай никому, че ще ме виждаш. Не позволявай да те проследят.

— Не би ли могла да ми намекнеш какъв е проблемът ти?

— Не — отвърна тя. — Нека да се срещнем на уреченото място.

— Аз ще бъда там.

Прекъснахме разговора. Беше десет и трийсет. Пътуването до Плимът нямаше да ми отнеме повече от половин час. Дрехите на Сюзън бяха все още в килера. Тя щеше да се върне за тях и за комплекта гримове. Била е страхотно разярена, за да си тръгне така. Вероятно е ангажирала стая в друг мотел. А може би дори друга стая в този. Бих могъл да почакам около час. Може би тя ще се върне за дрехите си. Извадих някакви канцеларски принадлежности и пощенски плик от чекмеджето на писалището, драснах една бележка, запечатах я в плик, а отгоре написах името на Сюзън. Взех от банята козметичната чантичка на Сюзън и я поставих на писалището. Подпрях писъмцето на нея и се отпуснах на стола до вратата на банята.

В единадесет часа и тринадесет минути някой почука тихо на моята врата. Станах и влязох в банята като заставах извън полезрението зад отворената врата. Още едно почукване. Изчакване. А после, някакъв ключ в ключалката. През процепа между пантите на вратата в банята успях да видя как вратата на мотелската стая се отваря. Сюзън влезе вътре. Може би трябваше да вземе ключа от писалището. Вероятно ще каже, че е загубила своя. Тя изчезна от погледа ми по посока на писалището, където се намираще писмото. Чух как разкъсва плика от единия му край. Бележката звучеше така: „В банята се спотайва някакъв конски задник. Нужна е целувката на прелестна жена, за да се превърне отново в красив принц.“

Аз пристъпих иззад вратата и влязох в стаята. Сюзън остави бележката, обърна се и ме видя. Тя прекоси стаята, без да промени израза си, и бегло ме целуна по устата. После отстъпи назад и ме заразглежда съсредоточено. Поклати глава.

— Не става — каза. — Ти продължаваш да си бъдеш конски задник.

— Това беше целувка с ниска електрическа сила. — отвърнах аз. — Превръщането на конския задник в красив принц е задача с голяма интензивност.

— Ще опитам отново — рече тя. И тя ме обгърна с двете си ръце, и силно ме целуна по устата. Целувката продължи, превърна се в нещо повече и се отпусна в беззвучна следкулминационна унесеност. Без прекъсване на целувката. Отблизо можех да видя все още затворените очи на Сюзън.

Аз отлепих устните си от нейните и попитах:

— Ходи ли ти се до плантацията Плимът?

Сюзън отвори очи и ме погледна.

— Където и да е — отговори. — Ти си все още конски задник, но си моят конски задник.

Аз отвърнах: „Обичам те.“

Тя притвори очите си отново и сгуши за миг лице в ямката между шията и рамото ми. После изправи главата си назад, отвори очи и кимна с глава.

— Добре, принце — пророни. — Да тръгваме към Плимът.

Дрехите ни представляваха пръснати купчини по пода и докато ги разпределихме и се облякохме, стана обяд.

— Закъсняваме — казах аз.

— Бързах, колкото можех — отвърна Сюзън.

Тя нанасяше червилото си пред огледалото, наведена над тоалетната масичка.

— Бяхме бързи — казах. — За половин час конският задник се превърна в красив принц. Мисля, че това отговаря напълно на известното определение за бързака.

— Ти си единственият, който бърза, за да видиш плантацията Плимът. При възможността за избор между чувственото удоволствие и връщането в историята, аз бих предсказала различно решение от твоя страна.

— Трябва да се срещна с някого там и ако ти си с мен, това би могло да ми помогне. Вероятно по-късно бихме могли да преразгледаме избора.

— Готова съм — каза тя.

Излязохме от стаята и се отправихме към колата. Докато пътувахме по шосе номер 3 към Плимът, аз разказах на Сюзън малкото нещо, което знаех за причината, поради която отивахме там.

— Тя няма ли да изпадне в паника, когато се покажа с теб? — попита Сюзън. — Струва ми се, че наистина спомена нещо за „сам“.

— Ние няма да влезем заедно — отвърнах аз. — Когато я открия, ще ѝ обясня коя си и ще те представя. Ти ходила ли си в плантацията преди?

Тя кимна.

— Е, добре, тогава ти просто ще тръгнеш по главната улица малко пред мен и ще се помотаеш, докато те извикам.

— Вечната женска участ — отвърна тя.

Аз изсумтях. Някакъв знак отляво сочеше шосето за плантацията Плимът и аз свърнах по него. Пътят се извиваше през някаква ливада към боровата гора. Зад борове се показва място за паркиране на коли с будка за билети в единия му край. Паркирах колата, а Сюзън слезе и тръгна напред, купи билет и прекоси входа. Когато тя се загуби от погледа ми, аз излязох и направих същото като нея. Зад павилиона за билети имаше някаква недодялана сграда с магазин за подаръци, закувалня и информационна служба. Аз продължих покрай нея и по меката алея между високите борове се запътих към самата плантация. Преди години прочетох голямата книга на Самюъл Елиът Морисън върху американската история, увлякох се и пропътувах Изтока през периода на колониалните реставрации. Уилямсбърг е най-смайващият, а Стърбридж е величествен, докато плантацията Плимът винаги е малко удоволствие.

Заобиколих кривата покрай административната сграда и съзрях къщата, изградена от груби тъмни греди, оградата от колове около малкия град и морето отвъд нея. Районът беше изцяло обграден с дървета и ако човек е наблюдателен, той не би могъл да забележи и следа от дваисети век. В случай че не си внимателен и погледнеш съвсем отблизо, ще видиш ресторанта на Бърт и нечий мотел по продължение на брега. И всеки път, когато идвах, аз успявах за миг да се върна назад към малката група от ревностни християни в американската пустош на седемнадесети век и да изпитам тяхното чувство на самота, нищожни, отдалечени и непоколебими в обширните гори.

Върху покрива на дървената къща различих Сюзън, която разглеждаше селото, скръстила ръце на парапета. Отново се залових за работа, изкачих се на хълма, подминах къщата и влязох в плантацията. Имаше една-единствена улица, тясна и набраздена, която се спускаше към океана. Къщи със сламени покриви от двете страни на пътя, зад тях градините с подправки, някакъв добитък и хора, облечени в колониални костюми. Много деца, много фотоапарати. Аз се спуснах бавно по хълма, давайки на Пам Шепърд достатъчно време да ме забележи и да се убеди, че не ме следят. Изминах улицата по цялата ѝ дължина и започнах да се връщам. Когато отминах къщата на Майлс

Стандиш, Пам се показва на вратата с големи слънчеви очила и пристъпи до мен.

— Ти си сам.

— Не, с мен е една моя приятелка — важно беше да спомена, че е жена.

— Защо? — попита тя. Очите ѝ бяха широко отворени и тъмни.

— Ти си в беда и вероятно тя би могла да помогне. Тя е първокласна жена. А аз имам впечатление, че напоследък ти не си падаш много по мъже.

— Мога ли да ѝ се доверя?

— Да!

— Мога ли да ти вярвам?

— Да!

— Предполагам, че ти не би казал подобно нещо, ако то не е истина, нали?

Тя носеше избелели тъмносини панталони и комбо-яке върху смешна разноцветна тениска. И сега тя изглеждаше така безукорна и спретната, и свежа-от-душа-и-тоалетната-масичка, както и последния път, когато я видях.

— Не, не бих го направил. Хайде, ще те представя на моята приятелка, а после можем да отидем някъде и да поседнем, и вероятно, да пийнем или да закусим, или и двете и да поговорим за това, за което ти искаш.

Тя се огледа наоколо, като че ли искаше да се втурне в една от сламените къщи и да се скрие на тавана. После пое дълбоко въздух и каза:

— Добре, но не бива да ме виждат.

— Кой да те види?

— Всеки, всеки, който може да ме познае.

— Добре, ще вземем Сюзън и ще отидем на закътано място.

Аз тръгнах обратно по улицата към вратата на грубо построената къща, а близо до мен Пам Шепърд като че ли се опитваше да стои в сянката ми. Сюзън Силвърман ни посрещна до върха на хълма. Кимнах ѝ и тя се усмихна.

— Пам Шепърд — казах. — Сюзън Силвърман.

Сюзън подаде ръката си и се засмя.

Пам Шепърд отвърна: „Здравейте“. Аз продължих:

— Хайде, ще се върнем при колата.

В колата Пам Шепърд заговори Сюзън.

— Сюзън, вие също ли сте детектив?

— Не, аз съм съветник при ръководството на висшето училище „Смитфийлд“ — отговори Сюзън.

— О, така ли? Трябва да е много интересно.

— Да — потвърди Сюзън. — Интересно е. Понякога е уморително като повечето неща, но на мен ми харесва.

— Аз никога не съм работила — каза Пам. Винаги съм била вкъщи с децата.

— Но това също би трябвало да е интересно — продължи Сюзън. — И изморително. Аз никога не съм имала възможност да се занимавам с това.

— Не сте ли омъжена?

— Сега не съм. Преди известно време се разведох.

— А деца?

Сюзън поклати глава, а аз стигнах до паркинга при Бърт.

— Познаваш ли някого в този град? — попитах Пам.

— Не.

— Е добре, тогава това място би трябвало да бъде сравнително сигурно. То няма вид на място, което хората от Кейп биха посетили с колите си.

Ресторантът на Бърт беше двуетажна сграда от стари потъмнели от времето дъски, ориентирана към океана. Залата за хранене във вътрешността беше светла, приятна, задушевна и не много пълна. Ние седнахме до прозореца и се загледахме във вълните, които идваха и си отиваха. Сервитьорката се приближи. Сюзън отказа питие. Пам Шепърд си поръча коктейл от уиски и мента с лед. Аз си поръчах наливна бира. Сервитьорката обяви, че нямат такава.

— Научих се да се справям с разочарованието — отговорих ѝ аз.

Тя предложи да ми донесе бутилка „Хайнекен“. Отвърнах ѝ, че става. Менюто се свеждаше главно до пържена морска храна. Не беше от любимите ми блюда, но и най-лошото, което някога съм опитвал, беше прекрасно. Поне не включваха неща като бургер „Джон Олдън“ и супа „Пилигрим“.

Сервитьорката донесе питиетата и взе поръчката ни за храна. Отпих от моя „Хайнекен“.

— И така, мисис Шепърд — казах. — Какво има?

Тя се огледа. Наблизо нямаше никой. Тя отпи от своя коктейл.

— Аз... аз съм замесена в убийство.

Кимнах с глава. Сюън седеше тихо, кръстосала ръцете си на масата пред нея.

— Ние... имаше... — тя пое следващата глътка от коктейла. — Ние ограбихме една банка в Ню Бедфорд и пазачът на банката, възрастен мъж с червеникаво лице, той... Джейн го застреля и той е мъртъв.

Очевидно приливът се отдръпна. Отпечатъкът му беше очертан от неравна линия водорасли и плавеи, и случайни парчета боклук близо до ресторанта. Много по-чисто от пристанището на Ню Харбър. Чудех се какво представлява плавея. Трябва да го разгледам, когато се прибера вкъщи, някога. И стоките, изхвърлени на брега.

— Коя банка? — попитах.

— Бристъл Секюрити — отвърна тя. — На улица „Кемптън“.

— Разпознали ли са те?

— Не знам. Аз носех слънчеви очила.

— Добре е като начало. Свали ги.

— Но...

— Свали ги, те вече не са маскировка, те са доказателство за самоличност.

Тя ги докосна бързо, свали ги и ги сложи в чантичката си.

— Не в твоята чанта, дай ми ги.

Тя ми се подчини и аз ги пуснах в чантата на Сюън Силвърман.

— Ще се отървем от тях, щом си тръгнем — отговорих ѝ.

— Изобщо не ми е хрумнало — рече тя.

— Да, вероятно ти нямаш необходимия опит в кражба и убийство. С времето ще се почувствуващ по-добре.

— Спенсър — рече Сюън.

— Да, знам. Съжалявам — отвърнах ѝ.

— Аз не знаех — каза Пам Шепърд. — Не знаех, че Джейн наистина ще стреля. Аз просто тръгнах. Струваше ми се... струваше ми се, че съм длъжна. Те ме подкрепиха и всичко останало.

Сюън кимаше.

— И ти чувствуваше, че трябва да ги подкрепиш. Всеки би го направил.

Сервитьорката донесе яденето — салата от раци за Сюзън, задушени омари за Пам и моето рибно блюдо. Поръчах си още една бира.

— Каква беше целта на кражбата? — попита Сюзън.

— Нуждаехме се от пари за оръжие.

— Господи Исусе! — казах.

— Роуз и Джейн организират... Аз трябваше да ви го кажа...

— Мила — продължих аз, — прати това по дяволите и ми разкажи всичко, което мислиш. Ако искаш да измъкна задника ги оттам.

Сюзън ми се намръщи.

— Не ми се карай — каза Пам Шепърд.

— Глупости — отвърнах. — Да не искаш да ти поднеса цветя, задето си крадец и убиец. Удоволствие за удоволствие, скъпа моя. Надявам се, че старецът няма възрастна съпруга, която да не може да преживее без него. След като всички се снабдите с пушки, можете да я освободите.

Сюзън се намеси.

— Спенсър — скастри ме тя. — Тя се чувства достатъчно зле.

— Не е вярно — казах. — Тя изобщо не се чувства зле. Както и ти. Ти стана проклето трогателна, щом се докосна до нейното състояние. „И ти чувствувахте, че трябва да ги подкрепиш.“ Топки. Никой не би го направил. Ти също.

Аз се озъбих на Пам Шепърд.

— Какво ще кажеш? Мислеше си, че отиваш на танцов спектакъл, когато влезе в банката с пистолет, за да откраднеш парите. Въобразяваше си, че си Фей Дънауей, ще вземем парите и ще избягаме, а музикалната тема ще те догони и банджото ще свири, и няма да има никакви изстрели.

Отхапах половината от изпържената скарида. Не беше лоша. По лицето на Пам Шепърд се стичаха сълзи. Сюзън изглеждаше много, много мрачна. Но се бе умълчала.

— Добре ли си? И така. Започваме оттам. Ти си извършила лошо и безразсъдно проклето престъпление и аз ще се опитам да те измъкна от последствията. Но нека не задръстваме повърхността с множество конски изпражнения — затова кой след кого стоеше и как не трябваше да издаваш тайната, и о-разбира-се-всеки-би-го-направил.

— Спенсър! — процеди през зъби Сюзън.

Отпих малко бира и хапнах една мида.

— А сега започни отначало и ми разкажи всичко, което се случи.

— Ще ми помогнете ли? — попита Пам Шепърд.

— Да.

Тя подсуши очите си с носната кърпичка. Малко гъгнеше. Сюзън ѝ подаде „Клинекс“ и тя издуха носа си. Деликатно. Рибното ми плато съдържаше и треска. Избутах я настрана, чак зад френските дребни риби и изядох една изпържена мида.

— Роуз и Джейн са организатори на женско движение. Те смятат, че трябва да преодолеем своята собствена пасивност и да предизвикаме и нашите сестри да го направят. Мисля, че искаха да следват Черните Пантери и за да го осъществят, имахме нужда от оръжие. Роуз каза, че няма да го използваме. Но притежаването му има психологическо значение. То ще повиши степента на агресивност и ще символизира сила, дори заплаха за фалическата мощ, според Джейн.

— Фалическа мощ?

Тя кимна.

— Продължавай! — подканих я.

— И така, те обсъждаха този проблем, присъединиха се и други жени и направихме събрание, на което решихме, че трябва да откраднем или оръжие, или пари, с които да го закупим. Джейн имаше пистолет, но това бе всичко. Роуз каза, че по-лесно ще откраднем пари, отколкото пушки, а Джейн добави, че ще бъде лесна работа да ограбиш банка, защото банките инструктират своите служители да сътрудничат на крадците. Какво ги интересува, след като са застраховани. А парите са в банките. И ние трябваше да отидем там.

Нищо не казах. Сюзън ядеше салата от раци. Пам Шепърд не показваше интерес към своите задушени омари. Те също изглеждаха вкусни.

— Тогава Роуз и Джейн обявиха, че трябва да извършат фактическата работа — продължи тя. — А аз — не зная точно защо, — аз казах, че ще тръгна с тях. А Джейн отбеляза, че това е страхотно от моя страна и доказва, че аз наистина съм в женското движение. Според Роуз банката е идеален символ на мъжествено-капиталистическо потисничество. А една от останалите жени, не зная име го ѝ, може би Кейп Върдийн, беше чернокожа и тя твърдеше, че капитализмът сам по

себе си е мъжествен и расистки и поради това банката е точното място за удар. И аз пожелах да отида.

— Като ритуал — допълних.

Сюзън кимна. Пам Шепърд изглеждаше объркана и сви рамене.

— Може би, не зная. Във всеки случай ние тръгнахме. Джейн, Роуз и аз носехме слънчеви очила и големи шапки. А Джейн имаше пистолет.

— За Джейн всичко е веселие — казах.

Сюзън се втрени в мен. Пам Шепърд не бе забелязала.

— Както и да е, ние влязохме вътре, а Роуз и Джейн се отправиха към гишетото, докато аз останах при вратата като... стража... и Роуз подаде на момичето, жената, зад гишетото някаква бележка, а Джейн ѝ показа пистолета си. И жената изпълни написаното. Тя извади от касовия апарат всичките пари и ги пхна в торбата, която Роуз ѝ подаде, и ние започнахме да се оттегляме, когато този глупав мъж се опита да ни спре. Защо го направи? Какво го прихвана, за да рискува?

— Може би е смятал, че това му е работата. Тя поклати глава.

— Глупав старец. Защо ли възрастен мъж като него работи като банков пазач?

— Вероятно е пенсионирано ченге. Стоял е четиридесет години като пресечна точка и е управлявал движението, а после се е оттеглил и не е могъл да живее от пенсията си. И тъй като има пистолет, се е главил в банката.

— Но защо толкова възрастен мъж се опита да ни спре? Струва ми се, че той видя пистолета на Джейн. Това не бяха негови пари.

— Вероятно е смятал, че трябва да го направи. Вероятно си представя, че след като получава пари за охрана на банката, когато няма крадци, той би трябвало да охранява и кога го те дойдат. Може би е въпрос на чест.

Тя поклати глава.

— Глупости, това е мъжкото начало. И за това убиват хора. Животът не е филм на Джон Уейн.

— Да, може би. Но не мъжкото начало уби този старец. Джейн го уби.

— Но тя трябваше да го направи. Тя се бори за една кауза. За свобода. Не само за жените, но и за мъжете, свобода от всички стари

императиви, свобода от бремето на мъжкото начало за теб както и за нас.

— Какво се случи след като Джейн застреля пазача? — попита Сюзън.

— Избягахме — отвърна Пам. — Още една жена, някоя Грейс, никога не съм знаела фамилното ѝ име, ни чакаше в своя Фолксваген и ние се качихме и се прибрахме в къщата.

— Тази на главната улица? — попитах.

Тя кимна.

— И там взехме решение да се разделим. Защото не можехме да останем там, тъй като биха могли вероятно да установят самоличността ни от филмовите камери. Роуз разпозна две от камерите в банката. Тъй като не знаех къде да отида, аз стигнах до автобусната спирка в Ню Бедфорд и взех първия отпътуващ автобус, който щеше да пристигне в Плимът. Когато децата бяха малки, ние посетихме с тях плантацията Плимът и това беше единственият път, кога го съм идвала тук. И така, аз слязох от автобуса и тръгнах. Но тъй като не знаех какво да правя, седнах в един снек-бар в административния център и преброих парите, с кои го разполагах, повече от стоте долара, които ти ми даде, видях визитната ти картичка в моя портфейл и позвъних.

Тя направи кратка пауза и се втренчи през прозореца

— Помислих да се обадя на мъха си. Но това щеше да означава да се прибера вкъщи с подвита опашка... И неколкократно ти звънях и оставях слушалката... Аз... Трябваше ли да моля мъж да ме спаси от неприятностите? Но нямаше къде да отида, нито какво друго да опитам и ти позвъних.

Тя продължи да гледа през прозореца. Маслото в нейните задушени омари започна да образува коричка, тъй като изстиваше.

— А след като ти се обадох, тръгнах нагоре-надолу по главната улица на селото, влизах и излизах от къщите и си мислех ето ме, на четиридесет и три години и имам най-голямата неприятност в живота си и няма на кого да се обадя, освен на някакъв мъж, който съм срещала веднъж през живота си и когото дори не познавам. На никой друг.

Сега тя плачеше и гласът ѝ трепереше, докато говори. Тя изви главата си към прозореца още повече, за да се скрие. Отливът се беше увеличил, откакто за последен път хвърлих поглед, а тъмната вода

заобляше скалите отвъд морския бряг и заедно с морето, което се разбиваше и пенеше върху тях, образуваха особен валчест мотив. Съвсем се беше стъмнило сега, въпреки че бе ранен следобед И по прозореца леко чукаха пръски дъжд.

— А ти мислиш, че аз съм проклета глупачка — каза ТЯ. Беше сложила ръката си върху устата и тя заглушаваше гласа ѝ. — И аз съм.

Сюзън постави ръка на рамото на Пам Шепърд.

— Струва ми се, че зная как се чувствуваш — каза тя. — Но това е нещо, което той умее да върши, а други не. Ти направи това, което трябваше, а сега имаш нужда от помощ и той е човекът, който може да ти помогне. Ти постъпи правилно като го повика. Той може да оправи нещата. Не мисли, че си глупачка. Той е намръщен заради други проблеми, заради мен, заради себе си и много други и той разчита на теб до голяма степен. Но той може да ти помогне в това. Той може да го разреши.

— Може ли да съживи стареца?

— Ние не работим така — отговорих аз. — Ние не се оглеждаме, за да видим къде се намираме. И не гледаме надолу по пътя, за да разберем какво се задава. Ние не правим нищо друго освен да се занимаваме с това, което знаем. Наблюдаваме фактите и не предполагаме. Ние се придържаме към това и не казваме „ами, ако“, или „аз искам“, или „ако само“. Ние просто приемаме действителността. Най-напред е необходимо да останеш някъде извън плантацията Плимът. Не използвам своя апартамент, тъй като имам работа тук. Така че можеш да останеш там. Ела, ще отидем там сега — направих знак за сметката.

— Сюз — казах. — Отидете с Пам в колата ми, а аз ще платя.

— Аз имам пари — рече Пам Шепърд.

Кимнах с глава, когато сервитьорката пристигна. Сюзън и Пам станаха и излязоха. Платих сметката, оставих нито много голям, нито много малък бакшиш — не исках тя да ни запомни — и тръгнах към колата след тях.

Пътуването от Плимът до Бостън трае четиридесет и пет минути, а по обяд движението беше слабо. В три и петнадесет бяхме пред моя апартамент на Марлборо стрийт. Дока го пътувахме, Пам Шепърд не сподели нищо друго, което бих могъл да използвам. Тя не знаеше къде се намираха Роуз и Джейн. Не знаеше как да ги открием. Не ѝ беше известно у кого са парите, допускаше, че са у Роуз. Бяха се споразумели, че ако се разделят, ще пуснат обява в колоните за лични съобщения на нюбедфордския вестник „Стандарт таймс“. Тя нямаше представа откъде Роуз и Джейн очакваха да се снабдят с пушките. Не знаеше дали те притежават някакво разрешително за носене на оръжие или карта за самоличност.

— Не можеш ли просто да отидеш някъде и да ги купиш — попита тя.

— Не в този щат — отвърнах.

Тя не знаеше какъв вид оръжие имаха намерение да закупят. Тя наистина нямаше представа, че има различни видове пушки. Не ѝ беше известно нищо име в групата, освен тези на Роуз, Джейн и Грейс и последното, което беше чувала, бе Александър.

— Това е случай, който наистина искам да сдъвча — обясних. — Множество сигурни факти, множество данни. Сигурна ли си, че знам истинското ти име.

Тя кимна.

— Как ще кодирате вашата обява? — запитах.

— Ако ние се разделим ли? Казваме само: „Сестри, обадете ми се на“ — и после даваме някакъв телефонен номер и отбелязваме първите си имена.

— И пускате обявата в „Стандарт таймс“?

— Да, в колоната за лични обяви.

Слязохме от колата и Пам възкликна:

— Какво хубаво място! Общинската земя е точно тук.

— Всъщност това е градската градина. Мерата е от другата страна на улица „Чарлс“ — отговорих.

Качихме се в моя апартамент на втория етаж откъм лицевата страна. Отворих вратата. Пам Шепърд каза:

— О, много е хубаво. Просто свети от чистота? Винаги съм си представяла ергенските апартаменти с разхвърляни чорапи наоколо, шишета от уиски по пода и разсипани кошчета за боклук.

— Имам човек, който идва да чисти веднъж седмично.

— Много добре. Кой направи дърворезбата?

— Имам дърворезбар, който идва веднъж седмично.

Сюзън каза:

— Не го слушай. Той го върши.

— Ама че интересно, толкова много книги. Прочел ли си всички тези книги?

— Повечето от тях и устните ми ужасно се умориха. Кухнята е ей там. Би трябвало да има достатъчно количество храна.

— И пиене — каза Сюзън.

— Това също — отговорих аз. — В случай че храната не стигне, ти можеш да умреш от глад щастлива.

Отворих хладилника и извадих една бутилка „Амстел“.

— Ще пийнете ли?

Сюзън и Пам отказаха едновременно. Аз отворих бирата и отпих от шишето.

— В хладилника има малко хляб и сирене, и яйца. Във фризера има достатъчно месо. Качествено е. И сирийски хляб. В бюфета има кафе — отворих вратата на бюфета. — Фъстъчено масло, ориз, консервирани домати, брашно и така нататък. По-късно можем да ти донесем зеленчуци и други неща. Ти би могла да направиш списък с допълнителните неща, от които имаш нужда.

Показах ѝ банята и спалнята.

— Чаршафите са чисти — обясних. — Домашната прислужница ги сменя всяка седмица, а тя беше тук вчера.

Тя кимна с глава.

— Защо не направиш списък с храна, дрехи и тоалетни принадлежности, а ние със Сюзън ще излезем и ще ти ги купим.

Аз ѝ дадох бележник и молива Тя седна да пише на кухненския плот. Когато свърши, аз ѝ обясних:

— Остани тук след като ние си тръгнем. Не отваряй вратата. Аз имам ключ, Сюз също и никой освен нас няма. Така че няма да ти се налага да ни отваряш вратата, а няма причина някой друг да идва тук. Не излизай навън.

— Какво ще правите? — попита тя.

— Не зная — отговорих. — Ще трябва да помисля.

— Струва ми се, че може би ще пийна едно питие, от това, което ми предложихте — каза тя.

— Добре, какво би желала?

— Скоч и вода?

— Разбира се.

Приготвих ѝ напитката с много лед, много скоч и мъничко вода. Тя отпиваше, докато приключи със списъка.

Когато ми го връчи, предложи и своите пари.

— Не — казах. — Ти можеш да имаш нужда от тях. Ще проследя всичко това и когато нещата приключат, аз ще ти представя сметката.

Тя кимна.

— Ако искаш още скоч — допълних, — знаеш къде е.

Излязохме със Сюзън да пазаруваме. Разделихме се при Пруденшъл сентър на Бойлстън стрийт. Аз влязох в „Стар маркет“ за хранителни продукти, а тя продължи към търговската улица за дрехи и тоалетни принадлежности. Бях по-бърз с хранителните провизии, отколкото тя със своята част от покупките и ми се наложи да повися на площада със смешната статуя на Атлас или на Прометей, или на който и да е там. В киното от другата страна на улицата се прожектираше някакъв филм в две части: „Дяволът в мис Джоунс“ и „Дълбокото гърло“. Вече не ги правят както някога. Какво ли е станало с Кен Мейнард и неговия знаменит кон Тарзан? Загледах се в статуята. Изглеждаше така, сякаш някой беше направил подражание на Микеланджело и го бяха приели на сериозно. Наистина ли Кен Мейнард е притежавал кон на име Тарзан? Някаква млада жена мина край мен, облечена в бяла тениска, без сутиен. На тениската пишеше: **ГОЛЕМИТЕ ВОДОПАДИ В МОНТАНА**. Гледах я как се отдалечава, когато Сюзън се появи с няколко шарени пазарски торби.

— Някоя заподозряна ли е? — рече Сюзън.

— Не забравяй, че аз съм упълномощен служител на закона. Проверях дали тези отрязани джинси са със законна дължина.

— И какво установи?

— Мисля, че не са.

Вдигнах торбите с провизиите, взех една от торбите на Сюзън и тръгнахме към колата. Когато пристигнахме вкъщи, заварихме Пам Шепърд, седнала до прозореца, да гледа съсредоточено към улицата. Доколкото можах да се ориентирам, тя не беше правила нищо друго, освен да поддържа количеството на пиетието си в чашата. Беше пет часът и Сюзън се съгласи да изпие едно питие с Пам, докато аз приготвя вечерята. Накълцах няколко парчета агнешко месо, което бях купил за котлети. Овалях ги в брашно, после в яйца, а след това в галета. Когато бяха, както казва Джулия Чайлд, „добре обвити“, аз ги оставих настрана и обелих четири картофа. Отне ми малко време да ги нарежа на дребни продълговати овали и да ги изпържа в малко мазнина като ги обръщах, за да се зачервят от всички страни. Пуснах котлетите в друг тиган. Когато картофите се зачервиха равномерно, аз ги покрех, намалих котлона и ги оставих да се задушат. Когато котлетите се зачервиха, ги полях с мазнина, добавих малко бяло бургундско вино и пресен джоджен, похлупих ги и ги оставих да омекнат. Сюзън влезе в кухнята, за да приготви две питиета. Направих гръцка салата със сирене „фета“ и узрели маслини, а Сюзън подреди масата, докато аз извадих котлетите от тигана и доварих соса. Изключих котлона, пуснах бучка безсолно масло, разбърках го с винения дестилат и полях котлетите. Към храната имахме топъл сирийски хляб и повече от половин галон бургундско от Калифорния. Пам Шепърд изтъкна, че всичко е отлично и че съм добър готвач.

— Никога не ми е било толкова вкусно — каза Пам. — Когато бях дете, майка ми никога не ме искаше в кухнята. Казваше, че ще се изцапам. И когато се омъжих, не можех да готвя нищо.

— Аз също не можех да готвя, когато се омъжих — рече Сюзън.

— Харв ме научи — продължи Пам. — Мисля, че той обичаше да готви, но... Тя сви рамене: — Това е работа на съпругата. И аз я вършех. Странно е как се откъсваш от неща, които обичаш заради... заради нищо. Някакво споразумение, мнение на други хора за това, което ти би трябвало да представляваш и да вършиш.

— И все пак, често това са наши собствени внушения, нали? — попита Сюзън. — Искам да кажа, как изграждаме мнението си за същността на нещата или за това, което те би трябвало да бъдат?

Доколко в действителност съществува някаква абстрактна себеидентичност, която се опитва да се изяви?

Аз отпих от бургундското.

— Не съм сигурна, че те разбирам — каза Пам.

— Това е стар спор — продължи Сюзън. — Природа-възпитание. Дали наследствеността или средата е причината, за да бъдеш това, което си? Хората ли създават историята, или историята прави хората?

Пам Шепърд се усмихна.

— О да, природа-възпитание, растеж на детето и развитие. Не зная, но разбирам, че съм притисната в ъгъла, в който не искам да бъда.

Тя пийна малко от виното си и поднесе чашата към бутилката. Неосвободена напълно. Ако си освободен, ти си наливаш виното сам. А може би половингалоновата бутилка беше прекалено тежка. Напълних чашата ѝ. Тя се загледа за миг във виното.

— Също и Харви — каза Пам.

— Притиснат натясно в ъгъла ли? — попита Сюзън. — Парите ли бяха причината?

— Не, не съвсем. Не точно парите. По-скоро някаква самомнителност, придаване на важност, стремеж да бъдеш човекът, който знае резултата, знае какво става. Инициатор и двигател. Не мисля, че парите изобщо го интересуваха толкова много, освен за да докажат, че той е на върха. Разбирате ли ме? — тя ме погледна.

— Да, нещо като съставяне на футболен отбор — казах аз. — Разбирам това.

— Би трябвало — обади се Сюзън.

— И ти ли си същият? — попита Пам Шепърд.

Свих рамене. Сюзън отговори:

— Да, и той е такъв. По специфичен начин.

Пам Шепърд добави:

— Бих помислила, че не е, но не го познавам много добре.

Сюзън се усмихна:

— Е, не е съвсем същият, но ако това има значение, той е.

Аз казах:

— Какво, по дяволите, съм аз, някаква важна клечка за подигравка, седя тук, а вие ме обсъждате.

Сюзън отговори:

— Струва ми се, че тази сутрин ти обрисова себе си съвсем добре.

— Преди или след като ме задуши със страстни целувки?

— Много преди това — отвърна тя.

— О! — казах.

Пам Шепърд запитва:

— Добре, защо не участвуваши в надпреварата? Защо не мърмориши и не се изпотяваш, за да направиши отбор, да бъдеш звезда, какво, по дяволите, се опитват да правят Харви и неговите приятели?

— Не е лесно да се каже. Това е неудобен въпрос, тъй като ме принуждава да говоря за цялостност и самоуважение и за неща, които ти наскоро смеси с филмите на Джон Уейн. Като почтеност. Опитвам се да бъда почтен. Знам че е смущаващо да се чуе. Но аз вярвам в много от глупостите, които проповядва Торо. И посветих много време в работа, за да стигна там, където можех да го направя. Където можех да живея според своите собствени разбирания.

— Торо? — попита Пам Шепърд. — Ти наистина си чел всички тези книги, нали?

— И все пак — каза Сюзън. — Ти постоянно се намесваш в живота на другите и в техните проблеми. Това няма нищо общо с Уолдън Понд, към когото се придържаш.

Аз отново свих рамене. Трудно ми беше да обясня всичко.

— Всеки трябва да върши нещо — казах.

— Но това, което ти правиши, не е ли опасно? — попита Пам Шепърд.

— Да, понякога.

— Това го привлича — допълни Сюзън. — Той е много издръжлив. Няма да признае дори пред себе си, че половината от това, което върши непрекъснато, е да проверява себе си спрямо другите. За да докаже колко е добър. Това е състезание, подобно на футболното.

— Така ли е? — запитва ме Пам Шепърд.

— Може би. То си е част от работата. — Това е занимание, което ми позволява да избирам — отговорих.

— И все пак, то те изолира от много неща — каза Сюзън. — Ти си лишен от семейство, от дом, от брак.

— Не знам — продължих. — Може би.

— Нещо повече от може би — допълни Сюзън. — Това е свобода на волята. Ти си най-независимият човек, когото познавам и не позволяваш ничия намеса. Понякога ми се струва, че силата, която си придобил, е като щит, като броня, изпод която запазваш своята личност и самота. Пълна цялостност, несмуцаван, непроницаем, избавен дори от любовта.

— Малко се отдалечихме от Харв Шепърд, Сюз — казах аз.

Чувствах се така, сякаш бях дишал плитко продължително време и имах нужда да поема дълбоко дъх.

— Не чак толкова, колкото изглежда — рече Сюзън. — Една от причините ти да не си в незавидното положение, в което е съпругът на Пам, е, че той е рискувал. Оженил се е. Има деца. Поел е риска на любовта и обвързаността, както и риска на компромиса, който върви редом с нея.

— Но аз не мисля, че Харви е работил за нас, Сюзън — каза Пам Шепърд.

— Вероятно нещата не са толкова прости — рекох аз. — Вероятно това нещо не би могло да се разглежда така. Работил за нас, работил за себе си.

— Все пак — рече Пам Шепърд. — Безспорно има някаква разлика.

— Понякога си мисля, че няма никаква разлика и че нещата никога не могат да се делят на колона А и колона Б — казах аз. — Може би той е трябвало да бъде определен тип мъж за теб, понеже е чувствал, че това е нещото, което ти заслужаваш. Може би за него това е било равнозначно на мъжество и вероятно той е искал да бъде мъж за теб.

— Отново мъжкото начало — рече Пам.

— Да, но мъжко начало не е Синоним на изнасилване и на убийство. В действителност мъжкото начало означава благородно поведение.

— Тогава защо толкова често води до насилие?

— Не знам да е така, но ако това е истина, може би е така, защото това е една от областите, в които човек може да прояви благородство.

— Това са глупости — каза Пам Шепърд.

— Не можеш да проявиш благородство, когато е лесно — казах.
— Само когато е трудно.

— Когато работата стане запечена, печените се хващат на работа? — Презрението в гласа на Пам Шепърд беше по-силно от виното. — Говориш като Никсън.

— Аз не съм измамник — казах и погледнах несигурно.

— О, по дяволите, не знам — каза тя. — Вече не знам дори за какво говорим. Знаем само, че не се получи. Нищо, нито с Харви, нито с децата, нито с мен, нито с къщата, с бизнеса, с клуба и с остаряването, с нищо.

— Да — казах аз, — но ние сме се захванали с това, мила моя.

Тя кимна с глава и заплака.

Не ми идваше наум какво да направя за Пам Шепърд, която плачеше. Почистих масата с надеждата, че Сюзън ще измисли нещо. Но тя не бе в състояние да направи нищо. Когато си тръгнахме, Пам Шепърд все още подсмърчаше със сълзи на очи. Беше почти единадесет часа, бяхме преяли и ни се спеше. Сюзън ме покани да прекарам нощта в Смитфийлд и аз приех, което си беше чиста проява на великодушие, като се има предвид колко ме беше ядосала.

— Да не би анонимно да посещаващ онези групови срещи за обсъждане на интимни проблеми, а? — подхванах аз.

Тя поклати глава.

— Не мога да разбера защо съм толкова проклета напоследък — каза тя.

— Не е точно проклета, а натрапчива. Чувствам някакъв непрестанен натиск от твоя страна. Някакво задължение да ти се обяснявам.

— А на тебе не ти харесва натрапчива жена, нали?

— Не започвай отново и недей да бъдеш толкова адски чувствителна. Знаеш, че не съм привърженик на стереотипа. Ако си мислиш, че се безпокоя от размяна на ролите и за това, кой на чие място е, значи, че си загубила много време, без да ми обръщаш внимание.

— Вярно е — каза тя. — Малко съм притеснена от цялата тази работа.

— Коя цяла работа? Това е един от проблемите ми. Аз мисля, че познавам добре правилата на играта, но не знам каква е играта.

— Взаимоотношенията между мъжа и жената, струва ми се.

— Изобщо, или между мен и теб?

— И двете.

— Страхотно, Сюз, ето че уточнихме нещата.

— Не се занасяй. Мисля, че една жена на средна възраст и неомъжена трябва да се замисли над феминизма, правата на жените и

отношенията между мъжете и жените. А това, разбира се, включва и нас двамата. Ние държим един на друг, срещаме се, това продължава, но от него не излиза нищо. Не върви наникъде.

— Имаш предвид женитба ли?

— Не знам. Мисля, че не точно това. Господи, нима все още съм толкова конвенционална? Знаем само, че у нас има някакво чувство за — незавършеност. О, може би трябва да говоря само за себе си, в мен има такова чувство и аз гледам по този начин на връзката ни.

— Всеки случай, не е просто чук-чук-мерси-мадам.

— О, знам, че не е. Онова не е връзка. Знаем, че за теб не съм просто един хубав задник. Знаем, че знача нещо за тебе. Но...

Платих си петнайсетте цента на моста на Мистик ривър и продължих с колата надолу по северния склон, край барикади от железни конструкции, монтирани навярно при строежа на моста.

— Не знам какво не ми е наред — рече тя.

— Може на мен нещо да не ми е наред — отвърнах.

По това време на нощта нямаше много коли по североизточната експресна магистрала. Имаше лека мъгла и фаровете разстилаха пред нас ветрила от светлина.

— Възможно е — каза тя.

Отвъд солените блатата, в далечината блестяха светлините на заводите „Дж. И. Ривър“. За бизнеса няма почивка.

— Да се обяснявам е нещо, което много не ми се отдава, за разлика от пиенето на бира и дрямката. Да се обясняваш е трудна работа. По-добре ме наблюдавай и ще разбереш що за човек съм. Всъщност аз винаги съм си мислел, че ти ме познаваш.

— И аз мисля така. Голяма част от онова, което знам за теб, е добро, а част от него е наистина най-доброто, което съм срещала.

— А-ха — казах аз.

— Не е това, което си мислиш — рече Сюзън.

Трепкащата дъга на светлините по неотдавна обновения Согъс съркъл придаваше син оттенък на леката мъгла. Бар „Блу Стар“ стърчеше зловец и нереален отгътък шосе номер 1.

— Много добре знам какво представляваш ти — каза тя. — Какво сме ние, това е което ме безпокои. По дяволите, какви сме ние, Спенсър?

Отбих От шосе номер 1 при изхода от Уолнът стрийт и се насочих към Смитфийлд.

— Заедно сме — казах. — Нужно ли е да определяме точно какви сме? Двойка ли сме? Чифт ли сме? Ти реши какво.

— Любовници ли сме?

Отдясно Хокис понд проблясваше между рехавите стебла на дърветата. Хокис понд е дълго, тясно езеро, а зад него се издига горист хълм, увенчан с далекопроводи. Изглеждаше чудесно, осветено от луната в прозрачната мъгла.

— Да — казах, — любовници сме.

— Докога? — попита Сюзън.

— Докато сме живи. Или докато ме понасяш. Кое от двете се случи по-напред.

Бяхме стигнали вече в Смитфийлд и пътувахме покрай кънтри клуба вляво, после покрай ниската, обрасла с тръстика ливада, обител на птиците, край мястото, където някога имаше фабрика за сайдер, до Съмър стрийт, почти в центъра на Смитфийлд. Почти до къщата на Сюзън.

— Първо ще се случи първото — каза Сюзън.

Карах колата край центъра на Смитфийлд със стария молитвен дом на триъгълния площад, повесен над улицата плакат рекламираше някакъв вид ястия на скара, в тъмното не можах да разбера точно какви. Подадох ръката си, Сюзън я пое и така се отправихме към къщата.

Всичко беше мокро и блестеше в тъмното на светлината от уличните лампи. Не можеше да се каже, че вали, но мъглата беше много влажна и росеше. Къщата на Сюзън представляваше малко убежище с потъмнял покрив, застлана с плочи пътека и много зеленина. Входната врата беше в колониален стил, с малки кръгли стъклени прозорци в горната част. Сюзън отключи и влезе. Последвах я и затворих вратата. В тъмната и тиха всекидневна сложих ръце на раменете ѝ и бавно я обърнах към себе си. Тя зарови лице в гърдите ми и останахме дълго така, без да говорим и без да помръдваме.

— Докато сме живи — казах аз.

— Може би дори по-дълго — рече Сюзън.

На полицата над камината имаше часовник с кула и бронзов механизъм. В мрака не го виждах, но чувах високото му тиктакане,

докато стояхме притиснати един към друг. Мислех си как хубаво ухае Сюзън, колко силно е нейното тяло и колко трудно е да се изрази с думи това, което чувства човек.

— Хайде, мила, да вървим в леглото — казах аз.

Тя не помръдна; само се притисна още по-силно към мен и аз я подхванах с дясната си ръка под коленете и я отнесох в спалнята. Бях ѝ гостувал и преди и нямах проблеми в тъмното.

На сутринта, все още мокри от душа, потеглихме отново към Кейп. По пътя спряхме и обядвахме стек с яйца. Пристигнахме в хотелската стая, която все още държах, около обед. Мъглата се беше вдигнала и слънцето грееше ведро и светло като нас самите, макар и да не беше така прекрасно облечено. В пощенската си кутия намерих бележка да се обадя на Харв Шепърд.

Позвъних му от стаята, докато Сюзън си обличаше банския костюм.

— Спенсър е — представих се. — Какво има?

— Трябва да ми помогнеш!

— Точно това ти разправях наскоро — казах.

— Трябва да те видя. Вече нищо не мога да направя. Не мога да се оправя сам. Трябва ми помощ. Оня проклет негър посегна на едно от децата ми. Имам нужда от помощ.

— О'кей — казах. — Ще дойда.

— Не — каза той. — Не искам да идваш тук. Аз ще дойда при теб. В хотела ли си?

— Да — казах му номера на стаята. — Чакам те!

Сюзън обличаше целия си бански.

— Има ли нещо? — попита тя.

— Да, Шепърд идва сам. Предполагам, че Хок е посегнал на някое от децата и Шепърд се е паникьосал. Сега ще дойде.

— Хок ме плаши — каза Сюзън, промушвайки раменете си през презрамките на банския.

— И мен, любов моя.

— Той е... — тя потрепери. — Не тръгвай срещу него!

— По-добре аз, отколкото Шепърд — казах.

— Защо по-добре ти?

— Защото имам известен шанс, а той няма никакъв.

— А защо не полицията?

— За това питай Шепърд. Аз нямам нищо против полицията. Нямам интерес да играя на руска рулетка с Хок. Шепърд го нарече негър.

Тя вдигна учудено рамене:

— Това пък какво общо има?

— Не знам — казах аз — Но не биваше да го прави. Звучи обидно.

— Господи, Спенсър, та Хок застрашава живота на този човек, бие го, тормози децата му, а ти се тревожиш, че Шепърд му бил нанесъл расова обида.

— С Хок работата е по-различна — казах аз.

Сюзън тръсна глава.

— Същото се отнася и за теб, дявол да те вземе — рече тя. — Отивам при басейна, да се погрижа за тена си. Когато свършиш, можеш да дойдеш и ти. Ако не решиш да пристанеш на Хок.

— Расово смешение — рекох аз. — О, ужас!

Тя излезе. След няколко минути пристигна Шепърд, сега се движеше по-добре. Сковаността бе изчезнала донякъде от походката му, но не бе заменена с увереност, носеше каубойски костюм в тъмно каре и бяла риза с черна нишка, с яка, извадена над реверите на самото Черните му мокасини бяха безукорно лъснати, а лицето му беше посивяло от страх.

— Имаш ли нещо за пиене тук? — попита той.

— Не, но ще поръчам. Какво искаш?

— Бърбън.

Позвъних на рум-сървиса и поръчах бърбън с лед. Шепърд прекоси стаята и се вторачи през прозореца в игрището за голф. Седна в креслото до прозореца и миг след това стана.

— Спенсър — каза той, — аз съм едно страхливо лайно.

— Не те виня — казах аз.

— Никога не съм мислил... Винаги съм си мислил, че мога да се оправям, разбираш ли? Искам да кажа, че съм бизнесмен, а един бизнесмен трябва да може да се оправя с бизнеса си. Предполага се, че знам как да направя една сделка и как да я осъществя. Предполага се, че мога да работя с хора. Но това... Аз не съм някакъв лигльо. Бил съм къде ли не, но тези хора...

— Знам за тези хора.

— Искам да кажа, този проклет негър...

— Името му е Хок — рекох. — Наричай го Хок.

— Ти какво, да не си...

— Наричай го Хок.

— Добре де, Хок. Малкият влезе в стаята, докато те разговаряха с мен, и Хок го сграбчи за ризата и го изхвърли през вратата. Направи го пред очите ми, черното копеле.

— Какви са те?

— Кой те?

— Нали каза, че детето ти е влязло, докато те са разговаряли с теб.

— О, да. — Шепърд се върна отново при прозореца и се загледа навън. — Хок и някакъв тип на име Пауърс. Той е бял. Мисля, че Хок работи за него.

— Да, познавам Пауърс.

Келнерът от рум-сървиса дойде с питиетата. Подписах чека и му дадох един долар бакшиш. Шепърд затършу-ва из джобовете си.

— Ей, нека аз да платя — предложи той.

— Ще ти ги пиша на сметката — казах. — Какво искаше Пауърс? Не, почакай, аз ще ти кажа какво е искал. Ти му дължиш пари и не можеш да му ги платиш, и той ще те смаже, ако го пуснеш да влезе в твоя бизнес.

— Да — Шепърд си наля една сериозна доза уиски върху леда и разклати чашата. — Откъде, по дяволите, знаеш това?

— Както казах, аз познавам Пауърс. И това не е нещо ново. Пауърс и още много такива като него са правили това и преди. Някой като теб например сбърка в паричните операции, или съзре шанс за някакъв голям удар, или се разсее в неподходящия момент и не може да си осигури финансиране. Пристига Пауърс, дава ти шанса, определя ти ненормална седмична лихва. Ти не си в състояние да плащаш и той ти изпраца Хок, за да те убеди, че работата е сериозна. Ти продължаваш да не можеш да плащаш, при което Пауърс те спохожда и ти казва, че можеш да му предоставиш част от своя бизнес, в противен случай ще ти се наложи отново да танцуваш ча-ча с Хок. Имаш късмет, че ти се случи да попаднеш на мен. Повечето хора няма на кого друг да разчитат освен на полицаите.

— Аз не съм злоупотребил с парите.

— То се знае, разбира се, че не си. Тогава защо не отидеш в полицията?

— Никаква полиция — каза Шепърд. Той отпи от бърбъна.

— Защо не?

— Те ще започнат да се интересуват защо са ми трябвали пари от Пауърс.

— А ти си правил икономии оттук-оттам.

— По дяволите, трябваше да го направя. Всеки прави икономии оттук-оттам.

— Кажи ми ти какво си направил.

— Защо? За какво ти е да знаеш това?

— Не знам, докато ти сам не ми кажеш.

Шепърд отпи отново от бърбъна.

— Озовах се в капан. — Завесата над десния прозорец се беше запретнала. Шепърд я оправи. Аз чаках. — Бях започнал бизнес с една фирма, занимаваща се с управление на недвижими имоти, името ѝ е Истейт мениджмънт корпорейшън. Те обикалят да търсят различни обекти от ваканционен тип и организират строителство на вили в съдружие с някой местен човек. В случая аз бях честният човек. Създадохме отделна фирма и станах неин президент. Аз движех проекта, занимавах се с всичко, с градския съвет за планиране, с инспектора по строителството и други от този род, като в същото време надзиравах ѝ непосредственото строителство. Те осигуриха архитекти, плановици, финансирането и продажбите. В действителност е малко по-сложно, но нали добиваш представа. Моята фирма беше дъщерна на Истейт мениджмънт, изцяло подчинена на нея. Дотук следиш ли всичко добре?

— Да, това ми е ясно. Аз не съм някой отракан в бизнеса магнат като теб, но ако говориш бавно, така че да мога да следя устните ти, мисля, че ще се справя. Как се казваше твоята фирма?

— Нарекох проекта „Обетована земя“, а фирмата беше Дружество с ограничена отговорност „Обетована земя“.

— „Обетована земя“ — подсвирнах от изненада. — Страхотно! Предимно еврейска клиентела ли търсехте?

— Ами! Еврейска ли? Защо еврейска? Всеки е добре дошъл. Искам да кажа, че нямаше да се развълнуваме, ако да речем семейство

Шварц решаха да се включат, но не сме се интересували от религиозната принадлежност.

Съжалих, че бях заговорил за това.

— О'кей — казах. — И така, ти си президент на „Обетована земя“, която е изцяло финансово зависима от Истейт мениджмънт. И после?

— Истейт мениджмънт потъна.

— Фалираха ли?

— Ъ-хъ — Шепърд изпи бърбъна си и аз му налях отново чашата. Предложих му лед, той отказа. — Те работеха по следния начин: хората от Истейт мениджмънт отиваха да огледат земята; имаха наистина големи връзки, много контакти, приближени лица, пътувания до Флорида и прочие. Купувачът внасяше депозит за земята и подписваше договор за къщата по свой избор. Имахме шест модела. Купувачът оставяше депозит и за къщата в трето доверено лице.

— Какво ставаше с депозита за земята?

— Отиваше в Истейт мениджмънт.

— Добре, а кой контролираше депозитите за къщите?

— Аз — рече Шепърд.

— И когато Истейт мениджмънт се оттегли и ти си се оказал с куп инвестирани пари, но без никаква поддръжка, ти си бръкнал надълбоко.

— Да, използвах ги всичките. Трябваше да го направя. Когато Истейт мениджмънт се махна, градът се хвана за разрешителните за строеж. Бяхме само очертали с колчета строителните парцели. Не бяхме прекарали комуникациите, нали знаеш, водопровод, сметопровод, тоя род неща.

Кимнах, бяха ми известни.

— И така, от градската управа казах, че никой не може да получи разрешение за строеж, преди да са прокарани комуникациите. Бях притиснат. Всъщност така и трябваше да направят. Нещата се размърдяха веднага щом Истейт мениджмънт фалира. Изчезнаха много пари — всички депозити за земята, и хората започнаха да се питат какво става. Страхотно се размърдя. Бях се скапал. Всичкият ми капитал беше вързан в проклетата земя и можех да си го върна само ако построя къщите и ги продам. Но не можех да го направя, защото нямаше да получа разрешително, ако не съм прокарал комуникациите.

А тях не можех да ги прокарам, защото нямах пари. Никой не желаше да финансира проекта. Банките ти дават пари само след като им докажеш, че всъщност те не ти трябват, нали знаеш как е... А те наистина не желаеха да имат нищо общо с „Обетована земя“, защото до този момент историята вече беше станала известна на всички финансови кръгове, беше стигнала и до главния прокурор на щата и вече беше възбудено следствие срещу Истейт мениджмънт, а една група хора, които бяха купили земя от компанията, вече бяха завели дело срещу нея. И аз започнах да вземам от оставения при мене депозит за къщите. Бях притиснат натясно. Трябваше или да направя това, или да спусна кепенците и да тръгна да си търся работа без пукнат грош в джоба. А вече съм на четиридесет и пет години.

— Да, това ми е известно. Сега ще ти кажа какво е станало по-нататък. Групата, която е завела дело срещу Истейт мениджмънт, е решила да си поиска и депозитите за къщите.

Шепърд кимна.

— И естествено тъй като ти си ги бил изразходвал, за да прокараш комуникациите, не си могъл да им ги върнеш.

Той продължи да кима, докато аз говорех.

— Някъде си намерил Пауърс и той ти е дал парите. С каква лихва? Три процента на седмица ли?

— Три и половина.

— И върху горницата, разбира се.

Шепърд кимаше.

— Не си могъл да се справиш.

Утвърдително кимване.

— И Хок те преби.

— Да, всъщност не го направи самият той. Беше наел двама за тая работа, той ги надзираваше.

— Хок явно се издига. Вече е на ръководна длъжност. Преди все той ходеше по такива работи.

— Каза, че сега той убивал. Тежката работа давал на други.

— А, ето какво било.

— Да — каза Шепърд и облегна глава на прозореца. — Там е работата, че парите на Пауърс ми изядоха главата. Вече бях на път да се оправя. Дължа пари само на него, но не мога да му ги изплатя. Вече

съм съвсем близко до победата, но като че ли единственият начин да стигна до нея е като загубя.

След като ми разказа греховете си, Шепърд впери очаквателно поглед в мен.

— И какво искаш сега — попитах аз, — навярно опрощение. Казваш два пъти „Отче наш“ и три пъти „Аве Мария“ и това е всичко, а? Изповедта е добра за душата, но няма да помогне на тялото ти, ако не измислим нещо.

— Какво друго можех да направя — заоплаква се той. — Бях притиснат натясно, трябваше да взема от парите за депозита. Истейт мениджмънт се измъкнаха с четири или пет милиона долара. Нима трябваше да стоя със скръстени ръце и спокойно да наблюдавам как всичко си отива. Всичко, за което съм се трудил. Всичко онова, което съм.

— Някой ден ще си поговорим за какво, по дяволите, си работил и може би дори за това, какво си. Друг път, не сега. Много ли те е притиснал Пауърс?

— Имаме уговорена среща за утре.

— Къде?

— В стаята на Хок в Холидей ин.

— Добре. Ще дойда с теб.

— Какво смяташ да направиш?

— Не знам. Ще трябва да помисля. Но така ще е по-добре, отколкото да отидеш сам, нали?

— По дяволите, иска ли питане? — изхриптя гласът му и в бързината той пресуши чашата си.

— Може да ги убедим да почакаат — рекох аз. — Колкото повече време имам на разположение, толкова по-голяма е вероятността да измисля нещо.

— Но какво можем да направим?

— Не знам. Помни само, че действията на Пауърс са незаконни. Ако наистина се окажем натясно, ще ги предадем на полицията, а ти

ще се явиш като съобвиняем на Пауърс и ще си върн от тази история с едно развързване на езика.

— Но аз ще бъда разорен.

— Зависи какво разбираш под разорен. Ако си партньор на Кинг Пауърс, винаги ще бъдеш на крачка от разорението, все едно дали си богат или беден. Ако си мъртъв, също.

— Не — рече той, — не мога да отида в полицията.

— Сега все още не можеш. Но по-късно вероятно ще трябва да го направиш.

— А как ще си върна Пам? Разорен, без препитание, с името ми по страниците на вестниците като долен измамник. Мислиш ли, че тя ще се върне и ще заживее с мен в къщичка с четири стаички, докато аз събирам богатство?

— Не знам. Доколкото разбирам, тя не се е засилила да се връща при теб и сега, докато все още си богат.

— Ти не я познаваш. Тя непрекъснато сравнява. Кой колко е спечелил, чия къща е по-добра или по-лоша от нашата, чия морава е по-зелена или по-кафява. Не я познаваш...

— Пам е друга работа — рекох аз. — Ще мислим и за нея, но не можем да правим сметки за брака ви, докато не разрешим другия проблем.

— Добре, знай само, че всичко, което съм ти казал, е строго поверително. Не мога да рискувам всичко. Трябва да има някакъв друг изход.

— Харв — казах аз, — ти се държиш така, сякаш имаш кой знае колко решения. Разбери, че нямаш други. Намалил си ги, когато си бръкнал в депозита и си загубил почти всичките, когато си взел пари от Пауърс. Става дума за хора, които биха могли да те убият. Не забравяй това.

Шепърд кимна.

— Трябва да има някакъв начин.

— Да, навярно има. Нека да помисля. В колко е срещата утре?

— В един.

— Ще те взема от вас в един без петнайсет. Сега си върви вкъщи и недей да излизаш. Искам да мога да те открия, ако ми потрѣбваш.

— Какво ще правиш?

— Ще поразмишлявам най-напред.

Шепърд си тръгна. Полусмазан и съвсем мъничко облекчен. Когато поговорим за проблемите си, понякога ни се струва, че сме направили нещо за тях. Той поне вече не се опитваше да оправи нещата сам. Хубава клиентела имах, няма що. Ченгетата търсеха Пам, а бандитите — Харв.

Отидох при басейна. Сюзън седеше на един стол в червения си бански и четеше „Децата на мечтата“ от Бруно Бетелхайм. Носеше големи слънчеви очила със златни рамки и огромна бяла сламена шапка с червена панделка, която отиваше на банския ѝ. Преди да ме забележи, се поспрях и се загледах в нея. Господи, как е могъл някой да се разведе с тази жена? А може би тя се е развела с него? Всъщност никога не бяхме говорили много за това, но дори да беше така, къде ли се намираще той сега? Ако тя се беше развела с мен, щях да вървя след нея до края на живота си. Приблжих се, хванах се с две ръце за облегалките на стола и направих лицева опора. Наведох се над нея и носовете ни се докоснаха.

— Ако бяхме женени и ти се разведеше с мен, щях да вървя след теб до края на живота си.

— Няма да го направиш — отвърна тя. — Твърде горд си за това.

— Щях да пребия всеки, който се среща с теб.

— Виж, за това ти вярвам. Но засега не си женен за мен и затова се разкарай оттук, глупчо! Стига си се пъчил.

Направих пет-шест лицеви опори върху облегалките на шезлонга ѝ.

— Защо говориш така? — попитах.

— Марш — каза тя и ме мушна с показалеца си в слънчевия сплит.

Направих още една лицева опора.

— Знаеш ли какво ме караш да си мисля?

— Разбира се, че знам, а сега се махни от мен, наклоняваш ми книгата.

Бързо направих още една опора и отскочих от шезлонга, така, както гимнастиците слизат от успоредката. Когато краката ми докоснаха земята, се изпънах в стойка мирно.

— Веднъж да ти мине пубертетът — рече Сюзън, — и ще бъдеш страшно привлекателен тип. Малко прекалено развит, но привлекателен. Какво искаше Шепърд?

— Помощ — отвърнах. — Както предполагахме, попаднал е на изнудвач, който му е заел пари, а сега иска да му отнеме бизнеса.

Взех един сгъваем стол от другия край на басейна и седнах до Сюзън. Разказах ѝ за Шепърд и неговите проблеми.

— Това значи, че ще си имаш работа с Хок — рече Сюзън.

— Може би.

Тя сви устни и пое дълбоко въздух през носа си.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Не знам. Ще ми се да отида до бара, да седна там и да поразмишлявам. Идваш ли с мен?

Тя поклати глава.

— Не, ще остана тук да почета и може би след малко ще вляза да поплувам. Като измислиш нещо, искам да ми кажеш, можем да го отпразнуваме с обяд или нещо такова.

Наведох се и я целунах по рамото. Упътих се към бара. Там имаше много хора, които обядваха, но малцина пиеха по това време. Седнах на края на бара, поръчах си едно двойно и се нахвърлих на фъстъците в кафявата купичка пред мен.

Имах две задачи. Едната беше да сваля Кинг Пауърс от врата на Шепърд. Другата — да отърва Пам от съд за въоръжен грабеж и убийство. Дяволски трудна работа. Глупаци. И двамата ме отвращаваха. Но това са рисковете на професията. След време всеки започва да презира клиентите си. Учителят — учениците си, лекарят — пациентите си, съдържателят на бара — пияниците, продавачът — купувачите, чиновникът — просителите. Но, бога ми, те наистина бяха глупаци. „Обетована земя“! Мили Боже! Поръчах си още едно питие. Купичката с фъстъците беше празна. Потраквах с нея по бара, докато барманът не дойде да я напълни отново. С прозрение, помислих си. Пушки, значи. Да се снабдят с пушки и да обезоръжат фалическата власт. Но откъде, по дяволите, ще вземат тези пушки? Ами биха могли да потърсят в търговските обяви на „Йелоу пейджис“, под рубриката: търговия с оръжие. Бих могъл и аз да ги свържа с някой като Кинг Пауърс. След като им даде пушките, те ще го застрелят и това ще разреши проблема на Шепърд. Или пък да скалъпя фалшиво обвинение срещу Пауърс? Не, не това. По-добре е да му заложа капан. Но не свързан с изнудвачество, защото тогава и Шепърд ще влезе в капана. За незаконна продажба на оръжие. Ако всичко мине добре,

Пауърс доста дълго време няма да може да досажда на Шепърд. Роуз и Джейн също ще излязат от живота на Пам Шепърд. А защо съм сигурен, че няма да я завлекат със себе си? Защото аз мога да се споразумея с местната полиция. Поднасям им закуп Пауърс и две крайни феминистки при условие, че семейство Шепърд ще бъдат освободени от отговорност. Дотук добре! Трябва само да обмисля подробностите. Планът беше добър. Можеше да свърши работа. Единствената ми друга идея бе да разчитам да склоня Пауърс да отстъпи. Но на това не можех да се надявам. По-добре е да му заложа капан. Да праметна стария Кинг. Поръчах си още едно, ядох фъстъци и размишлявах.

Сюзън дойде от басейна по бяла копринена дрешка до бедрата, облечена върху банския, и се настани на бара до мен.

— Мисля, следователно съществувам — казах аз.

— О, безспорно — рече тя. — Личи ти.

— Почакай и ще видиш — отвърнах аз.

19

След като се наобядвах, се обадих в редакцията на „Стандарт таймс“ в Ню Бедфорд и дадох обява за страницата с частни закодирани съобщения: „Сестри, потърсете ме на 555–1434. Пам“.

Набрах 555–1434. Пам вдигна телефона при първото позвъняване.

— Слушай — казах и й прочетох обявата. — Току-що я пуснах в „Стандарт таймс“. Като ти се обадят сестрите, уговори се да се срещнем. Ти, аз и те.

— О, това няма да им се хареса. Няма да ти се доверят.

— Независимо от това, трябва да ги убедиш. Говори им за задълженията и сестринската любов. Кажи им, че съм намерил един търговец на оръжие, който иска да разговаря с тях. Твоя работа е как ще уредиш срещата, но трябва да го направиш.

— Толкова ли е важно?

— Важно е, за да ти отърва кожата и кожата на Харв и да спася света за демокрацията. Просто го направи! Твърде сложно е да ти го обяснявам сега. Писна ли ти вече да стоиш затворена там?

— Не е чак толкова зле. Гледам дневните предавания по телевизията.

— Не гледай много, ще ти се развалят зъбите!

— Спенсър?

— Да

— Какво става с Харви? Защо трябва да му спасяваш кожата?

— Няма нищо, за което да си струва да се тревожиш сега. Просто съм се загрижил за ценностната му система.

— Добре ли е той?

— Разбира се.

— А децата?

— И те са добре. Липсваш им, както и на Харв. Иначе са добре.

Лъжех най-нагло. Откъде можех да знам как са децата й? Бях видял едно от тях първия ден, когато се заех със случая.

— Странно — рече тя. — Не знам дали ми липсват или не, понякога си мисля, че ми липсват, но друг път си мисля, че би трябвало да се чувствам виновна, че не ми липсват. Понякога за човек е трудно да разбере какво мисли той самият.

— Ами да, така е. Преди да съм затворил, кажи, имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря ти, всичко е наред.

— Добре тогава. Сюз и аз ще държим връзка с теб.

Затворих телефона.

Натъкмена с избелени джинси и тъмносиня блузка, Сюзън се готвеше да ходи да разглежда антики в Кейп.

— Току-виж съм забърсала някой расов жребец от колежа и така ще се сбъднат най-страстните ми желания — подхвърли тя.

— Виж ти!

— Жените на моята възраст са на върха на еротичната си мощ. А мъжете на твоята възраст са в стремителен упадък.

— Аз съм млад по сърце — отвърнах.

Сюзън бе вече излязла. Подаде глава през вратата.

— Аз нямах предвид сърцата — рече тя и замина.

Погледнах часовника си. Беше един и петнадесет. Влязох в банята, наплисках си лицето с вода, избърсах се и се запътих към Ню Бедфорд.

В два и пет бях паркирал непозволено пред полицейския участък на Спринг стрийт. Сградата беше триетажна, тухлена, с капандури на покрива, кремавожълтеникава. От двете страни на входа имаше бели глобуси на черни железни стълбове като във филмите на Боуъри Бойс. На глобусите с черни букви беше изписано: „Полиция Ню Бедфорд“. Две жълтокафяви полицейски коли със сини бронирани врати бяха паркирани пред сградата. В едната имаше хора. Забелязах, че ченгетата в Ню Бедфорд носят бели шапки. Интересно дали бандитите носеха черни?

Попитах дежурната кой се занимава със случая в „Бристълс сикюрити“. Тя беше руса, със сини сенки върху клепачите и ярко червило. Около десет секунди ме изучаваше с поглед.

— Кой се интересува? — попита накрая.

Независимо от пола, възрастта и националността, ченгето си е ченге.

— Казвам се Спенсър — поясних аз. — Имам разрешително за частна практика от Бостън. Разполагам с информация, която би могла да донесе на някой сержантски пагони.

— Вярвам ви и още как — рече тя. — Защо не ми кажете нещо, да видим дали няма да проявя интерес.

— Вие ли работите по случая?

— Аз съм дежурната, но би могъл да ми направиш впечатление с твоята информация.

Врътнах глава.

— Аз работя само с детективи.

— Всички работят само с детективи. Седя си аз тук и от ден на ден задникът ми дебелее, а типове като теб пристигат и искат да разговарят само с детективи. — Тя вдигна телефона, набра някакъв номер с четири цифри и каза в слушалката „Силвия ли е? Тук е Маргарет — от дежурната. Аха. Кажи му, че тук е дошъл един, който твърди, че има информация за «Бристълс сикюрити». Добре.“ — тя затвори телефона. — Със случая е натоварен да се занимава следователят Джеки Силвия. Седни и го почакай. Ще слезе след минута.

Изминаха поне пет, преди той да се появи. Беше тантурест и плешив, с тъмна кожа. Беше чевръст, колкото би могъл да бъде чевръст човек, който е висок метър и шейсет и пет и тежи деветдесет килограма. Розова риза на цветчета, бежов костюм, лачени мокасина в меднокафяв цвят с лъскави катарамии отгоре. Кръглото му лице беше без бръчки, но късо подстриганата му коса около блестящото голо теме, беше почти изцяло побеляла. Той се приближи към мене с такава лека походка, че се запитах дали наистина е толкова дебел, колкото изглеждаше.

— Името ми е Силвия — представи се той. — Мене ли търсите?

— Да.

— Да отидем да поговорим тогава.

Силвия кимна с глава към стълбите и аз го последвах към втория етаж. Влязохме в някакво помещение, на вратата на което пишеше: „Обири“. Прозорците гледаха към Секънд стрийт. Имаше шест бюра, разположени две по две. Всяко от тях беше съоръжено с телефон с бутони и въртящ се стол от светла кожа. В единия от ъглите беше обособено нещо като офис, на чиято врата пишеше: **СЕРЖАНТ**

КРУС. На едно от бюрата седеше мършав полицай с оредяла коса, който бе качил краката си върху плота и говореше по телефона. Беше облечен с черна тениска. На дясната му ръка имаше татуировка и някакъв надпис. На ръба на бюрото димеше цигара. Силвия грабна един стол от бюрата и го домъкна при своя.

— Сядай! — каза той.

Седнах и той се настани на въртящия се стол. Бутна назад облегалката и настани малките си крака в основата на стола. Не носеше чорапи. Голям настолен вентилатор раздвижваше горещия въздух над бюрата.

Върху бюрото на Силвия имаше картонена чашка от кафе, вече празна, и остатък от сандвич с бял хляб и фъстъчено масло.

— Е — рече той. — Започвай!

— Познавате ли Кинг Пауърс? — започнах аз.

— М-да.

— Мога да ви предам хората, които са извършили обира в „Бристълс сикюрити“ и Пауърс, но трябва да направим трампа.

— Пауърс не се занимава с банкови обири.

— Знам това. Мога да ви го предам за нещо друго, мога да ви предам хората, извършили обира на банката и да ви посоча връзката помежду им, но в замяна на това искам нещо от вас.

— Какво искаш?

— Искам двама души, които са замесени в това, да бъдат оставени на спокойствие.

— Ти ли си единият?

— Не, аз също не се занимавам с банкови обири.

— Да видим с какво се занимаваш тогава.

Показах му разрешителното си. Той му хвърли един поглед и ми го върна.

— Бостън, значи. Познаваш ли някой на име Ейбъл Маркъм? Работи в тамошния отдел „Обири“.

— Не.

— Кого познаваш тогава?

— Познавам един лейтенант от отдел „Убийства“. Казва се Куърк. Един следовател на име Франк Белсън. Един от отдел „Обири“, Хършъл Патън. Имам един приятел от пътната полиция в Билерика, името му е...

— Добре, добре — прекъсна ме Силвия, — работил съм с Патън. — Той извади от джоба на ризата си дъвка с розова есенция и пъхна в устата си две парченца от нея. На мене не ми предложи. — Нали знаеш, че ако разполагаш със сведения за извършено углавно престъпление, нямаш право да задържаш такава информация.

— Би ли ми дал едно парче дъвка?

Силвия бръкна в джоба си, извади пакетчето и го хвърли на бюрото пред мен. Бяха останали три парчета. Аз взех едното.

— Вземи поне две — посъветва ме Силвия. — С едно не можеш да направиш балонче. Правят ги от някаква гадост.

Взех си още едно парче, обелих обвивката и го лапнах. Силвия беше прав. Дъвката беше гадна.

— Помниш ли какви големи розови дъвки правеха някога „Дъбъл Бъбъл“? Една стигаше за цял балон.

— Времената се менят — рече Силвия. — Укривателството на информация за углавно престъпление е противозаконно.

Направих малко балонче.

— Да, знам. Можем ли да говорим за трампа?

— Какво би казал, ако те пъхнем за малко в килията като съучастник в углавно престъпление?

Трудех се над дъвката. Не беше достатъчно еластична. Можех да правя от нея само малки балончета, може би не по-големи от топче за пинг-понг, след което те звучно се пукаха.

— И какво би казал, ако те поразпитаме, докато си в килията. Тук имаме такива специалисти, дето ще те накарат всичко да си кажеш. Ясно ли ти е?

— Тази дъвка се залепва по зъбите — рекох аз.

— Ами не я дъвчи и няма да ти залепва — каза Силвия.

— Защо трябва да правят такива дъвки, които се залепват по зъбите на хората?! Господи, вече на никого да нямаш вяра!

— Щом не ти харесва, изплюй я! Не те карам да я дъвчеш.

— Все пак е по-добре, отколкото да нямаш нищо в устата.

— Няма ли да ми кажеш за „Бристълс сикюрити“?

— Ще говоря с теб за сделка.

— Дявол да го вземе, Спенсър, не можеш да се изтърсиш тук току-тъй и да ми разправяш, че искаш да се пазариш с мен. Не ти знам спатиите в Бостън, но тук аз решавам какви сделки може да се правят.

— Много добре — рекох. — Беше ти достатъчно да хвърлиш един поглед на разрешителното ми и си запомнил името ми. Не забелязах дори да мърдаш устни, докато го четеш.

— Не се будалкай с мен, драги, защото ще си намериш майстора. Нали ти е ясно какво искам да кажа?

— О, я престани да ме плашиш, Силвия. Когато се паникьосам проявявам склонност към насилие, а в тази стая сте само двама от вашите.

Онзи с рядката коса беше затворил телефона и се бе приближил да слуша.

— Джеки, искаш ли да отворя прозореца? — попита той Силвия. — Ако почне да се държи гадно, ще викаме за помощ.

— Или ще скочим — рече Силвия. — Два етажа са, но е за предпочитане, отколкото да си имаме работа с такъв звяр.

— Искате ли да преговаряме вече или репетираме за нощния клуб? — попитах аз.

— Как мога да съм сигурен, че ще ми дадеш информация? — попита Силвия.

— А ако не ти дам, какво ще загубиш? Няма да е по-различно, отколкото е сега.

— И никакви клопки — предупреди другият. — Най-малкото, нищо такова, което би могло да изглежда като клопка пред съда. Напарили сме се вече от такива неща.

— Няма проблеми — казах аз.

— Какво лошо са извършили тези, които искаш да не закачаме?

— Нищо на никого, освен на самите себе си — отвърнах. — Имали са съвсем други намерения, а когато са се оказали замесени, вече не са могли да променят нещата.

— Пазачът от банката, дето го убиха — каза Силвия, — познавах го. Беше при нас преди...

— Разбирам — казах аз. — Но моите хора не са искали това да се случи.

— Убийство, извършено по време на осъществяването на углавно престъпление, се смята за предумишлено убийство.

— И това ми е известно — потвърдих аз. — Знам също, че тези хора са добра трампа срещу онова, което мога да ти дам. Някой трябва да плати за пазача на банката.

Силвия ме прекъсна.

— Фицджералд, така се казваше той. Викахме му Фици.

— Както казах, някой трябва да плати за това. И аз ти го обещавам. Искам само да спася двама проклети глупаци.

Онзи с рядката коса хвърли поглед към Силвия.

— Досега нищо не сме разкрили по случая, Джеки. Нищичко.

— Ти имаш някакъв план, нали — рече Силвия.

Кимнах утвърдително.

— Няма никаква гаранция. Каквото и да ми кажеш, най-напред ще трябва да ти направя проверка.

— Знам това.

— О'кей, разказвай.

— Господи, мислех, че никога няма да стигнем дотук — казах аз.

Полицаят с рехавата коса се казваше Макдърмът. Той и Джеки Силвия слушаха разказа ми, без да ме прекъсват. Когато свърших, Силвия каза:

— Добре, ще помислим по този въпрос. Къде мога да те намеря?

— В хотела на Дънфи в Хайанис. Или в кантората ми, ако не съм там. Обаждам се там всеки ден — дадох му телефона.

— Ще ти отговорим.

Докато карах към Хайанис, дъвката ми се втвърдяваше все повече и повече. Писна ми да се боря с нея и я изплюх през прозореца пред болницата в Уорам. Боляха ме челюстите и ми се гадеше. Когато паркирах пред хотела, беше време за вечеря и вече не ми се гадеше, а бях гладен.

Сюзън се беше прибрала от своя антикварски поход с абажур стил Тифани, за който бе платила 125 долара. Слязохме в трапезарията, взехме си по една водка, агнешко с магданоз и сладкиш с къпини. Пийнахме по един касисов ликьор и отидохме в танцувалната зала, където изкарахме всички бавни парчета до полунощ. Занесохме си бутилка шампанско в стаята, изпихме я, легнахме си и заспахме някъде след три.

Когато се събудих, беше единадесет без двацет. Сюзън още спеше, с гръб към мен, завита до брадичката. Взех телефона и тихичко поръчах закуска.

— Не чукайте — предупредих аз. — Оставете закуската пред вратата. Приятелката ми още спи.

Взех душ и се обръснах. Завит през кръста с хавлиена кърпа, отворих вратата и вкарах в стаята количката. Докато се обличах, пиех кафе и хапвах от различните кифлички, подредени в кошничка. Сюзън се събуди, когато слагах пистолета си в кобура. Закопчах го за колана си. Тя лежеше по гръб, с ръце под главата и ме наблюдаваше. Навлякох летния си блейзър с лъскавите метални копчета и нагласих яката на ризата над реверите му. Можех да съблзня някоя.

— Ще се срещнеш с Хок и онзи, как му беше името? — рече Сюзън.

— Пауърс — отвърнах. — Да. Ще бъдем двамата с Харв Шепърд.

Тя продължаваше да ме наблюдава.

— Искаш ли кафе? — попитах я.

Сюзън тръсна глава:

— Не още.

Хапнах една овесена кифличка.

— Страх ли те е? — попита ме тя.

— Не знам. Не ми се разсъждава по този въпрос. Не виждам какво толкова страшно би могло да се случи днес.

— Харесва ли ти всичко това?

— Да. Иначе не бих го правил.

— Искам да кажа, точно този случай? Знам, че си харесваш работата изобщо. Но харесва ли ти точно това? Искаш да изпързалиш един човек, който е много опасен. Би трябвало да си уплашен, развълнуван или Бог знае какво.

— Не смятам да го пързалия. Ще му поставя клопка.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Ако нещата се провалят, той ще те убие.

— Не, не той, някой друг ще го направи вместо него.

— Не измествай въпроса. Ясно ти е какво искам да кажа. Кой прави такива неща, каквито ги вършиш тази сутрин? Кой ще стане, ще вземе душ, ще се обръсне и ще провери патроните в пистолета си?

— Не може ли да си поговорим за това как прекрасно се забавлявахме снощи?

— С всичко ли се подиграваш?

— Не, но този разговор се проточи вече твърде дълго. Моята личност не е най-подходящата тема. Разбираш ли, за тези неща не се говори.

— Защо?

— Защото така.

— Това да не е някакво правило? Някакви самоанализи? За признак на слабост ли го считаш? Или за женско занимание?

— Няма смисъл. Аз съм това, което върша. И да намериш точното определение за него, нищо няма да се промени. Няма значение

дали съм уплашен или развълнуван. Важното е дали ще го направя. За Шепърд няма значение защо ще го направя. Важното за него е дали ще го направя.

— Грещиш. Има още нещо. Важно е защо ще го направиш.

— Май най-важното е как ще го направя.

Сюзън ми обърна гръб и се умълча. Пийнах още малко кафе. Монотонното бучене на климатичната инсталация беше доста високо. Бях поръчал да ми донесат „Стандарт нюз“ със закуската и докато мълчахме, разтворих вестника на страницата със закодираните обяви. Бяха поместили моя текст: „Сестри, потърсете ме на 555–1434, Пам“. Прегледах спортната страница и си допих кафето. Беше дванайсет и десет. Сгънах вестника и го поставих на количката със закуската.

— Трябва да вървя, Сюз — рекох.

Тя кимна, без да се обърне.

Станах, сложих си очилата и отворих вратата.

— Спенсър — повика ме тя, — не искам да се караме.

— И аз не искам — ръката ми беше все още на дръжката на вратата.

— Върни се, щом можеш. Липсваш ми, когато те няма.

— И ти на мен — отвърнах.

Оставих вратата отворена, върнах се и я целунах по бузата, близо до слепоочието. Тя се обърна към мен и ме погледна. Очите ѝ бяха мокри.

— Бай-бай — казах аз.

— Бай-бай...

Запътих се към дома на Харв Шепърд със странно усещане в стомаха.

Не знам дали аз бях уплашен, но Шепърд се беше паникьосал така, че човек не можеше да го познае. Чертите му се бяха изопнали и докато пътувахме по Мейн Стрийт до „Холидей ин“, непрекъснато шумно преглъщаше.

— Не е нужно да знаеш какво смятам да правя — казах му аз. — Мисля, че така е по-добре. Приеми, че съм намерил нещо, което ще свърши работа и ти ще се отървеш от всичко това.

— Защо не можеш да ми кажеш?

— Защото е необходимо да се поизлъже, а мисля, че ти не си готов за това.

— Май си прав — рече той.

Хок имаше стая на втория етаж, с изглед към басейна. Когато почукахме, той отвори вратата и ние с Шепърд влязохме. Вдясно имаше бюро с различни питиета, наредени върху него. На едното легло някакъв слаб мъж с рогови очила четеше „Уол стрийт джърнъл“. Кинг Пауърс седеше край една кръгла маса, небрежно облегал лакти. Пред него бе разтворена счетоводна книга. Надутото копеле.

— Защо сте двама? — попита Пауърс с шлифован глас като на Руди Уоли.

— Ние сме приятели — поясних аз. — Навсякъде ходим заедно.

Пауърс беше висок, изнежен мъж с бледа кожа, дълги червени коси и с рошави кози бакембарди. Носеше спортен костюм в кафяво каре, бял колан, бели обувки, бяла копринена риза с яка над реверите. На кожена верижка около врата му бе закрепен тюркоазен връх на стрела, насочен предизвикателно напред.

— Не съм ти казвал да водиш никакви приятели — рече Пауърс на Шепърд.

— Ще му благодариш, че ме е довел — подхвърлих аз. — Нося ти нещичко, от което чантичката ти доста ще се поиздуе.

— Изобщо не употребявам такива вещи.

— О, съжалявам. Мислех, че в леглото е мацката ти.

Зад гърба ми Хок промърмори под носа си: „Май става напечено“. Оня от кревата вдигна поглед от „Уол стрийт джърнъл“ и се намръщи.

— Хок, разкарай този навлек оттук! — нареди Пауърс.

— Това е Спенсър — обясни му Хок. — Казвах ти за него. Обича да се шегува, но не е мръсник. Поне не винаги.

— Хок, нали чу какво ти казах? Изхвърли го оттук!

— Той говори за пари, Кинг. Може би ще е добре да го изслушаш.

— Ти за мен ли работиш, Хок? Прави каквото ти казвам!

— Не, аз правя само това, което искам. Никога не правя онова, което ми нареждат. Спенсър е същият като мен. Можеш да му викаш, колкото си искаш, но той няма да си помръдне пръста, ако не желае да го направи. По-добре е с Мейси да го изслушате. Говори ти за пари и сигурно не се шегува. Чуй го и ако не ти хареса, ще го разкарам.

— Добре, добре. Е, да го чуем. Хайде, изплюй камъчето — бледото лице на Пауърс се беше позачервило. Гледаше ме в упор. Мейсън седеше изправен в леглото, със спуснати крака. Продължаваше да държи вестника, с пръст върху мястото, до което бе стигнал.

— О'кей, Кинг. Първо, Харв не може да ти плати, поне засега.

— Такива не ми минават.

— Лъскав — казах аз.

— Ъ?

— Лъскав като бял негър. На всичко отгоре и толкова хубаво говориш... Нали разбираш, че ти също си вътре с двата крака.

— Пъхаш се, където не ти е работа, Спенсър, и ще съжаляваш.

— Защо не говориш по същество, Спенсър — рече Хок.

— Имам купувач с около сто хиляди долара, който иска да купи оръжие. Разменям го срещу Шепърд.

— Защо мислиш, че мога да му намеря оръжие?

— Кинг, за сто хиляди ти ще му докараш танцуващ мравояд!

Той се усмихна. Месестите му устни се разтеглиха и усмивката разкри горните му венци.

— Да, може и да му намеря — рече той. — Но Шепърд ми дължи много пари.

Погледът му пробяга по цифрите в счетоводната книга.

— Трийсет бона. Рискувах много с тези пари, дадох му ги срещу честна дума. Разбираш ли? Не мога да го трампя просто ей така.

— О'кей — казах аз. — Ще отидем другаде. Хайде, Харв.

— Ти можеш да правиш каквото си искаш, но приятелчето ти трябва да плати веднага, иначе страхотно ще се разсърдим — подчерта Пауърс.

— Разплащането влизаше в предложението ми. Вие не се съгласихте, така че не се оплаквайте.

Запътих се към вратата. Хок беше на пътя ми. Ръцете му стояха деликатно на хълбоците.

— Хок — рече Пауърс, — Шепърд остава тук.

— Сто хилядарки са много пара, Кинг — подхвърли Хок.

— Хок е прав, мистър Пауърс. — Мейси бе оставил вестника и държеше малък 25-калибров пистолет със седефен приклад и никелово покритие. Навярно в тон с копчетата на ръкавелите му.

— Колко вземаш ти, Спенсър — попита ме Пауърс.

— Трийсет процента. Можеш да ги задържиш срещу заема на Шепърд.

Пауърс замълча. Никой не помръдваше. Беше като при забавен кадър на плейбек.

Хок, застанал нехайно до вратата. Шепърд с изопнати черти на лицето. Мейси с насоченото оръжие. Пауърс, размишляващ на масата.

Прозорецът беше зад гърба на Пауърс и светлината го ограждаше като в рамка. Виждаха се косъмчетата върху плата на сакото му. На ярката светлина грижливо изравнените му бакенбарди изглеждаха златни.

— Кой е твоят клиент? — попита Кинг.

Хок подсвирна между зъби от напрежение. Съвсем лекичко.

— Ако ти кажа, между нас няма да се получи разговор, нали така?

Пауърс се захили. Обърна се към слабия в кревата:

— Мейси — рече му, — аз имам уговорка за голф. Ти оправи тук нещата. — Вторачи се в мен. — И да няма изненади! — предупреди ме той. — Никакви номера! Разбра ли?! Никакви шибани номера! — стана и мина покрай мен, на път към вратата.

— Ясно, без номера — казах.

Пауърс излезе. Мейси прибра 25-калибровия и каза:

— О'кей. Да започваме.

— Той какво, да не играе голф с костюма си от Андерсън Литъл?

— Ще се преоблече в клуба — рече Мейси. — Никога ли не си играл голф?

— Не, когато бях малък, си падах по ръкопашния бой.

Мейси се усмихна за момент, сякаш припали и загаси тутакси някаква лампа. Хок легна в кревата и затвори очи. Шепърд се приближи вдървено към бюрото с питиетата и си наля в голяма чаша. Мейси седна до кръглата маса и аз се присъединих към него.

— О'кей — рече той, — казвай условията.

21

Засега нямаше да уточняваме кой знае какво с Мейси. Казах му, че първо трябва да се свържа с моите хора, след което отново ще му се обадя, но че стоте бона са сигурни и той трябва да се свърже със своите източници.

— Пушките са тип-топ — каза Мейси. — Налице е обаче рисковият фактор и допълнителният проблем със свиването на пазара. Такова голямо количество предизвиква вълнение, както сигурно знаеш.

— Знам. И знам, че вие ще се справите. Затова се обърнах към вас.

— Хм-хм — изхъмка Мейси и извади една визитна картичка от малкото джобче на раирания си костюм. — Обади ми се след като разговаряш с другата страна — каза той.

Взех картичката и я сложих в портфейла си.

— Значи става дума за сериозен бизнес — казах аз.

— Разбира се — рече Мейси. — При положение, че сделката е такава, за каквато ти я представяш.

— То се знае — рекох. — В такъв случай, щом става дума за бизнес, би трябвало да оставите стария Харв на мира и толкова. Така ли е?

— Естествено — рече Мейси. — Ти чу какво каза мистър Пауърс. Ние вземаме и даваме заеми, не сме животни. В това отношение няма да има проблем.

— Възможно е да е така — казах. — Но аз искам още известни уверения, Хок?

Хок седеше неподвижен на леглото с ръце склучени върху слънчевия му сплит, затворил очи. Без да отваря очите си, той каза:

— Шепърд ще бъде о'кей.

Кимнах.

— О'кей. Да си вървим, Харв.

Шепърд остави чашата с остатъка от питието си и излезе от стаята, без дори да се огледа. Аз го последвах. Никой не се сбогува.

Когато влязохме в колата ми и потеглихме от паркинга, Шепърд каза:

— Как можем да бъдем сигурни, че ще удържат на думата си?

— Затова, че ще те оставят на мира ли? — попитах аз.

Шепърд кимна.

— Хок каза така.

— Хок? Негърът? Нали той ме преби последния път.

— Той държи на думата си. И вече ти казах, наричай го Хок.

Повече няма да ти повтарям.

— Да, разбира се, извинявай, забравих. Но, господи, как можеш да му се доверяваш? Този, Мейси, да кажем, изглежда разумен, има вид на човек, с когото можеш да правиш бизнес... Но Хок.

— Ти нищо не разбираш — казах аз. — Мейси би ти избол очите за един долар. Ти си мислиш, че е човек, с когото можеш да се разбереш, защото говори така, сякаш е учил в Уортън скул. Може и да е така, но той има чест, колкото една жаба. Той е готов да направи всичко. Хок — не. Има неща, които Хок не би направил.

— Какво например?

— Той няма да каже ДА и да направи обратното.

— Е, предполагам, че ти си познаваш работата. Откъде, по дяволите, ще вземеш пари?

— Това не е твой проблем — казах аз.

Спряхме пред дома на Шепърд. Той беше ударил две големи питиета, докато аз разговарях с Мейси, и езикът му бе станал малко бавен.

— Благодаря ти, Спенсър — рече той. — Просто за това, че дойде с мен, да не говорим за уреждането на тази сделка с оръжие. Бях се изплашил до смърт.

— Полагаше ти се — казах аз.

Стиснахме си ръцете, Шепърд излезе от колата и влезе у дома си. Аз подкарах обратно към мотела. Сюзън я нямаше там и колата ѝ не беше на паркинга. Позвъних на Пам Шепърд от стаята си.

— Чувала ли си се с девойките? — попитах.

— С Роза, да. Ще се срещнат с нас. Знам, че обичаш да се шегуваш, но моля те, не ги наричай девойки.

— Къде?

— Къде ще се срещнем ли?

— Да.

— В Милтън. Има една обсерватория на върха на Грейт Блу Хил. Знаеш ли къде се намира това?

— Да.

— Ще ни чакат в обсерваторията. Днес следобед в пет.

Погледнах часовника си — един и двайсет и пет. Имаше време.

— О'кей — казах. — Ще дойда да те взема и ще отидем. Тръгвам сега, би трябвало да съм при теб околотри. Поглеждай през прозореца по това време. Ще паркирам на улицата и когато ме видиш, слез долу.

— Какво ще правим.

— Ще говорим за това по пътя към Милтън.

— Добре.

— Скучно ли ти е?

— О, Господи, започвам да полудявам.

— Няма да продължи още много.

— Надявам се.

Затворих телефона, върнах се при колата си и потеглих отново към Бостън. Ако ми се случеше да пътувам още известно време по този маршрут, щях да съм в състояние да спя, докато карам. В три и десет спрях пред моя апартамент. След около четиридесет секунди Пам Шепърд излезе от входната врата и влезе в колата. И отново бяхме на път към Блу Хилс.

Гюрукът бе спуснат и Пам Шепърд облегна главата си на седалката и пое дълбоко дъх.

— Мили боже, приятно е да се махна оттук — рече тя.

— Това, за което говориш, е моят дом — казах аз. — На мен започна да ми се иска да можеш да се върна отново там.

— Не исках да кажа, че там не е хубаво и причината дори не е толкова в дългия срок, колкото в съзнанието, че не можеш да излезеш навън, нещо като клаустрофобия.

Чистата ѝ кафява коса беше прибрана назад в същата френска плитка, която тя носеше, откакто я бях срещнал и вятърът не я безпокоеше особено. Отбих покрай Парк драйв и Джамейкауей и продължих на юг по Арбъруей към шосе номер 28. Непосредствено след река Нипонсет, шосе номер 138 се разклоняваше от шосе номер 28 и ние продължихме по него, без да бързаме. В четири часа

пристигнахме в резервата Блу Хилс и паркирахме недалеч от музея „Трейлсайд“.

— Страшно сме подранили — рече Пам Шепърд.

— Планирай отнапред — рекох аз. — Искам да сме тук и да чакаме. Не бих искал те да се изнервят да ни чакат и да си тръгнат.

— Нямам нищо против — каза тя. — Какво ще правим?

— Ще се изкачим до обсерваторията на върха. А когато дойдат, аз ще им кажа, че съм им намерил продавач.

— Продавач ли?

— Търговец на оръжие. Намерил съм човек, който ще им продаде колкото искат оръжие.

— Но защо? Защо ти е да правиш това?

— Нали затова откраднахте парите?

— Да, но ти не одобряваш нашите цели, не е ли така? Сигурна съм, че ти не искаш да ни въоръжиш.

— Това няма значение. Предприел съм един много сложен ход и не искам да се мъчиш да се преструваш, че нищо не знаеш. Ето защо, няма да ти кажа нищо. Така няма да има нужда да се преструваш. Просто приеми, че съм на твоя страна и ме поддържай всеки път, когато това се наложи.

— Вече го направих. По телефона, когато те се обадиха. Те не ти се доверяват и не те харесват.

— Просто да не повярваш, нали? — казах аз.

Тя се усмихна, притвори очи и леко поклати глава.

— Хайде — казах, — да излезем и да вървим.

Сините хълмове са всъщност хвойново зелени и образуват центъра на един голям резерват от гори и езера в едно от богатите предградия в околностите на Бостън. На склона на най-големия хълм е кацнал един природен музей, а на върха му — каменна обсерватория, от която има чудесен изглед към очертанията на Бостън и отличен вятър за издигане на хвърчила по стръмния скат на хълма под сградата на обсерваторията. До върха се стига за около петнайсет минути през гора, над малки дерета и обикновено могат да се видят групички скаути, които се катерят нагоре по глинеото оцветените скални оголвания. Над едно от деретата предложих ръка на Пам Шепърд и тя отказа. При следващото не ѝ предложих помощта си. Бързо схващам.

Обсерваторията на върха имаше две стълбища и два балкона и по стълбите нагоре-надолу тичаха децата и си подвикваха от балконите. Над нас танцуваха няколко хвърчила, едно от които бе с формата на прилеп.

— Това е на късмет — казах на Пам и кимнах към прилепа.

Тя се усмихна.

— Сега се увличат от какво ли не от този род — рече тя. — Децата ни минаха през стадия на хвърчилата. Харви и аз никога не успяхме да ги издигнем да полетят... Като си помисля сега, не можахме да полетим и ние.

— Възможно е — рекох аз. — Виждал съм да го правят.

Тя сви рамене, усмихна се отново и поклати глава.

Заставахме на горния балкон на обсерваторията и погледнахме към очертанията на Бостън на север.

— Какво е това нещо, в един куп небостъргачи в далечината, което те кара да се чувстваш... Как да кажа? Романтично? Меланхолично? Развълнуван? Може би развълнуван.

— Обещанието — казах.

— За какво?

— За всичко. От разстояние те ти обещават всичко, към което се стремиш. Така изглеждат чисти и дълготрайни на хоризонта. Когато се приближиш, забелязваш кучешки изпращания край основите.

— Да не би да искаш да кажеш, че е недействителен? Образът на небостъргачите в далечината.

— Не. Мисля, че е напълно действителен. Но същото се отнася и за кучешките изпращания. Ако през цялото време гледаш нагоре, ще стъпиш в тях.

— В живота на всеки трябва да падне малко мръсотия, така ли?

— А — рекох, — ти го каза много по-елегантно от мен.

Тя се засмя.

Под нас, вляво, иззад някакви дървета, където пътеката излизаше на малка поляна под обсерваторията, се появи Джейн. Тя се огледа внимателно наоколо, след това погледна нагоре към нас на балкона. Пам Шепърд махна с ръка, аз се усмихнах безобидно. Джейн извърна глава, каза нещо и Роуз се появи иззад дърветата и застана до нея. Пам помахна отново и Роуз ѝ отвърна със същото. Моята усмивка стана още по-безобидна. И искрена. Аз просто трептах от искреност. Това

предстоеше да бъде трудната част. Типове като Пауърс можеш да хванеш с пари или с надеждата за тях. Или пък със страх, ако си в състояние да ги уплашиш. Но с хора като Роуз беше трудно. Фанатиците са винаги трудни. Фанатизмът ги деформира. Изкривява нормалните пориви. Прави хората лишени от страх, лишени от алчност, неспособни за обич и в крайна сметка чудовищни. Аз съм противник на фанатизма. Но фактът, че си негов противник не му пречи да съществува. Трябваше да убедя тези две фанатички да приемат плана ми, иначе планът отиваше по дяволите, а с него може би и семейство Шепърд.

Те поеха бавно нагоре по хълма към обсерваторията като се оглеждаха предпазливо, целите нащрек да не би да има някоя засада сред децата, които издигаха своите хвърчила или сред скаутите, които оглеждаха лишеите по северната страна на скалите. Двете изчезнаха в ниското под нас, когато стигнаха стълбището и след малко се появиха по стълбите зад нас. Когато Роуз стигна върха на стълбите, Пам Шепърд отиде при нея и я прегърна. Роуз я погали по гърба, докато стояха прегърнати. Все още прегърнала Роуз с едната си ръка, Пам пое дланта на Джейн и я стисна.

— Радвам се, че ви виждам — рече тя.

— Добре ли си? — попита Роуз.

— Имаш ли къде да живееш? — каза Джейн.

— Да, да. Всичко е наред. Добре съм. Използвам неговия апартамент.

— С него ли? — Роуз изведнъж придоби вид на жена в климактериум.

— Не — казах аз така сякаш отговарях на майка ми. — Не. Аз работя по един случай в Кейп. Освен това имам приятелка, ъ... жена, ъ... аз, аз съм със Сюзън Силвърман.

— Това е похвално от негова страна — рече Роуз на Пам Шепърд.

— Все пак аз му нямам доверие — каза Джейн на Роуз и Пам Шепърд.

— Можеш да му се довериш — рече Пам. — Наистина можеш. Аз му имам доверие. Той е свестен човек.

Аз се усмигнах още по-усърдно. Предразполагащо. Джейн ме оглеждаше, търсейки у мен уязвими места.

— Добре, независимо от това дали можем да му се доверим или не, бихме могли поне да поговорим за бизнес с него — обади се Роуз. — Аз ще запазя мнението си за това доколко може да му се има доверие. Какво точно предлага той? — И тъй като до този момент още не се бе обърнала пряко към мен, тя ме удостои с погледа си. Стигаше ми веднъж да се стигне дотук и те бяха вече мои. Мисля, че причината за това беше дяволския ми чар. — И така? — рече тя. — Да, причината беше в дяволския ми чар.

— Мога да ви намеря оръжието, от което имате нужда, на стойност сто хиляди долара. И патрони. Само без каквито и да било въпроси.

— Защо?

— Аз получавам процент за посредничество.

Роуз кимна. Джейн каза:

— Може би това е основание да му се доверим.

— Предполагам, ние ти даваме парите и след това ти ни доставяш оръжието? Вероятно нещо от този род? И когато се уморим да чакаме за доставката и те потърсим, се оказва че ти си сменил адреса си? — каза Роуз.

— Не си права, Роуз — рече Пам Шепърд, — повярвай ми, можете да му се доверите. Той не е нечестен.

— Пам, почти всички са нечестни. Той е толкова нечестен, колкото и всеки друг. Не искам да правя бизнес с него.

— Това е глупаво — казах аз. — Това е глупостта, характерна за умните хора, защото те си мислят, че са умни.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Това значи, че ако всички са нечестни, вие няма да постигнете нищо по-добро, където и да е другаде. Освен това, познатото зло е за предпочитане пред непознатото зло. Имам един сериозен довод. Къде ще намерите търговец на оръжие, който да има това количество?

— Ние не сме глупачки — рече Роуз. — Ти смяташ, че жени не могат да се справят с подобно нещо ли? Че търговията с оръжие е мъжка работа?

— Аз нищо не смятам. Това, което знам, е, че тази работа не е за любители. Ако имате късмет, ще ви ошушкат, а ако нямате късмет, ще ви ошушкат и опердашат. — Браво, Спенсър, майстор на революционното арго. Спец по езика на контракултурата.

— И защo трябва да вярваме, че ти няма да ни ошушкаш? — рече Джейн.

— Имате моята дума и уверенията на една от вас. Досега да съм ви излъгал нещо? Върнах ли Пам на съпруга ѝ или на фантетата? Вие нападнахте една банка и убихте един старец. Той е бил полицай и колегите му от Ню Бедфорд няма да забравят това. Те ще ви търсят до дупка. Вие сте укриващи се от правосъдието, както се казва. Освен това не сте в състояние да дадете обява, че търсите търговец на оръжие. Ако се разчуе, че група жени търсят да закупят оръжие, кой мислите, че ще бъде първият появил се търговец? Удобният, онзи, който пристига един ден и казва, че той има стоката, която вие търсите.

— Засега — рече Роуз, — както изглежда, това си ти.

— Да и вие знаете кой съм аз. Следващият ще бъде някой законспириран. Информатор на ФБР, ченге от специалните служби, агент от Министерството на финансите, може би някоя жена, някоя хубава негърка, изпълнена със съответната доза омраза, която иска да помогне на една своя сестра. Вие се появявате с парите, а тя се появява с тринайсет ченгета и затворническата кола.

— Той е прав, да ти кажа — рече Пам Шепърд. — Той има представа от тази работа, а ние не. Кой друг, на когото бихме могли да имаме повече доверие, би ни доставил оръжие?

— Може би просто бихме могли да покрием парите за известно време — рече Роуз.

Аз поклатих глава.

— Не, не можете. Тогава ти ще си просто една престъпница, крадла и убийца. Сега ти си революционерка, която е убила, защото така се е наложило. Ако не направиш това, което си била замислила да направиш, тогава ти няма да имаш никакво оправдание за това, че си убила стареца и вината ще падне на тебе.

— Аз убих пазача — обади се Джейн. — Не беше Роуз. Той се опита да ни спре и аз го застрелях. — Тя изглеждаше горда с това.

— Все тая, все тая — казах аз. — Тя е съучастничка и носи същата отговорност, каквато и ти. Няма значение кой е натиснал спусъка.

— Можем да минем и без любителски психоанализи, Спенсър — рече Роуз. — Как да се осигурим срещу възможността да вземеш парите ни и да духнеш?

— Аз ще съм само посредник. Вие и търговецът на оръжие ще се срещнете лично. Той ви показва оръжието, вие му показвате парите.

— Ами ако оръжието е дефектно?

— Ще го проверите, преди да го купите.

Те мълчаха.

— Ако не познавате съответния вид оръжие, аз също ще го проверя. Мислили ли сте какъв вид пушки искате?

— Все едно какви — рече Джейн. — Важното е да стрелят.

— Не, Джейн. Нека бъдем честни. Ние не разбираме много от оръжие. Ти знаеш, че е така. Искаме пушки, които да са подходящи за партизанска война. В това число и пистолети, които могат лесно да се скрият и, струва ми се, някакъв вид картечници.

— Имаш предвид ръчно автоматично оръжие, нямаш предвид нещо, което да се закрепва на триножник.

— Точно така. Каквато е там правилната терминология. Разбираш ли за какво става дума?

— Да. Трябва да се консултирам с моя търговец. Някакви други предпочитания имате ли?

— Важното е просто да стрелят — рече Джейн.

— Договорихме ли се? — попитах аз.

— Оставете ни да поговорим малко, мистър Спенсър — рече Роуз.

Трите жени се отдалечиха на другия край на балкона и се скупчиха плътно една до друга.

По боядисаните стени на обсерваторията имаше всякакви драсканици. Най-вече имена, но също така и някакъв призив за хомосексуална свобода, едно предложение черните да бъдат натоварени на автобуси и извозени в Африка и някакви забележки за сестрата на някой си Манган. Съвещанието приключи и Роуз се върна и каза:

— Добре, съгласни сме. Кога можете да получите оръжието?

— Ще трябва да държа връзка с вас — казах. — Няколко дни, вероятно.

— Няма да ви дадем нито адрес, нито телефонен номер.

— Това не е нужно. — Аз ѝ подадох визитната си картичка. — Имате телефонния ми номер. Ще оставя известие на телефонния ми

секретар. Обаждайте се всеки ден по обед и проверявайте. Моят процент е уговорен.

— Ние ще си платим нашето, мистър Спенсър.

— Естествено, просто исках да бъда любезен.

— Може би не би трябвало да се безпокоите, мистър Спенсър.

Това ви струва много усилия.

Роуз и Джейн си отидоха така незабелязано, както бяха дошли. Бяха се хванали на въдицата. Можех да ги издърпам. Джейн дори не ми се опъна.

— Това ще свърши работа — казах на Пам Шепърд.

— А те ще пострадат ли?

— Това е моя грижа, не твоя.

— Но така излиза, че аз ги предавам, ако пострадат. Те ти се доверяват заради мене.

Връщяхме се с колата в Бостън и пресичахме движението между града и предградията.

— Някой трябва да хлътне — казах аз, — заради пазача на банката. Няма да си ти и това е всичко, за което трябва да мислиш.

— По дяволите, Спенсър, та аз ги предавам.

— Да, казах аз.

— Ти си мръсник.

— Ако ме ритнеш в слабините, може да стане катастрофа.

— Няма да го направя. Сега ще ги предупредя. Веднага щом се прибера вкъщи.

— Първо, ти не знаеш как да се свържеш с тях, освен чрез обява във вестника, което в момента не можеш да направиш. Второ, ако ги предупредиш, ще прецакаш себе си и мъжа си, чиито проблеми са не по-малко сериозни от твоите и чието спасение е свързано именно с необходимостта да предадеш Роуз и Джейн.

— Нецо лошо ли се е случило? Какво става с Харви? Децата добре ли са?

— В момента всичко е наред, но Харви има дългове към една от ония акули, които гонят длъжниците. Не исках да ти казвам всичко това, но ти няма да имаш доверие, ако те лъжа, пък и настояваше да знаеш.

— Нямах право да ме манипулираш. Дори и да е за мое добро. Нямах това право може би именно, ако е за мое добро.

— Знам, затова ти казвам. По-добре за тебе беше да не знаеш, но ти имаш право да го научиш, а аз не мога да решавам вместо тебе.

— Добре, по дяволите, кажи ми какво става!

Казах ѝ. Докато свърша, минахме с колата по Бойлстън стрийт и през Копли скуеър, а слънцето се отразяваше от празната сграда на Джон Хенкок и от фонтана, който блестеше на площада. Не ѝ казах за това, че Хок е пернал едно от децата. Трудно се разклаща вярата в „бащините грижи“.

— Господи — каза тя, — какви сме станали.

— Освен всичко друго сте станали застрашен вид. Единственият изход за тебе е да правиш каквото ти кажа. Това включва и да изхвърлиш от лодката Роуз и Джейн.

— Не мога да играя с тях двойна игра. Знам, че звучи мелодраматично, но не знам как да го формулирам по друг начин.

— По-добре е така, отколкото да кажеш, че не можеш да ги предадеш. Но както и да го формулираш, все грешиш. Изпаднала си в положение, при което всеки избор е лош. Но поне изглежда ясен. Ти имаш деца, които имат нужда от майка, имаш съпруг, който има нужда от съпруга. Имаш живот, който трябва да се живее. Ти си красива и интелигентна жена, която се намира по средата на нещо, което може да се нарече добър живот.

Завих наляво при магазина „Бонуит“ на Бъркли стрийт.

— Някой трябва да влезе на топло заради това старо ченге. Аз няма да плача, ако това са Роуз и Джейн. Те му видяха сметката веднага щом им се изпречи на пътя. А ако можем да хванем и Кинг Пауърс на същата въдица, мисля, че ще направим добре.

Отбих надясно по Марлборо стрийт и свих до водния кран пред апартамента си. Качихме се горе, без да говорим. Продължихме да мълчим и когато влязохме вътре. Мълчанието беше натежало от това, което и двамата съзнавахме. Разбяхме колко е неловко, че сме сами заедно в моя апартамент. Съзнанието за това висеше между нас сякаш Кейт Милет никога не беше се раждала.

— Ще направя нещо за вечеря — казах аз. — Искаш ли първо да пийнеш нещо? — Гласът ми беше малко дрезгав, но не ми се щеше да си прочистя гърлото. Това щеше да прозвучи още по-неловко, като в стар филм на Лион Ерол.

— Какво имаш за пиене?

— Аз ще пия бира. — Гласът ми беше станал още по-дрезгав. Закашлях се, за да прикрия, че си прочиствам гърлото.

— Дай и на мене една бира — каза тя.

Извадих от хладилника две кутии с бира „Ютика Клъб“.

— Искаш ли чаша? — попитах аз.

— Не, ще пия от кутията — отвърна тя.

— Опитвала ли си тази бира, много е добра, наистина.

Откакто престанаха да внасят „Амстел“ изпробвах различни видове.

— Много е хубава — каза тя.

— Искаш ли спагети?

— Да, чудесно.

Извадих замразения сос от фризера и го сложих под горещата водна струя, за да извадя аленото парче, втвърден от студа, сос в тигана. Пуснах газта съвсем слабо, покрих тигана и пийнах от бирата.

— Спомням си, че когато бях малък, ходих в някакъв град в западен Масачузетс. Там рекламираха тази бира с едно човече, направено от първите й букви. Мисля, че се казваше Юки. — Закашлях се пак и изпих бирата. Пам Шепърд се беше облегнала на единия от двата стола в кухнята. Беше изпънала напред краката си, леко раздалечени, така че леката й лятна рокля от имприме се беше опънала около горната част на бедрата й. Чудех се дали думата набъбнал може да бъде съществително. Аз съм набъбнал? Звучеше добре. Тя отпи от кутията глътка бира.

— Харесва ли ти? — попитах аз.

Тя кимна.

— А планът? Какво мислиш за него?

Тя поклати отрицателно глава.

— Добре, не ти харесва. Но ще го направиш, нали? Недей да хабиш силите си. Продължавай да го правиш. Мога да те измъкна от тази каша. Остави ме да го направя.

— Добре — каза тя, — не съм във възторг от себе си, но ще го направя. Заради Харви и децата и заради самата себе си. Може би главно заради себе си...

Ето, пак този мой дяволски чар. Трябва да използвам тази сила само за добро.

Казах си „ха така“ и отворих още една кутия с бира. Сложих водата за спагетите и започнах да късам листата на зелената салата.

— Искаш ли още една бира? — попитах аз и сложих листата на салатата във вода с лед, за да станат хрупкави.

— Още не. — Тя седеше неподвижно, отпиваше от бирата си и ме наблюдаваше. Аз поглеждах към нея от време на време, усмихвах ѝ се и се опитвах да не задържам погледа си върху бедрата ѝ.

— Не мога да те разбера — каза тя.

Аз режах на много тънки резенчета глава червен лук с широк касапски нож.

— Искаш да кажеш как човек с моя външен вид и талант може да свърши в тоя бизнес?

— По-скоро мислех за противоречията в твоя характер. Пълен си с мъжественост, а си толкова внимателен. Имаш всички тези мускули, а все пак четеш всички тези книги. Ти си саркастичен и умен и се шегуваш с всичко, но въпреки това наистина се страхуваше, че ще кажа „не“ преди малко и двама души, които ти дори не харесваш, ще си имат неприятности. А пък сега ми приготвяш вечеря и очевидно си нервен от това, че си сам с мене в апартамента си.

— Очевидно ли е?

— Да.

— А ти?

— И аз. Но аз съм само една обикновена съпруга и домакиня от средната класа. Предполагах, че ти си свикнал с тези неща. Сигурно не съм първата жена, за която приготвяш вечеря.

— Готвя често на Сюз — казах аз.

Нарязах доматиите и започнах да режа една зелена чушка.

— И на никого другиго?

— Напоследък само на Сюз.

— Какво е толкова различно у мен? Защо е това чувство на напрежение?

— Не съм сигурен. Свързано е с това, че ги си много привлекателна и аз те желая. Това го разбирам. Но то е свързано и с чувството, че трябва да оставим нещата дотук.

— Защо? — Тя беше оставила бирената кутия и беше скръстила ръце под гърдрте си.

— Опитвам се да ви събера пак с Харви, а ако започна нещо с теб, това няма да е най-добрият начин да го направя. Мисля, че и на Сюз няма да ѝ хареса много.

— Защо тя трябва да знае?

— Защото, ако не ѝ кажа, ще има неща, които крия от нея. Тя няма да ми има доверие.

— Но тя няма да знае, че не може да ти има доверие.

— Да, но тя няма да ми има доверие.

— Това е налудничаво.

— Не е. Виж, факт е, че тя няма да може да ми има доверие, че не заслужавам доверие. Това, че тя не знае, ще бъде просто още една измама.

— Излиза, че ти си признаваш всяка авантюра.

— Всяка, за която тя има право да знае.

— Много ли си имал?

— Няколко.

— И Сюзън е против това?

— Не, не изобщо. Но тя не ги познава. А теб те познава. Мисля, че това ще я нарани. Особено сега. Ние сме в критичен момент. Не знам точно какъв, но мисля, че ще е грешка, ако нещо стане сега. По дяволите...

— Мисля, че тя е щастливка.

— Така ли мислиш? Защото наскоро ме нарече конски задник.

— Възможно е — каза Пам Шепърд.

Нарязах три малки кисели краставички и без да ги беля, ги добавих към моята салата. Извадих салатените листа от водата, попих ги с кърпа, а после ги завих и ги сложих в хладилника. Проверих и соса — почти се беше разтопил. Прибавих малко зелено грозде без семки в купата за салата.

— Работата е там, че цялото това обяснение не можа да охлади желанието ми. Не мисля, че е фатално, но не можеш да кажеш, че си почивам удобно.

Пам Шепърд се засмя.

— Добре е да го знам. Всъщност аз си мислех, че ще спим заедно и мисълта за това ми беше приятна. Изглеждаш груб, но чувствавам, че не си.

— Грубоват, но толкова нежен — казах аз.

— Но това няма да стане и може би така е добре. Обикновено не се чувствам добре след като съм го направила с някой друг освен с Харви. — Тя се засмя пак, но този път грубо. — Представи си, не се чувствувах кой знае колко добре и последните няколко пъти, когато го правих с Харви.

— Скоро ли беше това?

Тя отклони погледа си от мене и каза:

— Преди две години.

— И това те притеснява?

Тя отново ме погледна.

— Да — каза тя, — много. Не мислиш ли, че трябва да ме притеснява?

— Да, може би. Но, от друга страна, ти не си автомат, който продава секс. Той да пусне две монети по 25 цента и ти да си насреща. Предполагам, че ти не си искала да спиш с него.

— Не можех да понасям това.

— И вие двамата стигнахте до заключението, че ти си фригидна. А ти трябваше навън да доказваш, че не си.

— Така изглежда. Не е много красиво, нали?

— Не, нещастиято никога не е красиво. А Харви, той какво правеше, за да премахне напрежението?

— Да премахне напрежението ли? Господи, мисля, че никога не съм чувала друг да говори като тебе. Не знам какво е правил. Сигурно е мастурбирал. Не мисля, че е бил с други жени.

— Защо не?

— Заради своята вярност, мазохизъм, може би любов, кой знае.

— Може би това е начин да се задълбочи чувството ти за вина.

— Може би е всичко това взето заедно.

— Почти винаги е всичко взето заедно. Изглежда, че колкото по-дълго съм в бизнеса, толкова повече е всичко взето заедно.

Извадих две кутии с бира от хладилника, отворих ги и й подадох едната.

— Работата е там, че никога не разбрах дали е така.

— Кое, дали си фригидна ли?

— Да. Предпочитах да се напия и да се мятам, да хапя и стена и да правя всичко, което те искаха. Но част от това беше само имитация и на следващия ден бях винаги отвратена. Мисля, че една от

причините, поради които исках да те сваля, беше, за да те попитам после дали мислиш, че съм фригидна.

Гласът ѝ беше груб и когато каза „да те сваля“, това също прозвуча грубо и не ѝ отиваше. Познавах тази грубост. Това беше отвращение. Бях го чувал преди.

— Първо, задаваш погрешен въпрос. Фригидна не е много подходяща дума. Ти ми го показва преди малко. Тя няма значение. Просто означава, че ти не искаш да направиш нещо, което някой друг иска да направиш. Ако не ти е приятно да се чукаш със стария Харви, защо тогава не го кажеш? Защо обобщаваш. Кажи: „Не ми е приятно да се чукам с Харви“ или още по-добре — „Не ми беше приятно миналата нощ“. Защо превръщаш това в неотменим закон?

— Не е толкова просто.

— Понякога се чудя. Понякога си мисля, че всичко е толкова просто, но сигурно ти си права. Сексът е толкова естествен, колкото е дишането, освен че ти е нужен партньор. А това, което един човек прави лесно, двама го съсипват.

— А Сюзън... Извинявай, нямам право да питам за това.

— Дали на Сюзън ѝ харесва сексът? Понякога ѝ харесва, а понякога не ѝ харесва. От време на време, засега само от време на време, това се отнася и за мене. Сега това става по-често, отколкото когато бях на деветнадесет години.

Тя се усмихна.

Извадих салатата от хладилника, отвих я и я сложих в купата с останалите зеленчуци. Сосът започваше да завира и аз взех достатъчно спагети за двама и ги изсипах във врящата тенджера.

— Трябва да се сложи много вода — казах аз — стават по-малко лепкави и лесно завират и се сваряват. Гледай. Аз съм суперзвезда на спагетите.

— Защо искаш да ни събереш с Харви? Не съм сигурна дали това е твоя работа. Или просто по американски считаш, че браковете се сключват на небето и не трябва да се разтрогват.

— Не мисля, че наистина си опитала както трябва.

— Както трябва ли? Двадесет и две години? Това не е ли достатъчно?

— Това е доста дълго, но не е както трябва. Ти си се опитвала да бъдеш това, което не си, до момента, когато ти е писнало, и сега си

мислиш, че си фригидна. Той цял живот е въздишал по величието, но не може да го стигне, защото мисли, че то е успехът.

— Ако аз не съм това, което съм се опитвала да бъда досега, какво съм тогава?

— Не знам. Може би ще разбереш, ако не решаваш предварително, че трябва да си онова, което мъжът ти очаква да бъдеш.

— Не съм сигурна, че разбирам за какво говориш.

— И ти ли? Добре, виж сега, ако той е разочарован от тебе, това не значи, че ти не си права. Това може да значи, че той не е прав.

Тя поклати отрицателно глава и каза:

— Разбира се, не е кой знае какво. Това е проблем на всяка жена. Знаем това.

— Не прави такива обобщения — казах аз. — Не знам дали това е проблем на всяка жена или е просто женски проблем. Това, което знам, е, че може би е един от твоите проблеми. А ако е така, може да бъде решен. Едно е да знаеш нещо, а друго е да го чувствуваш, да действуваш все едно е така, казано накратко — да го вярваш.

— И как човек се научава да вярва на нещо.

— Трябва да поговори с добър психотерапевт.

— Господи, искаш да кажеш психиатър?

— Има добри и лоши психиатри. Също както е с частните ченгета. Мога да те свържа с някои добри.

— Твои предишни клиенти ли?

— Не, Сюз знае много за тези неща. Тя е водеща личност и го приема сериозно.

— Това ли е отговорът, някакъв проклет психиатър? Винаги когато нещо стане, някакъв психиатър се занимава с това. Винаги когато някое дете получи двойка, психиатърът взима своя процент.

— Ходила ли си някога при психиатър?

— Не.

— А Харви?

— Не. Той искаше аз да отида, за да разбера дали могат да открият защо съм фригидна. Но той не искаше да ходи. Каза, че при него всичко е наред. Не искаше някой проклет психиатър да си пъха носа в работата му и да се опитва да го убеди, че не е наред.

— Знаеш, че не е задължително да е психиатър. Може да бъде добър социален работник. Трябва да говориш със Сюз за това. Но

Харви отново използва неподходящи думи, както фригидна. Няма смисъл да се изтъква това, че нещо не е наред. Ти просто имаш проблем. А те могат да помогнат... понякога.

— А какво ще кажеш за всички тези хора, които те пращат в лудницата без причина. Или това, че при делата за убийство не могат да се разберат за нищо. Едната страна наема психиатър да докаже, че човекът е луд, а другата страна с друг психиатър доказва, че е нормален.

— Добре, в психиатрията има толкова надути пуяци, колкото във всяка друга работа, може би дори повече. Но нещата, за които говориш, не са съществени. Тези неща идват оттам, че карат психиатрите да вършат неща, за които те не са подготвени. Добрите психиатри знаят, че това, което могат да правят, е да помагат на хората да решават проблемите си. Не мисля, че много ги бива да лекуват шизофрения или да решават дали някой е нормален според закона. Това са глупости. Но те могат да бъдат доста полезни и да ти помогнат да се отървеш от навика да определяш себе си според критериите на мъжа си, или да помогнат на мъжа ти да престане да определя себе си според критериите на пуританизма.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали знаеш, старата пуританска етика.

— А, за това ли говориш. Значи ги четеш тези книги?

— Имам много свободно време — казах аз.

Часовникът на печката иззвъня и аз измъкнах една спагета и я опитах.

— Станали са „Ал Денте“. Брат му Сам играеше в отбора на „Ред сокс“. Беше добър бейзболист, играеше с лявата ръка.

Спагетите бяха готови. Изсипах ги в цедката, изпразних съда и разклатих цедката, за да изтече водата. Върнах ги в тигана, добавих малко масло и пармезан и ги разбърках.

— Ти ли си го измисли?

— Кое?

— Това за брата на Ал Денте.

— Не, наистина. Сам Денте играеше в „Ред сокс“ преди трийсет години. Беше левак.

Сосът за спагетите беше заврял. Изсипах го в сосиерата и сипах две големи купчини спагети в две чинии. Сипах в салатата сос с

подправки, разбърках я и сложих всичко на кухненската маса.

— Приборите за хранене са там в чекмеджето — казах аз.

Извадих бургундско в бутилка от половин галон и две чаши за виното от бюфета.

Седнахме на масата и започнахме да вечеряме.

— Ти ли направи соса за спагетите? — попита тя.

— Да. Това е тайна рецепта, взета от една кутия с доматино пюре.

— А соса с подправките на салатата? Има ли мед в него?

— Да, научих го от майка ми.

Тя поклати глава.

— Изглежда, че си боец, любовник и готвач гастроном. Невероятно.

— Не. Ще приема боеца и любовника, но това за гастронома е забележка, която издава дискриминация по полов признак.

— Защо?

— Ако ти беше сготвила това, никой нямаше да каже, че си гастроном. Това е, защото съм мъж. Мъж, който готви и се интересува от това, е гастроном. Жената се нарича домакиня. А сега си изяж проклетите спагети — казах аз.

Тя ги изяде. Аз — също.

23

Тази нощ спях на кушетката. Още един триумф на добродетелта над похотта. Станах и си взех един душ, преди Пам Шепърд да се събуди. В десет часа вече си пиех кафето с Мейси, човека на Кинг Пауърс, в „Холидей ин“ в Хайанис.

— Искаш ли плодове? — попита Мейси.

— Не, благодаря. Кафето ми е достатъчно. Кога можете да доставите оръжието?

— Може би утре, със сигурност вдругиден.

— Каква е стоката?

— Карабини М2 в отлично състояние, всяка с по сто патрона.

— Колко са?

— Четиристотин и петдесет парчета.

— Господи, става дума за повече от два бона едната.

Мейси вдигна рамене.

— В цената влизат и патроните, не забравяй това.

— За бога, могат да се вземат от магазин за оръжие за половината цена.

— Четиристотин и петдесет парчета? Карабини М2?

— Това е проблемът — казах аз. — Но все пак сто бона за четиристотин и петдесет парчета. Не мисля, че моите хора ще харесат това.

— Ти дойде при нас, Спенс. Ти ни помоли. Не помниш ли?

Обичах да ме наричат Спенс.

— И не забравяй, че твоят дял е трийсет бона — каза той.

— Които са у вас.

— Хей, Спенс, това ни се полага. Сега нямаше да сме в бизнеса, ако не изисквахме финансова отговорност от нашите клиенти. Също така не ние отидохме при Харви. Той дойде при нас. Точно като тебе. Ако не ти харесва сделката, свободен си да сключиш друга, където искаш. Само гледай Харви да дойде при нас с трийсетте хилядарки, които ни дължи. Те всъщност ще станат повече от понеделник.

— А, да, вашите фирми за частни услуги, изглежда, работят с лихви, които се покачват, нали?

Мейси се усмихна, вдигна рамене и разпери ръце.

— Какво да ти кажа, Спенс. Ние си имаме своите методи и привличаме клиенти. Значи правим нещо както трябва.

Той скръсти ръце.

— Е, вземаш ли пушките или не?

— Да.

— Добре, тогава нека уредим въпроса. Кога искаш да вземеш пратката? Мога да ти гарантирам за вдругиден. Той провери датника на часовника си. — На 27-и. По-рано не е сигурно.

— На 27-и е добре.

— А къде искате да приберете пратката?

— Няма значение. Вие имате ли място?

— Имаме. Знаеш ли товарния пункт в Челси?

— Да.

— Значи там, вдругиден в шест часа сутринта. По това време там е пълно с камиони, които товарят и разтоварват. Никой няма да ни обърне внимание. Твоите шефове имат ли камион?

— Да.

— Добре. Разбрахме се. Ще дойдеш там с твоите хора.

— Да.

— Аз няма да идвам, но вие трябва да пригответе за човека, който ще движи нещата, сто хиляди долара в брой. Иди в ресторанта на търговския център. Знаеш ли къде е?

Аз кимнах.

— Пий там едно кафе или каквото искаш. Ние ще се свържем с тебе.

— Няма да стане — казах аз.

— Защо не?

— Кинг трябва лично да ни предаде стоката.

— Защо?

— Моите хора искат да правят бизнес с шефовете. Не им харесва вече да действат чрез мене. Може да искат да продължат сделките и им трябва пряк контакт.

— Може би аз ще мога да дойда.

— Не. Трябва да дойде Кинг. Те искат да са сигурни, че няма да изгорят. Смятат, че да се прави бизнес с шефа е нещо като паричен депозит. Ако самият той го прави, те считат, че всичко ще върви добре и няма да има номера като този да ни продадете десет щайги с оловни тръби. Или да ни застреляте, да вземете парите и да избягате. Те мислят, че Кинг няма да иска да се замесва сам в такъв род действия. Много е рисковано. Така че или Кинг ще доставя пратката, или няма да има сделка.

— Мистър Пауърс не обича да му казват какво да прави — отговори ми Мейси.

— Аз също, но ние бяхме разумни и вие ще получите вашата цена. Той може да отстъпи по този въпрос.

— Мога да те уверя, че в случая няма да има хитрини или двойна игра. Това е открита честна сделка.

— Хубаво е да се знае това, Мейси. И аз ти вярвам, защото съм тук и виждам твоите честни кафяви очи. Но моите клиенти не са тук. Те не знаят колко си искрен и ти нямат доверие. Дори и след като им казах, че си учил в колеж и всичко останало.

— А какво ще кажете, ако се откажем от цялата работа и обявим ипотеката на Харви за просрочена.

— Ще идем при ченгетата.

— А как Харви ще обясни защо са му били парите, които му дадохме?

— По-добре това, отколкото да обяснява на твоите хора защо не може да плати.

— Това ще е голяма грешка.

— Да, може би, но и за вас ще бъде голяма грешка. Дори и да пожертвате Харви, навсякъде след вас ще са ченгетата, а аз ще побеснея и ще направя всичко да ви натопя. И за какво? Само защото Кинг го е домързяло да стане една сутрин за среща в шест часа.

Мейси ме гледа може би трийсет секунди. Аз казах:

— Нали не искаш да ни поставиш с Харви в положение, в което няма да имаме друга възможност? Нали не искаш да направиш така, че да предпочетем ченгетата пред твоите момчета? Нали не искаш да поставиш нещата така, че Харви да няма какво да губи, ако проговори пред федералния прокурор. Моите хора твърдо държат на това. Те

искат да вършат бизнес с един човек. Ти не си този човек. Човекът, който им трябва, е Кинг.

Тогава Мейси каза:

— Трябва да го попитам. Не съм упълномощен да го забърквам в такава работа.

— Ти дори не си упълномощен да си разкопчаеш панталона, без да питаш Кинг. И двамата го знаем. Обади му се.

Мейси огново ме гледа трийсет секунди. После стана и отиде в другата стая.

Нямаше го може би петнайсет минути. Аз си пиех кафето и се възхищавах на маратонките си „Адидас“ — велурени с ръждив цвят. Отлични за тенис, за тичане и пазещи краката от нараняване. Сипах си още една чаша кафе от каната-термос за обслужване по стаите. Беше изстинало. Оставих чашата на масата, отидох до прозореца и се загледах в басейна. Той беше небесносин и пълен с хора, главно млади, които се плискаха, плуваха и се гмуркаха. Голямо количество плът потъмняваше на плажните столове около басейна и част от нея беше приятна за гледане. Трябваше да се обадя на Сюзън. Не бях се прибирал тази нощ. Може би се тревожеше. Трябваше да ѝ се обадя снощи. Понякога не мога да побера всичко в главата си. Пам Шепърд и Харви, Роуз и Джейн, Кинг Пауърс и Хок, ченгетата от Ню Бедфорд и че работата трябва да стане. А също и сексът. И с това трябваше да се оправям. Едно момиче с дълга и права руса коса се показва под един от чадърите. Носеше толкова малки бикини, че нямаше смисъл да ги слага. Наблюдавах я внимателно, когато Мейси се върна в стаята.

— Кинг е съгласен.

— Чудесно. Той наистина е цар. Нали, Мейси?

— Не беше толкова лесно да го накарам, Спенс. Трябва на мен да благодариш за сделката. Щеше да накара да те очистят, когато най-напред му казах какво искаш.

— И ти ме спаси, Мейси, оправи всички неща днес.

— Ти се шегуваш, но ти казвам, че ти беше на косъм. Ако нещата не минат гладко, Кинг ще го направи. Можеш да бъдеш сигурен. Ще го направи, Спенс.

— Мейси — казах аз, — ако още веднъж ме наречеш Спенс, ще ти счупя очилата.

Когато се върнах в мотела, часът беше единайсет и дваайсет. На бюрото беше оставена бележка: „Отивам да се разходя по плажа. Ще се върна около обед. Може и аз да не съм се прибирила цяла нощ“. Пак си погледнах часовника. Беше единайсет и дваайсет и две минути. Звъннах в службата и оставих поръчка Роуз да ми се обади в мотела. В дванайсет и пет тя ми се обади.

— Знаеш ли къде в Челси е търговският център? — попитах я аз.

— Не.

— Ще ти кажа. Вземи молив и пиши.

— Имам молив.

Обясних й и добавих:

— Когато стигнеш там, иди в ресторанта, седни на бара и си поръчай едно кафе. Аз ще дойда към шест без петнайсет.

— Искам и Памела да дойде.

— Защо?

— Ще ти имам повече доверие, ако тя е там.

— Това е все едно да използваш сестра си — казах аз.

— Използваме каквото трябва. Каузата го изисква.

— Винаги е така — казах аз.

— Тя ще бъде ли там?

— Аз ще я доведа.

— Ние ще бъдем там с нашата част от сделката.

— Ще имате нужда от камион.

— Колко голям?

— Не е нужно да е голям, един пикап, нещо от този род.

— Ще наемем един. Ще ни помогнеш ли при товаренето?

— Да.

— Много добре. Ще се видим там — каза тя и затвори.

Написах на Сюзън бележка, че ще се върна, за да я заведа да вечеряме, сложих дваайсет и седем X-са на долния край на листа и магнах бележката, която тя ми беше оставила. След това позвъних в

Ню Бедфорд. Джеки Силвия каза, че ще ме чакат с Макдърмът пред Брисгълската Окръжна съдебна палата на Каунти стрийт. Когато пристигнах, те бяха там, облеgnати от двете страни на два от стълбовете пред входа.

— Хайде — рече Силвия, когато излязох от колата. — Трябва да говорим с Линарес.

Влязохме в червената тухлена сграда на съда, минахме покрай канцеларията, изкачихме няколко стъпала и влязохме в един кабинет, на чиято врата пишеше *АНТОН ЛИНАРЕС, ЗАМ. ОКР. ПРОКУРОР*. Когато влязохме, Линарес стана, заобиколи бюрото си и се ръкува с мен. Беше среден на ръст и стегнат със спретната африканска прическа, тъмен костюм с жилетка и бяла риза с вратовръзка на червени и черни райета. Обувките му бяха като че ли от фирмата „Гучи“, а костюмът му изглеждаше да е от „Пиер Карден“ и той приличаше на един бъдещ окръжен прокурор. Ръкостискането му беше здраво и от него ухаеше на лосион за след бръснете. Обзалагам се, че беше „Кану“.

— Сядай, Спенсър, радвам се, че те виждам. Джеки и Рич ме информираха за случая. Не виждам никакъв проблем. Кога приключваме?

— Вдругиден — казах аз, — в шест сутринта, на края на пазара в Челси.

— Това в окръга Съфолк или Мидълсекс се пада?

— Съфолк — рекох.

— Сигурен ли си?

— Работил съм в Съфолкската окръжна прокуратура. Евърит е в Мидълсекс, Челси е в Съфолк.

— О'кей, ще ми трябва известно съдействие от Съфолк. — Той погледна ръчния си часовник. Беше голям, със светещ циферблат и трябваше да се натисне едно копче, за да се покажат цифрите. — Това ще се уреди — каза той. — Ще се обадя на Джим Кленси да има готовност там. Той ще бъде на линия.

Той се облегна на въртящия се стол, подпря крака си на едно от чекмеджетата, което беше леко отворено, и погледна към мен.

— Каква е разстановката? — попита той.

Разказах му.

— Значи, ние се разполагаме предварително около мястото — рече Силвия — и когато те са по средата на сделката... — Той вдигна отворената си длан и я сви в юмрук.

Линарес кимна.

— Правилно, ние сме ги спипали, независимо в кой стадий на пазарлъка са. Едните ще са откраднали пари, а другите ще са откраднали пушки. Искам да съм там. Искам да участвам в това.

— Ние си помислихме, че може да искаш, Антон — рече Макдърмът.

Линарес се усмихна без раздражение.

— Не съм поел тази работа, за да остана на нея до края на живота си.

— Да, но нека да сме сигурни, че това няма да стигне до ушите на пресата, преди да се е случило.

Линарес отново се разтегна в усмивка.

— Господа — рече той и поклати главата си с дружеско огорчение. — Господа. Как може!?

— Силвия е прав — казах аз. — Тези хора са много предпазливи. Кинг Пауърс по навик. Роуз и Джейн по характер. Те ще бъдат много боязливи.

— Съгласен съм — рече Линарес. — А как стои въпросът с твоите хора. Как искаш да оправим тази работа?

— Искам тях да ги няма — рекох. — Могат да бъдат споменати като двама анонимни тайни агенти на следствието, чиято самоличност трябва да бъде взета под защита. Същото се отнася и за мен. Ако моето име се замеси в тази история, то може да забърка в нея и техните. И двамата са мои клиенти.

— Ще ми трябва имената им — каза Линарес. — Не за да възбудя обвинение срещу тях, а за да ги скрия. Ако се случи те да попаднат в мрежата, трябва да знам кого да освободя.

Казах му.

— Роднини ли са? — попита той.

— Да, мъж и жена.

— И ти правиш това за тях?

— Да.

— Как изобщо са те пуснали да се измъкнеш от Съфолк?

— Трудно ми е да преценя — казах аз.

— Добре... — Линарес отново погледна часовника си. Той обичаше да натиска копчето.

— Джеки, ти и Рич утре ще отидете там със Спенсър и ще уредите тази работа. Аз ще се обадя на Джими Кленси и ще му кажа да ви чака.

— Трябва да се уточним с групата — каза Макдърмът.

— Остави това на мене — каза Линарес. — Аз ще се обадя на сержант Крус и ще поискам да ви прикрепят към мен за два дена. Ние с Мени сме приятели. Той ще се съгласи. Вие получавате Боби Сантос. Той ще дойде с вас утре, за да може да ме информира за ареста.

Той взе вътрешния телефон и каза:

— Пеги, свържи ме с Джими Кленси от федералната прокуратура в Съфолк.

Като закри слушалката с ръка, той ми каза:

— Радвам се, че се запознахме, желая ти успех.

После се обърна към Силвия и Макдърмът:

— И на вас момчета, да свършите добра работа.

После махна ръка от слушалката.

— Джими, обажда се Айтон Линарес. Имам нещо интересно за тебе.

Ние станахме и излязохме.

— Кой е този Сантос? — попитах Джеки Силвия.

— От щатските власти е, не работи тук. Иска да стане комисар по обществената сигурност, но какво толкова има? Няма нищо лошо в това да имаш амбиции, нали Рич?

— Не знам — каза Макдърмът. — Никога не съм имал амбиции. Искаш ли да дойдеш с нашата кола, Спенсър, или предпочиташ да се срещнем там.

— Там ще се срещнем — казах аз, — в офиса на Кленси около десет часа.

— До утре тогава — казва Силвия.

Стигнахме до моята кола. Имаше квитанция за глоба за неправилно паркиране под чистачката на предното стъкло. Аз я взех и я пуснах в малкото джобче на кафявия блейзър на Силвия.

— Що за глупаци се мотаят тук. Уреди това.

Влязох в колата. Докато потеглях, Силвия извади квитанцията от джобчето си и я скъса на две. Когато завивах зад ъгъла на Каунти

стрийт, той тъкмо даваше едната половинка на Макдърмът.

Отново попаднах в лабиринта и при първия ми опит да изляза на моста Феърхевън се озовах на Акъшнет стрийт, която вървеше успоредно на реката. Там, до бюрото за безработни, имаше дълга опашка, а един човек с количка и чадър продаваше кренвирши, газирани напитки, пуканки и фъстъци. Забавно, нали?

При втория опит успях да мина по моста и се отправих към носа. Сега слънцето беше зад гърба ми, а пред мене бяха може би плуване, малко тенис и вечеря. Надявах се, че Сюзън не е вечеряла. Беше пет и двайсет, когато се върнах в мотела. Видях колата на Сюзън на паркинга. Когато отключих вратата на стаята, тя беше там. Седеше пред огледалото с книжна салфетка в ръка. Косата ѝ беше вдигната на големи ролки. По лицето си имаше много крем, носеше халат на цветя и незавързани гуменки.

— Хм — казах аз.

— Не те чаках толкова рано — каза тя, като избърса част от крема със салфетката.

— Няма значение, но какво си направила със Сюзън Силвърман.

— Време е да знаеш, скъпи, това е истинската ми същност.

— Господи — казах аз.

— Означава ли това, че всичко е свършено.

— Не, но ми кажи, че след малко ще се появи твоята имитация.

— След двайсет минути — каза тя. — Запазих за седем часа маса в Кунамесит Ин.

— Какво ще кажеш първо малко да поплуваме, а после да поиграем тенис или обратното?

— Не. Току-що си измих косата и не искам да стане мокра или изпотена. Или обратното. Защо не поплуваш, докато прикрива истинската си същност. Тогава може да пийнем, да се повозим бавно с колата до мотела и тогава да ми дадеш обяснение къде си бил, по дяволите, какво си правил и с кого или на кого си го правил, такива неща.

Поплувах половин час. Басейнът беше дълъг само около петнайсет метра, така че трябваше много пъти да се обръщам, но стана приятна малка тренировка и когато се върнах, кръвта във вените ми се движеше ускорено. А и Сюзън съвсем не можеше да я забави. Сега косата ѝ беше без ролки, а халатът и кремът бяха изчезнали. Тя носеше

бледа рокля без ръкави с цвят на яйчени черупки и нефритени обици. Когато влязох, тъкмо си слагаше червило и се беше навела близо до огледалото, за да не сбърка нещо.

Аз взех душ, обръснах се и си измих зъбите с паста с флуор, която имаше вкус на коледни сладки. Облякох тъмносиния си летен костюм с месингови копчета на сакото и жилетката. Сложих си светлосиня риза и бяла вратовръзка на сини и златни ивици. Тъмни чорапи и черни мокасини с пискюлчета завършваха картината. Погледнах се в огледалото. Бях великолепен, с ясен поглед. Закопчах си пистолета под сакото. Наистина ще трябва да си купя пистолет с поспециална изработка — например със седефена дръжка и кожен кобур.

— Стой близо до мен — казах на Сюзън, докато вървахме към колата. — Има опасност дамският клуб в Хайанис да ме отвлече и да ме третира като сексуален обект.

Сюзън ме хвана под ръка.

— По-добре смърт, отколкото позор — каза тя.

В колата Сюзън си сложи кърпа на косата и кара бавно със свален гюрук до хотела. Пихме по един коктейл „Маргарита“ на бара и заехме маса до прозореца, откъдето се виждаше езерото.

Докато разглеждахме менюто, изпихме по още една „Маргарита“.

— Не искаш ли бира? — попита Сюзън.

— Струва ми се, че не подхожда нито на настроението, нито на повода — казах аз. — Ще пийна малко с яденето.

За себе си поръчах сурови стриди и омар по френски. Сюзън избра също стриди и изпечен в тесто пълнен омар.

— Всичко си идва на мястото, Сюз — казах аз. — Мисля, че ще успея.

— Надявам се да успееш — каза тя. — Виждал ли си Пам Шепърд?

— Да, снощи.

— Така ли?

— Да, снощи спях в моя апартамент.

— Как е тя?

— Не може да се сравнява с тебе — казах аз.

— Нямах предвид това. Как е душевното ѝ състояние?

— Мисля, че трябва да говориш с нея. Доста е зле и ми се струва, че има нужда от някакво лечение.

— Защо? Защото ти ѝ се предложи, а тя ти отказа.

— Просто говори с нея. Предполагам, че можеш да я насочиш правилно. С мъжа ѝ не могат да се разберат каква трябва да бъде тя и се чувства виновна за това.

Сюзън кимна.

— Разбира се, че ще говоря с нея. Кажи кога?

— След като свърши всичко това.

Сигурно вдругиден.

— Ще се радвам да го направя.

— Освен това, не съм ѝ се предлагал.

— Не съм те питала — каза Сюзън.

— Но все пак беше смешна сцена. Искам да кажа, че говорихме много за това. Тя не е глупава, само е заблудена и може би незряла. Трудно мога да определя точно. Вярва в някои много деструктивни неща. Как беше в стиха на Фрост — „Той няма да престъпи бащините думи“?

— Това от „Да поправиш стена“ ли е? — попита Сюзън.

— Да, при нея е нещо подобно. Все едно, че никога не е престъпвала думите на майка си или на баща си и когато е разбрала, че не дават резултат, тя все пак не ги е престъпила. Просто е намерила някого с нов комплект от максими и никога не ги е престъпвала.

— За Роуз и Джейн ли говориш? — попита Сюзън.

— Имаш добра памет, която компенсира истинската ти външност.

— Има много такива жени. Срещам ги в училище и на училищните празненства. Жени на учители и директори. Виждала съм много от тях да идват с дъщерите си и срещам много дъщери, които ще станат такъв тип жени.

— Фрост го е писал за момче — казах аз.

— Да, знам. Разбирам.

Сервитьорката ни донесе стридите.

— Не се отнася само за жените, нали?

— Не, мадам. При Харви положението е също толкова лошо — също толкова е затънал в думите на баща си и е също толкова сляп за всичко въвн от тях, колкото и Пам.

— Няма ли и той нужда от лечение?

Стридите бяха чудесни — много пресни и много млади.

— Да, мога да си представя. Но мисля, че може би тя е по-умна и по-смела. Мисля, че той няма достатъчно кураж за лечение. А може би и ум. Но аз го видях в стресово състояние. Може да е по-свестен, отколкото изглежда — казах аз. — Той я обича. Обича лошото в нея.

— Може би това е още една от формулите на баща му, която не може да престъпи.

— Може би всичко е формула. Може би не съществува нищо друго освен формули. Човек трябва да вярва в нещо. Да обичаш лошата част на някого не е най-страшното.

— Ах ти, ласкател такъв, колко елегантно го каза. Ти обичаш ли лошото у някого?

— Печелиш, мила — казах аз.

— Пак ли се правиш на Хъмфри Богарт?

— Да, опитвам се да го имитирам в огледалото на колата, докато пътувам оттук до Бостън и Ню Бедфорд, и обратно.

Свършихме със скаридите и донесоха омарите. Докато се занимавахме с тях, аз разказах на Сюзън всичко, което бяхме подготвили за следващия ден. Малко хора могат да се сравняват със Сюзън Силвърман в яденето на омари. Тя не оставя несчупена щипка или цепнатина, до която да не достигне. И през цялото време не се цапа и не изглежда дивашки.

Аз имам навика да се наранявам, когато нападам някой запечен в тесто пълнен омар. Затова обикновено го поръчвам по френски или на салата, или пък задушен, или както там го предлагат, стига да е изчистен от черупките.

Когато свърших да говоря, Сюзън каза:

— Трудно е да не изпуснеш нищо предвид, нали? Толкова много неща зависят от толкова много други неща. Толкова много е нерешено и ще остане така, освен ако не върви последователно.

— Да, изнервящо е.

— Ти не изглеждаш нервен.

— Такава ми е работата. Добре се справям. Сигурно ще успея.

— А ако не успееш?

— Тогава ще стане бъркотия и ще трябва да мисля за нещо друго. Направих, каквото можах. Опитвам се да не се тревожа за неща, които

не мога да контролирам.

— И ти предполагаш, че ако се провалиш, ще можеш да оправиш нещата, нали?

— Така мисля. Нещо такова. Винаги съм бил в състояние да направя повечето от това, което е трябвало да направя.

Взехме си по една торта с горски боровинки за десерт и се оттеглихме в бара да прием кафе по ирландски.

Докато пътувахме обратно към мотела, Сюзън облегна главата си на седалката и без да слага къптата, остави косата си да се вее.

— Искаш ли да погледнем океана — казах аз.

— Да — отговори ми тя.

Карах надолу по Сии стрийт към брега и спрях на паркинга. Сюзън остави обувките си в колата и ние тръгнахме да се разхождаме по пясъка в блестящата тъмнина, а океанът тихо се плискаше от лявата ни страна. Взех ръката ѝ и продължихме разходката в мълчание. Някъде вдясно, навътре в сушата някой беше пуснал стар албум на Томи Дорси и вокална група пееше „От време на време“. Звукът се носеше над водата в късната неподвижност. Беше странен, но някак старомоден и познат.

— Искаш ли да поплуваме? — попитах аз.

Хвърлихме дрехите си накуп на плажа, влязохме в абаносовочерната вода и заплувахме един до друг, успоредно на брега. Преплувахме може би четвърт миля. Сюзън беше добър плувец и не ми се налагаше да забавям темпо заради нея. Само останах малко назад, за да наблюдавам движението на белите ѝ ръце и рамене, които почти безшумно прорязваха водата. Още можехме да чуем стереото. Едно момче пееше „На изток от слънцето и на запад от луната“ в съпровод на мъжка вокална група. Сюзън спря пред мен. Водата стигаше до гърдите ѝ. Спрях до нея и обвих ръце около гладкото и тяло. Тя дишаше дълбоко, макар че не беше останала без дъх и аз можех да почувствам върху гърдите си силните удари на сърцето ѝ. Тя ме целуна и соленият вкус на океана се смеси със сладкия вкус на нейното червило. Наведе назад глава и вдигна поглед към мене. Косата ѝ беше залепнала на главата. А капчиците морска вода просветваха върху лицето ѝ. Зъбите ѝ ми изглеждаха много блестящи така близо до мен, когато тя се усмихна.

— Във водата ли? — попита тя.

— Никога не съм опитвал във водата — казах аз.

Гласът ми отново беше дрезгав.

— Ще се удавя — каза тя.

После се обърна и се гмурна към брега. Аз се гмурнах след нея и я улових на линията на прилива. Ние лежахме на мокрия пясък и се любехме, докато Франк Синатра и Пайд Пайпърс пееха „Има такива неща“ и вълните миеха краката ни. Докато свършим, нощният слушател беше сложил плоча на Арти Шоу и ние слушахме „Да танцуваш в тъмнината“. Известно време останахме неподвижни, оставяйки вълните да ни заливат. Изглежда, че приливът настъпваше. Една по-голяма от другите вълна се разби над нас и за миг останахме под водата. Изскочихме и двамата, изпускайки водата пред устата си, спогледахме се и започнахме да се смеем.

— Дебора Кър — казах аз.

— Бърт Ланкастър — отвърна тя.

— Оттук до вечността — казах аз.

— Най-малкото дотам — отговори ми тя.

И ние се притискахме на мокрия пясък, а вълните се разбиваха в нас, докато зъбите ни започнаха да тракат.

След това се облякохме и се върнахме в мотела. Взехме заедно продължителен горещ душ и поръчахме да ни донесат в стаята бутилка бургундско. После седяхме в леглото, отпивахме от виното и гледахме по телевизията филма от нощната програма „Форт Апачи“ — един от моите любими филми. След това съм заспал.

Сутринта закусихме в стаята и когато тръгнах за Бостън, в осем и трийсет, Сюзън беше още в леглото, пиеше кафе и гледаше сутрешните новини по телевизията.

Съфолкският областен съд на Пембъртън скуеър е много голяма сива сграда, която трудно се вижда, защото е закрыта наполовина от Бийкъм Хил, а новите сгради на правителствения център я закриват от онази страна, която още наричам Баудоин скуеър и Сколай скуеър. Паркирах долу на Баудоин скуеър, пред сградата на щатската администрация, и се отправих към съда нагоре по хълма.

Джим Кленси имаше мустаци тип Ерол Флин и изглеждаше смешно, защото лицето му беше кръгло и лъскаво, а светлата му коса беше започнала да оредява бързо на челото.

Силвия и Макдърмът бяха вече там, заедно с двама души, които приличаха на филмови герои. Оказа се, че единият от тях е Боби Сантос, който някога можеше да стане комисар по обществената сигурност Другият се казваше Клаус и беше от финансовата служба.

— Там ще се срещнем с някои хора от Челси — каза Макдърмът. — Вече разказахме всичко на Боби, а сега ще информираме тези господа.

Този ден Макдърмът носеше зелена фланелка с джобче отляво на гърдите, сиви джинси и сандали. Пистолетът му беше мушнат в колана под фланелката, точно над токата на колана и приличаше на някаква протеза. Клаус, облечен в костюм стил Палм Бийч, поплинена риза и папионка на точки, го гледаше с отвращение. После се обърна към Силвия.

— Каква е тук ролята на Спенсър? — попита той.

— Защо не попиташ него? — отвърна му Силвия.

— Питам теб — каза Клаус.

Силвия погледна Макдърмът и вдигна вежди.

— Господи — рече Макдърмът.

— Обяснявал ли съм ти защо обратните носят папионки — обърна се към Макдърмът Силвия.

— Аз съм този, който организира това — заявих на Клаус. — Аз съм този, който познава хората и ще наблюдава размяната. Аз съм това, което може да се нарече ключова фигура.

— Продължавай, Макдърмът — каза Кленси, — изложи как стоят нещата, искаме да уточним задачите си.

Макдърмът извади една цигара, която изглеждаше ужасно, от джобчето на фланелката си и я запали.

— Добре — каза той — Ние с Джеки си стояхме в стаята в участъка един ден и мислехме за престъпления и други подобни. През деня нищо особено не се беше случило и тогава дойде ключовата фигура.

— Продължавай, за бога — каза Клаус.

— Рич — скара му се Сантос.

— Да, да, добре де, Боби. Просто не искам да бързам, за да може той да ме разбере — каза той.

— Разкажи всичко, Рич — настоя Сантос.

Рич разказа всичко. Планът предвиждаше два камиона за хранителни стоки, в които щяха да бъдат Силвия, Макдърмът, Сантос, Линарес, Клаус и няколко полицаи от Челси, както и двама души от щатските власти — от подчинените на Кленси. Те трябваше да пристигнат на мястото в пет и половина, да паркират на разтоварните пунктове — единият от едната, а вторият от другата страна на ресторанта и да чакат как ще се развият събитията. Когато му дойдеше времето, аз щях да им дам сигнал като сложа ръце в джобовете си.

— И тогава аз, Джеки и Едгар ще се нахвърлим върху тях като скакалци — заключи Макдърмът.

Кленси отвори кафявата папка на бюрото си и ни подаде да разгледаме две снимки от полицейското досие на Кинг Пауърс.

— Това е Пауърс — каза Кленси. — Регистриран е при нас.

— А аз трябва да ви опиша двете жени — намесих се аз.

Докато ги описвах, Клаус си взимаше бележки, а Силвия чистеше ноктите си с джобно ножче. Другите просто седяха и ме гледаха. Когато свърших, Клаус каза:

— Добро описание, Спенсър.

Макдърмът и Силвия само се спогледаха. Добре щеше да е, ако утре те двамата бяха в единия камион, а Клаус в другия.

— Добре, има ли някакви въпроси? — попита Клаус.

— Готови ли са заповедите за задържане?

— Работим по тях, утре ще са готови — отговори Кленси.

— А как ще обясним капана?

— Какъв капан? — попита Сантос. — Просто сме получили сигнал от информатор, че там се върти нелегална търговия с оръжие, рискували сме и сме извадили късмет.

Кленси кимна в знак на съгласие.

— Всичко трябва да е чисто, това, което правим, е рисковано, ние нямаме нищо общо с двойната игра, която им играе Спенсър.

— Там ще бъде Пам Шепърд от моите хора — казах аз. — Може би ще трябва да я задържите. Ако стане така, дръжте я отделно от другите и ми я предайте щом ги откарате.

— На кого, по дяволите, говориш, Спенсър? — каза Клаус — Все едно, че ти ръководиш операцията.

— Операцията, Джеки — каза Макдърмът на Силвия, — да знаеш, че на това му викат операция.

— Ние се договорихме вече, Клайд. Ще разменим мадамата и мъжа ѝ за Пауърс и терористките.

— Клайд ли? — каза Джеки Силвия на Макдърмът. — Сигурно той се казва Клайд Клаус? — лицето на Макдърмът сияеше от удоволствие.

А Клаус леко се изчерви.

— Клайд Клаус! — Макдърмът и Силвия произнесоха това име едновременно, като едва сдържаха кикота си.

— Хей, вие, двамата клоуни, търсите си белята — каза Сантос. — Имаме сериозна работа да вършим. Крус ви прикрепя към мене за тази задача, нали знаете. Ще слушате какво ви казвам — рече Сантос.

Силвия и Макдърмът си придадоха сериозно изражение, като едва се сдържаха, да не се разсмеят отново.

— Нещо друго? — попита Кленси. Той ни изгледа един по един.
— Добре, нека отидем да огледаме обекта.

— Без мене — казах. — Аз ще го огледам по-късно. Ако някой от лошите го е поставил под наблюдение, както би се изразил Клаус, аз не искам да ме видят с група странни и съмнителни мъже.

— А ако те видят сам да оглеждаш мястото — каза Сантос, — ще решат, че просто си предпазлив. Точно като тях. Да, добра идея.

— Познавате ли мястото? — попита Кленси.

— Да.

— Добре. Хората от Челси ще командва някой си лейтенант Каплан, в случай, че там искате да направите проверка.

Аз кимнах.

— Благодаря, Кленси. Приятно ми беше, господа. До утре — казах аз и излязох от кабинета на Кленси. Преди да затворя, вдигнах палец и пожелах на Клаус: „Успех и добър лов“, после затворих. Чух зад себе си Джеки Силвия и Макдърмът, които този път се кискаха открито.

Когато затворих вратата, Клаус тъкмо казваше: „Слушайте...“

Веднага щом излязох, си купих два хотдога и бутилка сода от един уличен автомат. Изядох ги, седнал до фонтана на площада пред градската управа. Много жени, работещи в сградите на правителствения център, също обядваха на площада и аз започнах да ги класирам според тяхната обща привлекателност за мен. Бях стигнал до шестнайстата поред, когато свърших обед и трябваше да се хващам на работа. При нормални обстоятелства за това време щях да класирам двайсет и пет, но имах три кандидатки за седмото място и загубих доста време, докато разреша въпроса.

Челси е запуснато градче, което жителите му обичат. То е близо до Бостън, от другата страна на реката. Пълно е с търговци на боклуци, парцали и стари автомобилни гуми.

Там имаше едно открито и буренясало обширно пространство, където някога голям пожар е погълнал половината град, оставяйки може би най-големия незастроен терен в света. В северозападния край на града, където той граничи с Евърит, се намираще търговският център на нова Англия — един от двата големи товарни пункта в покрайнините на Бостън, откъдето се изсипваше по-голямата част от храните за града. Беше непривлекателно място, близо до рафинерията

на Евърит, но имаше ресторант, разположен в стар жп вагон. Спрях колата до ресторанта и влязох вътре. Малко се разтревожих, защото, докато седях на бара и гледах навън, установих, че моята кола се вписва чудесно в околния пейзаж.

Поръчах си парче сладкиш с крем и чаша черно кафе и разгледах наоколо. Направих го съвсем небрежно, нямаше начин да знам къде ще стане размяната. Не можех нищо да спечеля от огледа на околността. Трябваше да завися от това дали ще работи механизмът, когато сложа ръцете си в джобовете.

Ресторантът не беше много оживен. По-скоро празен, отколкото пълен и аз се огледах наоколо да видя, дали някой не ме следи или изглежда съмнителен. Никой не лъскаше картечницата си, нито пък чистеше зъбите си с автоматичен нож, всъщност никой не ми обръщаше никакво внимание. Бях свикнал с това. Понякога минаваха дни, без хората изобщо да ми обърнат внимание. Долната кора на сладкиша беше влажна. Платих сметката и излязох.

Подкарах колата обратно към Бостън през Евърит и Чарлстаун. В Чарлстаун издигнатата над улицата железница беше демонтирана и градският площад изглеждаше странно гол и уязвим без нея. Като човек, който е останал без очилата, с които сме свикнали да го виждаме. Можеха да оставят релсите и да сложат отгоре висящи растения.

По неясни за мен причини движението в Бостън по обед е също толкова интензивно, колкото сутрин или вечер. Трябваша ми близо трийсет и пет минути, за да стигна до апартамента си.

Пам Шепърд ми отвори да вляза. Изглеждаше спретната, но не беше съвсем на себе си.

— Тъкмо започнах супата, искаш ли да ти сипя?

— Не, обядвал съм — казах аз, — но ще поседя с тебе и ще изпия едно кафе, докато обядваш. Ще трябва да прекараме още една нощ заедно.

— И после?

— И после, мисля, че всичко ще приключи. Надявам се, че ще можеш да се прибереш вкъщи.

Седяхме на масата и тя ядеше доматиената си супа, докато аз пиех нескафето.

— Вкъщи ли? — попита тя. — Господи, това изглежда толкова далече.

— Изпитваш ли носталгия по дома си?

— О, да, разбира се, но.... всъщност не знам. Не знам как ще бъде. Искам да кажа, какво се е променило, откакто напуснах.

— Не знам. Струва ми се, че ще трябва да се върнеш вкъщи и да разбереш. Може нищо да не се е променило. Но утре Роуз и Джейн ще са в къпа, а ти не можеш завинаги да останеш да спиш тука, моята въздържаност не е безгранична.

— Много мило от твоя страна, че ми го казваш.

— Вдругиден ще разговаряме за това. Няма да те изритам оттук.

— Какво ще стане утре?

— Ще го направим. Ще идем на пазара в Челси около шест часа сутринта, ще уредим сделката с оръжието и тогава, когато тя е, така да се каже, консумирана, ченгетата ще дойдат с мрежите си и ти и Харви ще получите още един шанс.

— Защо и аз трябва да идвам. Не казвам, че не искам или че няма да дойда, но каква полза има?

— Ти си нещо като заложничка. Роуз смята, че ако и ти си замесена, аз няма да ги изиграя. Тя ми няма доверие, но знае, че ще внимавам заради тебе.

— Искаш да кажеш, че ако нея я арестуват, ще приберат и мене.

— Изглежда това е нейната теория. Казах ѝ, че това не е по сестрински. Но тя ми отговори нещо за някаква кауза.

— Господи, може би ти си единственият човек, на когото мога да разчитам.

При тези думи аз потреперих.

Навън валеше като из ведро и беше още тъмно, когато се събудих на канапето в дневната си с изкривен врат. Спрях будилника и се измъкнах от леглото. Беше пет без петнайсет. Взех душ и се облякох, преди да почукам на вратата на спалнята си в пет часа.

— Будна съм — каза Пам Шепърд.

Тя излезе от спалнята, облечена с моята хавлия, като изглеждаше точно на толкова години, на колкото беше, и влезе в банята. Проверих си пистолета. Стоях до предния прозорец и наблюдавах отгоре Марлборо стрийт и кръговете, които дъждът правеше на мократа улица. Мислех да направя кафе, но реших, че няма да имаме време и че можем да прием кафе във вагона. Извадих спортното си яке с надпис „Лоуъл Чийфс“ и го облякох. Като го оставих разкопчано, се опитах да си извадя пистолета. Останах доволен. В пет и двацет Пам Шепърд излезе от банята със сресана коса и гримирана, но все още облечена с моята хавлия, влезе в спалнята и затвори вратата. Извадих ключовете за колата от джоба на панталоните си и ги сложих в джоба на якето. Отидох до прозореца и още известно време наблюдавах дъжда. Той винаги ме беше вълнувал. Мокрите улици изглеждаха по-обещаващи от сухите и градът беше по-тих. В пет и половина Пам Шепърд излезе от спалнята ми, облечена с жълти джинси и шоколадова блуза с големи ревери, облече сиво-син шлифер и си сложи широкопола непромокаема шапка в тон с него. После каза:

— Готова съм.

— Имаш гардероб за всякакви случаи — казах аз. — Имам чувството, че си накарала Сюзън да ти купи и шапка за сафари, в случай, че докато си тук, ти се наложи да убиеш някой тигър.

Тя се усмихна доста неубедително. Беше уплашена.

— Ще мине като по вода — казах аз. — Там ще има повече полицаи, отколкото плодови мушици. А аз ще съм до тебе.

Слязохме по предните стълби, влязохме в колата и потеглихме.

— Знам това — каза тя. — Знам, че всичко ще бъде наред. Събраха ми се толкова много неща, а сега и това. Полиция, гангстери, а е рано сутринта и вали, и толкова много неща зависят от това.

— С теб и мен, миличка — казах аз, — с нас всичко ще е наред. Потупах я по коляното. Това беше жест, който бях научил от баща си. Когато той го правеше, в него се съчетаваха обич и утешение. Но като че ли не помогна много на Пам Шепърд. В шест без дванайсет минути влязохме в паркинга на ресторанта. Вече се беше съмнало, но беше сиво и мрачно, ужасно студено за лятото, а топлата жълта светлина от прозорците на вагона изглеждаше приятно. Имаше много коли и камиони. Работата тук започваше много рано. Предположих, че в два от камионите са моите хора, но нищо не подсказваше в кои.

Вътре седнахме в едно сепаре и поръчахме две кафета и две кифли. Пам не докосна своята кифла. Около две минути след шест Кинг Пауърс влезе облечен с тренчкот и карирана шапка за голф. Мейси го следваше в сив шлифер, а навън, при входа, видях Хок, облечен в нещо, което приличаше на бяла кожена пелерина с качулка.

— Добро утро, Кинг — казах аз. — Искаш ли едно кафе? Или кифла? Мисля, че моето гадже няма да яде своята.

Пауърс седна и погледна Пам Шепърд.

— Това ли е купувачът — попита той.

— Една от тях. Другите с мангизите още не са дошли.

— Да идват по-скоро, по дяволите — каза Кинг.

Мейси седеше до Пауърс.

— Имаш чудесна шапка, Кинг — казах аз. — Леля ми Берта носеше подобна, когато валеше. Казваше, че ако си намокриш главата, лошо ти се пише.

Пауърс не ми обръщаше внимание.

— Щом кажа шест часа, по дяволите, имам предвид точно шест, а не шест и пет. Разбираш ли какво казвам?

Роуз и Джейн влязоха в ресторанта.

— Какво съвпадение, Кинг — казах аз. — Ето ги.

Направих знак на Роуз и Джейн и посочих навън. Те се обърнаха и излязоха.

— Да идем при тях — казах аз. — Навън ще има по-малко хора около нас, които да ни слушат.

Пауърс стана, Мейси тръгна след него, а ние с Пам ги последвахме. Когато излизахме, разгледах Хок отблизо. Наистина беше с бяла кожена пелерина с качулка.

— Чудесна сутрин, нали, шефе — каза той.

— Искаш ли да ти цапна един по главата за късмет.

Виждах как раменете на Хок се тресат от тих смях.

Той мина зад мене. На паркинга каза:

— Кинг, Мейси, Хок, Роуз, Джейн, Пам. А сега, след като всички са представени, нека да свършим работата.

— Носите ли парите? — попита Пауърс.

Джейн му показва пазарската чанта, която носеше под черната си мушама.

— Мейси, вземи ги в камиона и ги преброй.

— А как да сме сигурни, че няма да избяга с тях? — попита Роуз.

— Господи, сестро, какво не е наред? — каза Пауърс.

— Искаме да видим пушките — отвърна Роуз.

— Те са отзад в камиона — каза Мейси. — Може да влезем заедно и вие да огледате пушките, докато аз броя парите. Така няма да губим време и двамата ще сме сигурни.

— Добре, направете така — каза Пауърс. — Аз се махам от проклетия дъжд. Хок, ти и Мейси им помогнете да натоварят стоката, щом Мейси провери парите.

Пауърс се качи в кабината на жълтия камион под наем и затвори вратата. Роуз, Джейн и Мейси отидоха към задната част на камиона. Мейси отвори вратите и тримата се качиха вътре.

Хок, аз и Пам Шепърд останахме на дъжда. След около минута Роуз се наведе от задната част на камиона.

— Спенсър, ще дойдеш ли да прегледаш тези неща?

— Не мърдай оттук — каза на Пам. — Връщам се веднага.

Хок стоеше неподвижно до нея, облегнат на бронята на камиона. Аз минах отзад и се качих. Пушките бяха там. Още в оригиналните си сандъци. Карабини М2. Проверих два или три.

— Да, Казах аз, добри са, сега можете да изтрепете цял взвод старци.

Роуз не ми обърна внимание.

— Добре, Джейн, докарай камиона тук. Спенсър, ти ни каза, че ще помогнеш да натоварим.

— Да, госпожо. Ние с Хок ще помогнем.

Мейси взе пазарската чанта, скочи долу и отиде до кабината, където седеше Пауърс. Подаде му парите и се върна при задната врата.

— Какво мислиш, Спенсър, тук добре ли е да направим размяната?

Ние бяхме отстрани, почти зад ресторанта.

— Разбира се — казах аз. — Тук е добре. Изглежда чисто. Никой не ни обръща внимание. Тук по цял ден товарят и разтоварват.

Мейси кимна, Джейн докара на заден ход синьо камионче, паркира го така, че задната му част да е до задната част на камиона на Пауърс, излезе от него и отвори задните врати. Аз отидох към предната част на камиона, където стояха Пам и Хок.

— Хок — казах тихо. — Ченгетата сега ще дойдат. Работата е нагласена.

Мейси, Роуз и Джейн се готвеха да преместят един сандък с пушки от големия в малкия камион.

— Хок — извика Мейси. — Няма ли да ни помогнете със Спенсър?

Хок мина тихо пред камиона и изчезна. Сложих ръце в джобовете си.

— Не се отделяй от мен — казах на Пам Шепърд.

От един камион изскочиха с пушки Силвия и Макдърмът заедно с двама щатски полицаи.

Джейн изпищя: „Роуз“ и пусна своя край на сандъка. Бръкна в джоба на шлифера си и извади пистолет. Силвия го изби от ръката ѝ с цевта на пушката си и тя се сви на две, притискайки ръката си. Роуз каза: „Джейн“ и я прегърна. Мейси започна да се измъква настрани и попадна на мушката на револвера на Боби Сантос, който го притисна до врата му. Кинг Пауърс не помръдна изобщо. Клаус и трима полицаи от Челси минаха от другата страна на камиона и отвориха вратата. Единият от полицаите от Челси — дебелак с пиански нос, се пресегна и го измъкна за предницата на сакото. Пауърс нищо не каза и не направи; само ме погледна.

— Не се крий, виждам те — казах аз на Кинг, взех за ръката Пам Шепърд и си тръгнах.

В седем часа бяхме в закусвалнята за деликатеси на Тремонт стрийт и си поръчахме яйца с нарязано месо и зеленчуци, печен хляб и

топено сирене. Гледахме дъжда на улицата.

— Защо предупреди черния? — попита Пам Шепърд, докато мажеше хляба си със сиренето. Тя не яде от яйцата, което показваше колко разбира от закуски.

Сервитьорката дойде и сипа и на двамата още кафе.

— Не знам. Познаваме се отдавна. Той се биеше по същото време, когато и аз. Понякога тренирахме заедно.

— Но не е ли той един от тях. Не е ли биячът на тези хора?

— Да.

— Това няма ли значение? Искам да кажа, че ти го остави да се измъкне.

— Познавам го отдавна — казах аз.

Още валеше, когато се върнахме с колата в моя апартамент да приберем нещата на Пам. Продължаваше да вали и когато тръгнахме към Хайанис в осем и половина. Има една радиостанция в Бостън, която пуска джаз от 6 сутринта до 11. Обърнах на тази станция. Пееше Кармен Макрий.

Дъждът се беше усилил и така се удряше в предното стъкло, като че ли смяташе да остане там. Покривът ми пропускаше в единия ъгъл и на задната седалка капеше.

Пам Шепърд седеше тихо и гледаше навън през страничното стъкло на колата. Записът на Кармен Макрий беше последван от албум на Лий Уайли, който пееше в съпровод на корнета на Боби Хакет и пианото на Джо Бушкин „Сладката птица на младостта“. Движението по шосе № 3 не беше голямо. Нямаше много желаещи да посетят носа в една дъждовна сутрин в средата на седмицата.

— Когато бях малък — казах аз, — обичах да пътувам с кола в дъжда. Винаги изглеждаше толкова независимо от външния свят, толкова интимно.

Седяхме в топлата кола и музиката свиреше, а останалата част от света беше навън, в дъжда. Мокра и зъзнеща.

— Всъщност още ми харесва — казах аз.

Пам Шепърд продължаваше да гледа навън през страничното стъкло.

— Как мислиш, дали всичко свърши? — попита тя.

— Кое?

— Всичко. Банковият обир, неприятностите на Харви, необходимостта да се крия, страхът? Ужасният начин, по който се чувствам?

— Мисля, че да — казах аз.

— Какво ще стане с Харви и с мен?

— Зависи. Мисля, че двамата с него можете да направите така, че нещата да тръгнат по-добре, отколкото са били досега.

— Защо?

— Любов. Във вашата връзка има любов.

— Лайняна работа — каза тя.

— Не е лайняна работа. Любовта не решава всичко и не е единственото важно нещо, но тя дава голям начален тласък на всичко останало. Ако има любов, тогава има и основа да се започне нещо.

— Това са романтични сантименталности — рече Пам Шепърд.
— Повярвай ми, Харви ми е проповядвал евангелието на любовта кажи-речи цели двайсет години. Това са глупости. Повярвай ми, така е.

— Не, не е така. Ти си имала лоши преживявания и поради това си мислиш, че това е единственото, което можеш да преживееш. И ти, и Харви еднакво грешите. Това, че не се е получило, не значи, че няма да се получи. Ти си интелигентна и с характер. Можеш да се подложиш на терапия. Може би ще успееш да накараш и Харви да го направи. Възможно е, след като разговаряш за своите неща с някой интелигентен човек, да решиш все пак да разкараш Харв. Но тогава ще знаеш истинските причини, поради които го правиш, не защото мислиш, че си фригидна, нито защото той мисли, че си фригидна. И ако решиш да разкараш Харв, ще имаш някакви други възможности, освен да се чукаш с потни пияници в евтини долнопробни хотели или да живееш във феминистка комуна с две кукувици.

— Толкова грозно ли е?

— Разбира се, че е толкова грозно. Човек не се чука, за да доказва разни неща. Чука се, защото му харесва чукането, или този, с когото го прави, или и двете. За предпочитане е последното. Някои хора дори наричат това правене на любов.

— Знам — рече тя. — Знам.

— Или двете глупави патки, с които си се сближила. Те са дървени философи. Те нямат почти нищо общо с живота. Имат незначително отношение към фалическата власт и моделите на господство или ликвидирането на старци в името на неща от този род.

Тя престана да гледа през прозореца и се обърна към мене.

— Защо се гневиш толкова? — попита тя.

— Не знам точно. Торо казва на едно място нещо за преценяването на стойността на нещата, според това колко живот е трябвало да изразходва, за да получи дадено нещо. Ти и Харв не си

знаете истинската цена. Пестеливост, предполагам. Това оскърбява моето чувство за пестеливост.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Бога ми, харесваш ми — рече тя. — Много ми харесваш.

— Беше само въпрос на време — отвърнах.

Тя се загледа отново навън през прозореца и през по-голямата останала част от пътя ние мълчахме. Не го бях казал както трябва. Може би Сюзън би могла. Може би никой не би могъл. Може би приказките, така или иначе, нямат особен ефект.

Пристигнахме в мотела малко след десет часа и заварихме Сюзън в барчето да пие кафе и да чете „Ню Йорк таймс“.

— Добре ли мина? — попита Сюзън.

— Да, точно така, както трябваше.

— Той предупреди един от тях — рече Пам Шепърд, — и онзи избяга.

Сюзън повдигна веждите си към мен.

— Хок — казах аз.

— Ти разбираш ли това? — попита Пам Шепърд.

— Може би — отвърна Сюзън.

— Аз не.

— И мога да се обзаложа, че не ти е дал подходящо обяснение, нали? — рече Сюзън.

— Ни най-малко — рече Пам.

— Всичко останало обаче мина добре? — попита Сюзън.

Аз кимнах.

— Ще се върнеш ли вкъщи, Пам? — попита Сюзън.

— Мисля, че да. Не съм мислила истински за това, дори докато пътувахме насам. Но ето ме тук, на по-малко от километър от къщи. Мисля, че ще се върна там.

— Хубаво.

— Ще телефонирам на Харви — казах аз. — Какво ще кажете да го помоля да дойде, така ще можем да поговорим за всичко и може би Сюзън би могла да каже нещо.

— Да — рече Пам. — Страхувам се да го видя отново. Бих искала да го видя тук заедно с вас и без децата.

Върнах се в стаята, телефонирах на Шепърд и му казах какво беше станало, трябваша му десет минути, за да пристигне. Аз го

посрещнах във фоайето.

— Пауърс в затвора ли е? — каза той.

Погледнах часовника си.

— Не, вероятно не е. Трябва вече да са го регистрирали и адвокатът му е там, уреждайки пускането му под гаранция, а Кинг седи отпред в приемната и чака да си тръгне за вкъщи.

— Боже господи — рече Шепърд. — Искаш да кажеш, че той ще бъде пуснат на свобода, знаейки че ние сме го накиснали?

— Животът е тежък понякога — рекох.

— Но, за бога, няма ли той да дойде да ни потърси? Ти не ми каза, че ще го пуснат под гаранция. Той ще тръгне да ни търси. Той ще знае, че сме го предали. Непременно ще дойде.

— Ако ти бях казал, нямаше да го направиш. Няма да тръгне да те търси.

— По дяволите, какво им е станало, та го пускат на свобода под гаранция. Нямаш никакво право да си играеш така с живота ми.

— Той няма да тръгне да те търси, Шепърд. Жена ти те очаква в барчето.

— Господи, как е тя?

— Добре е.

— Не, искам да кажа, в какво настроение е? Имам предвид, какво казва за мен? Каза ли, че възнамерява да се върне?

— Тя е в барчето с приятелката ми, Сюзън Силвърман. Иска да те види и иска това да стане в наше присъствие, а какво ще прави е нещо, което ще решите ти и тя. Засега, струва ми се, възнамерява да остане. Гледай да не изпортиш нещо.

Шепърд пое дълбоко дъх и го изпусна навън през носа си. Влязохме в барчето, Сюзън и Пам Шепърд седяха една срещу друга в едно сепаре. Аз се промъкнах и седнах до Сюзън. Шепърд остана прав и погледна надолу към Пам Шепърд. Тя погледна нагоре към него и рече:

— Здравей, Харв.

— Здравей, Пам.

— Сядай, Харв — рече тя.

Той седна до нея.

— Как си? — попита тя.

Той кимна с глава. Гледаше ръцете си, които бе сложил близо една до друга на масата пред себе си.

— Децата добре ли са?

Той кимна отново, протегна дясната си ръка и я сложи на гърба ѝ с разтворени пръсти. Лицето му беше мокро.

— Всичко, каквото поискаш — каза той със сподавен глас. — Всичко, каквото поискаш. Ще ти дам всичко, което поискаш, можем да започнем отново и за теб ще бъда отново на върха само след година. Всичко. Всичко, каквото поискаш.

— Това, което искам, не е да сме на върха, Харви. — Чувствах се като воайор. — Става, става дума за нещо друго. Те смятат, че ние имаме нужда от психиатрична помощ — тя кимна към мен и Сюзън.

— Какво знаят те за това или за нас и изобщо за каквото и да било?

— Аз няма да остана, ако не получим помощ, Харви. Ние не сме просто нещастни. Ние сме болни. Имаме нужда от лечение.

— При кого ще отидем? Та аз не познавам никакви психиатри?

— Сюзън ще ни каже — рече Пам. — Тя е запозната с тези неща.

— Ако това ще те върне, ще го направя. — Гласът му се бе поотпуснал малко, но сълзите все още се стичаха по лицето му. Той продължаваше да гали гърба ѝ с малки кръгови движения. — Каквото поискаш.

Аз станах.

— Вие тук ще се разберете. А докато вие се разбирате, аз ще ида да набера един телефон.

Те не ми обърнаха почти никакво внимание и аз се почувствах безполезен като кран за вода върху часовник. От стаята си позвъних в Съфолкската окръжна прокуратура на Кленси.

— Спенсър е — казах, когато ме свързаха. — Пауърс излезе ли вече от кафеза?

— Чакай да проверя.

В течение на близо три минути слушах слабите звуци, които издава телефон, оставен отворен. След това Кленси отново се появи.

— Да — рече той.

— Конте — казах аз.

— Ти знаеше, че ще го пуснат — рече Кленси. — Известно ти е истинското състояние на нещата.

— Да, благодаря — затворих аз.

Когато се върнах в барчето, Пам казваше:

— Прекалено тежко е. Прекалено тежко е да носиш бремето да си център на живота на всички.

Келнерката ми донесе нова чаша кафе.

— Е, какво да правим тогава — рече Харв. — Да не те обичаме ли? Да кажа на децата: стига толкова обич. Прекалено много ѝ идва на майка ви! Това ли да направим?

Пам Шепърд поклати глава.

— Става дума за... не, разбира се. Аз искам да бъда обичана, но когато съм единственото нещо, което обичаш, и децата, усещането, че си някакъв център, чувството за цялата тази... Знам ли... отговорност, може би. Искане ми се да закреця и да побягна.

— Боже мой — Харв поклати глава, — ще ми се аз да имах този проблем — някой, който ме обича прекалено много. Веднага бих се сменил с теб.

— Не, не би го направил.

— Добре де, във всеки случай, аз не бих те напуснал. Та аз не знам дори къде си била. Ти знаеш къде съм бил аз.

— Както и какво си правил — рече тя. — Проклет глупако.

Харв погледна към мен.

— Спенсър, копеле, ти си ѝ казал.

— Трябваше — рекох.

— Добре, правех го заради теб и децата. Искане да кажа, що за мъж щях да бъда, ако бях оставил всичко да изтече без остатък и за теб и децата да не остане нищо. Що за мъж бих бил?

— Виждаш ли — рече Пам. — Виждаш ли, винаги аз, отговорността е винаги моя. Всичко, което правиш ти, е за мен.

— Глупости. Правя това, което би трябвало да прави един мъж. Няма нищо особено в един мъж, който се грижи за семейството. Посвещавайки живота си на семейството. В това няма нищо особено. Така трябва да бъде.

— Потискането на собственото его до такава степен е необичайно — рече Сюзън.

— Какво искате да кажете?

Гласът на Шепърд вече не звучеше сподадено и бе придобил някакъв тенекиен оттенък. Той говореше прекалено високо за

помещението.

— Недей да крещиш на Сюз, Харв — казах аз.

— Аз не крещя, а искам да кажа, господи, Спенсър, тя ми казва, че всеотдайността и саможертвата са признак на болест.

— Не, Харв, не ти казва това. Тя иска да си помислиш защо не можеш да направиш нещо за свой собствен интерес. Защо трябва да мислиш за всичко това като за някакъв вид саможертва?

— Аз, аз не мисля... Искам да кажа, мога да направя нещо, което искам... за себе си.

— Какво например? — попитах.

— Ами, по дяволите. Аз... Ами, аз също искам да имам пари и хубави неща за семейството... и... о, по дяволите. Ти на чия страна си в тая работа?

Пам Шепърд сложи ръце на лицето си.

— О, господи — рече тя. — О, господи, Исусе Христе проклети.

След малко Шепърд си тръгнаха за вкъщи, неспокойни, несигурни, но в една и съща кола и с обещанието, че Сюън и аз ще им гостуваме тази вечер. Дъждът спря и слънцето се показа. Ние със Сюън слязохме на плажа и поплувахме, и полежахме на пясъка. Аз слушах музика по малкото си портативно транзисторче „Панасоник“, което Сюън ми бе подарила за рождения ми ден. Сюън четеше Ериксон и вятърът подухваше много леко откъм Нантъкит. Чудех се дали Пауърс щеше да се покаже. Нямах възможност да направя почти нищо, за да попреча на това. Когато се покаже, ще се покаже. Нямах никакъв начин да се подготвя за това.

Дисководещият по радиото обяви следващата песен — „Лети, Робин, лети“.

Спрях радиото.

— Смяташ ли, че ще се разберат? — казах аз.

Сюън сви рамене.

— Той не вдъхва много надежди, така ли е?

— Не, но той я обича.

— Знам — Сюън направи пауза. — Мислиш ли, че ние ще се разберем?

— Да. Вече сме го направили.

— Така ли?

— Да.

— Значи положението остава непроменено.

— Нищо подобно.

— А какво значи тогава?

— Значи, че аз смятам да ти предложа да се оженим.

Сюън затвори книгата си. Тя ме погледна, без да каже нищо. След това се усмихна.

— Наистина ли? — рече тя.

— Да.

— Това ли било?

— Мисля, че да, би ли желала да се омъжиш за мен?

Тя мълчеше. Вълните идваха тихо към брега и се разбиваха нежно в краката ни.

— Не знам — каза Сюзън.

— Аз бях останал с друго впечатление — казах.

— Аз също.

— Бях останал с впечатлението, че ти искаш да се омъжиш за мен и се сърдиш затова, че още не съм те попитал.

— Аз също бях с това впечатление — рече Сюзън.

— „Песни нечути, отдалеч са по-сладки“ — изрецитирах.

— Не, не е там работата, близостта ти не те прави по-малко любим. Работата е... Не знам. Не е ли странно това. Повече съм искала увереността от това да го поискаш, отколкото консумирането на самия факт.

— Консумирането му едва ли би представлявало някаква изненада за нас.

— Знаеш какво искам да кажа — рече тя.

— Да, знам. Как смяташ да се отнесеш към вземането на решение — искаш ли да се омъжиш за мен, или не?

— Не знам. Един от начините е да ме заплашиш, че ще се махнеш. Не бих искала да те загубя.

— Няма да ме загубиш — казах аз.

— Не, не мисля, че ще те загубя. Това е едно от твоите прекрасни качества. Аз притежавам свободата, до известна степен, да се колебая. Безопасно е да си нерешителен, ако ме разбираш какво имам предвид.

Кимнах.

— И няма да се отървеш от мен — казах аз.

— Аз не го искам.

— Само че тук формулата вече няма да е „свободни да сме ти и аз“. Сега ще бъдем свободни да сме ние, безразделност.

— Колко ужасно конвенционално от твой страна — Сюзън ми се усмихна. — Аз обаче не искам да се отърва от теб и да тръгна с някой друг мъж. И се колебая, не защото искам да експериментирам тук и там. Правила съм това. Знам достатъчно. Това важи и за двама ни. Съзнавам, че сигурно би ти било трудно да ме делиш с типове от бара за неомъжени.

— Така е.

— Въпреки това, има неща, за които трябва да помислим.

— Например?

— Къде ще живеем?

Аз все още лежах, докато тя бе полуседнала, беше се подпряла на левия си лакът и тъмната ѝ коса бе паднала малко напред. Вътрешната ѝ енергия беше почти осезаема.

— А-ха — казах.

Тя се наведе напред и ме целуна по устата.

— Това е една от най-очарователните ти черги — страшно бързо схващаш.

— Ти не искаш да напуснеш дома си, работата си.

— Или града, в който съм живяла близо двайсет години и където имам приятели, и начин на живот, на които държа.

— Аз не се връзвам с тези неща, Сюз — казах аз

— Разбира се, че не. Погледни се, ти си съвършеният мъж, съвършеният възрастен в някои отношения, великият, могъщ, покровителстващ баща. И в същото време ти си най-голямото, проклето дете, което съм виждала някога. Ти не би могъл да имаш никаква работа в предградията, в някоя къщичка в Кейп Код, да подрязваш тревата, да поплуваш в клуба. Ти беше удушил някакъв мъж, нали?

— Да, малкото му име беше Фил, никога не съм знаел другото му име, просто Фил. Никак не ми беше приятно.

— Да, но на теб ти харесва работата, в която възникват неща от този род.

— Не съм сигурен, че това е детинско.

— В най-добрия смисъл на думата е така. За теб в това има някакъв елемент на игра, един стремеж по-скоро към средствата, отколкото към целите. Често пъти изходът се превръща във въпрос на чест.

— Често пъти това е въпрос на живот и смърт, мила.

— Разбира се, че е така, но това го превръща само в една по-значима игра. Моите съседни в Смитфийлд са по-сериозни хора. Техните занимания се свеждат до успеха или неуспеха. За по-голямата част от тях, това не е никак забавно.

— Ти доста си мислила за мен — казах аз.

— И още как. Ти няма да се откажеш от своята работа. Аз няма да оставя моята. Няма да се преместя в Бостън. Ти няма да дойдеш да живееш в Смитфийлд.

— Бих могъл — рекох. — Мисля, че бихме могли да измислим нещо. Никой не те кара да си оставиш работата, нито аз моята.

— Не, мисля че не. Но това е нещо, за което трябва да помислим.

— Значи, окончателното ти становище е твърдо „Не знам“?

— Мисля, че да.

Протегнах ръцете си и я придърпах върху себе си.

— Напориста кучка такава — казах аз.

Лицето ѝ се притисна към гърдите ми. Сподавих речта ѝ.

— От друга страна — промърмори тя, — аз никога няма да те оставя.

— В това не се съмнявам — казах. — Да вървим да вечеряме и да консумираме приятелството си.

— Може би — каза Сюзън, докато карах обратно към мотела, — не е зле да го консумираме преди вечеря.

— Още по-добре — казах аз, — а какво ще кажеш за преди и след вечеря?

— Човек е на толкова години, на колкото се чувства, любими — рече Сюзън.

В седем и трийсет натиснахме звънеца в дома на Шепърд. Аз носех бутилка унгарско червено вино и кафяв книжен плик. Хок отвори вратата и насочи срещу мен голямокалибрен Колт 357.

— Заповядайте, влезте — рече той.

Влязохме. В дневната бяха Кинг Пауърс и Поуъл, бабаитът, когото бях набутал в басейна, Мейси и семейство Шепърд. Шепърд седяха на канапетото, а Поуъл стоеше наблизо с изваден пистолет и гледаше безчувствено в тях. Мейси стоеше край камината, а Пауърс беше седнал в едно кресло до огнището. Лицето на Шепърд беше влажно и той изглеждаше зле. При побой от организма на човек се отделя много скорбяла и Шепърд изглеждаше така, сякаш едва се държеше на крака. Жена му беше напълно безизразна. Тя изглеждаше така, сякаш е влязла някъде и стои там в очакване.

— Къде са децата? — попитах аз.

Хок се усмихна.

— Няма ги тук. Харв и госпожата, както разбирам, са решили, че могат да се усамотят на спокойствие, докато дойдете вие, и са ги експедирали при съседите за през нощта. Мисля, че това наистина прави обстановката по-уютна.

— Млъкни, Хок — рече Пауърс. — Ще остроумничиш така на собственото си погребение.

Хок ми намигна.

— Мистър Пауърс е много сърдит и съм сигурен, че знам на кого е сърдит, драги.

— Предполагах, че ще се видим, Кинг — рекох аз.

— И дяволски правилно си предположил, умнико. Имам нещо за теб, кучи сине. Ако си въобразяваш, че можеш току-така да ме напъхаш в чувала и да си заминеш, означава, че не знаеш нищо за Кинг Пауърс.

— Кинг, това ще ни докара само още повече неприятности — рече Мейси. — Нямаме нужда от това. Защо просто не се махнем.

— Не, първо ще подгрея този кучи син — Пауърс стана. Той беше пълен, имаше вид на човек, който някога е бил слаб и краката му бяха изкривени настрани като патешки. — Хок, вземи му пистолета.

— До стената, момче, знаеш процедурата.

Аз се обърнах и се облегнах на стената, като го оставих да свали пистолета от бедрото ми. Той не го търси дълго. Веднага го намери къде е. Сякаш го подуши. Отдръпнах се от стената.

— Защо ходиш като патица, Кинг? — казах аз.

Червеното лице на Пауърс почервения още повече. Той пристъпи близо до мен и ме удари в лицето със стиснат юмрук. Аз се олюлях от кръста назад и не паднах.

— Квак — казах.

Пауърс ме удари отново и срязва устната ми. След час щеше да се подуе силно. Ако все още съм жив дотогава.

— Хок — рече Сюзън.

Той тръсна глава срещу нея и каза:

— Седни на канапето.

— Ще ни застреляте ли? — обади се Шепърд.

В гласа му не беше останала много жизненост.

— Най-напред ще очистя тая долна отрепка — рече Пауърс. — После може да ми хареса толкова много, че да застрелям цялата ви шибана пасмина. Как ти се струва това, скапаняк долен.

— Тя няма нищо общо с това — рече Шепърд, отмествайки главата си към жена си. — Пусни я да си върви. Имаме три деца. Те не са ти направили нищо.

Пауърс се разсмя, при което се показа вътрешната част на горната му устна.

— Но ти си ми направил. Ти ме прецака с много пари, ще трябва хубаво да се разплатиш за това.

— Ще ти платя, с лихвите. Пусни я да си върви.

— Ще говорим за това. Но първо искам да свърша с това хитро копеле.

Той се обърна към мен и понечи отново да ме удари. Аз отстъпих малко встрани и го ударих силно над бъбреците. Тялото му беше меко. Той изстена от болка и се свлече на колене.

Мейси извади малкия си автоматичен пистолет, а Поуъл отмести своя пистолет от Шепърд и го насочи към мен.

— Спрете — каза Хок. В гласа му сега нямаше и следа от подигравателните нотки. Пауърс седеше на пода, извил настрани тялото си, опитвайки се да намали болката. Лицето му беше червено и луничките му изглеждаха бледи на фона му.

— Убий го — рече той. — Убий го, копелето му с копеле. Убий го, Хок.

— Хок — каза Сюзън.

Аз не свалях очи от Хок. На Мейси нямаше да му стиска да направи това. Той би го направил, за да си спаси кожата, ако не може да избяга. Но не би го направил просто така; за това се изискваше нещо, което Мейси не беше научил в търговското училище. Поуъл би направил каквото му кажат, но засега никой не му беше казал нищо. Оставаше Хок. Той стоеше неподвижен като дърво. С крайчеца на окото си видях как Шепърд протегна ръката си и я сложи върху гърба на жена си, между плешките.

— Хок — отново каза Сюзън.

Пауърс, който все още седеше на пода с щръкнали нагоре колене и показали се над кафявите му обувки бели чорапи, рече:

— Хок, копеле с копеле, прави това, което ти казват. Изгори го, гръмни го. Веднага. Убий го.

Хок поклати глава:

— Не.

Пауърс беше застанал на коленете си и се опитваше да се изправи на крака. Той беше толкова зле, че му бе трудно дори просто да стане от пода.

— Не ли? По дяволите, на кого казваш не, негър такъв. Кой ти плаща на тебе? Прави това, което ти се казва.

Лицето на Хок се разтегна в широка усмивка.

— Не, не смятам, че ще направя това, което ми се казва. Мисля, че ще оставя това на теб, шефе.

Поуъл каза:

— Аз ще го направя, мистър Пауърс.

Хок поклати глава.

— Не, не ти Поуъл. Остави оръжието си и иди да се разходиш. Ти също, Мейси. Това тук ще се реши между Спенсър и Кинг, един на един.

— Хок, ти трябва да си откачил — каза Мейси.

— Хок, какво правиш, по дяволите? — рече Пауърс.

— Излизай, Мейси — рече Хок. — Дватамата с Поуъл оставете пистолетите си на масичката и излезте оттук.

— Хок, за бога — рече Пауърс.

— Направете каквото ви казвам — рече Хок, — иначе знаете, че ще ви убия.

Мейси и Поуъл сложиха пистолетите си на масата и тръгнаха към външната врата.

— Какво става тука, по дяволите — рече Пауърс. Сега цветът на лицето му бе поизбледнял, а гласът му бе скочил с една октава. — Не слушайте заповедите на тоя шибан негър, слушайте какво ви заповядвам аз.

— Расово оскърбление — обърна се Хок към мене.

— Това е грозно — казах аз. — Грозни приказки.

— Мейси — рече Пауърс, — повикай ченгетата, когато излезеш. Чуваш ли, Мейси, повикай ченгетата. Ще ме убият. Тоя луд негър иска да ме убие.

Мейси и Поуъл излязоха и затвориха вратата. Сега Пауърс повиши глас:

— Мейси, по дяволите, Мейси.

— Няма ги, Кинг, заминаха — рече Хок. — Време е сега да свършиш със Спенсър, така както беше започнал.

— Аз нямам пистолет. Ти знаеш това, Хок. Аз никога не нося оръжие. Дай ми пистолета на Мейси.

— Никакви пистолети, Кинг. Просто го набий хубаво, както беше започнал преди.

Хок пъкна пистолета под сакато си и се облегна на вратата, скръстил ръце. Лъскавото му абаносово лице беше безизразно. Пауърс, вече станал, отстъпи две крачки назад.

— Хей, чакай малко, виж какво, Хок, ти знаеш, че аз не мога да продължа сам срещу Спенсър. Не знам дори дали и ти би могъл. Искам да кажа, че така не е честно, разбираш ли. Искам да кажа, че това не е начинът, по който работя аз.

Лицето на Хок беше празно. Харви Шепърд стана от канапето, замахна аматьорски, описвайки широк кръг из стаята, и нанесе на Пауърс зашеметяващ удар с дясната ръка. Ударът попадна високо, отстрани в главата на Пауърс, близо до дясното му ухо и го зашемети.

В същото време вероятно Шепърд си счупи едно от кокалчетата на ръката. Глупаво е да удариш някой по този начин, но изглежда, че на Харви това не му правеше впечатление. Той налетя отново срещу Пауърс като го удари с лявата ръка по лицето и го събори на пода. Пауърс се сборичка да се докопа до двата пистолета на масата, докато Шепърд се опитваше да го ритне. Аз се изпречих между него и пистолетите, при което той се хвърли напред и ме захапа за десния прасец.

— Господи — казах аз, наведох се и го изправих на крака.

Той посегна да забие двете си ръце в лицето ми и аз го извъртях, за да го отстраня от себе си и го блъснах силно в стената. Шепърд тръгна отново към него и аз протегнах ръка и казах:

— Достатъчно.

Шепърд продължи да напират и трябваше да го хвана за рамото и да го отблъсна назад. Той продължи да напират насреща ми.

— Недей, Харви — обади се Пам Шепърд от канапето.

Шепърд спря да напират и се обърна към нея.

— Господи — рече той и отиде и седна на канапето до нея. Обърна я непохватно с ръце и тя се облегна на него, малко схванато, но без да се съпротивлява.

Сюзън стана и отиде при Хок, сложи ръце на раменете му и като се повдигна на пръсти, за да го достигне, го целуна по устата.

— Защо не го направи, Хок? Знаех, че няма да го направиш, но не знам защо.

Хок сви рамене.

— Аз и твоят човек много си приличаме. Вече ти го казах веднъж. Няма останали кой знае колко много такива като нас, мъже като стария Спенсър и мен. Ако си беше отишъл, щеше да има един по-малко. Щеше да ми липсва. А освен това, му бях задължен за нещо от тази сутрин.

— Ти пак не би го направил — рече Сюзън. — Дори и да не те беше предупредил за полицията.

— Не бъди толкова сигурна, скъпа. Правил съм го неведнъж досега.

— Както и да е, драги — обърна се Хок към мен, — сега сме квит. Между другото — Хок погледна назад към Сюзън и се усмихна, — Пауърс има отвратителна уста, но никога не е ругал така пред жени.

Той пристъпи напред, сложи пистолета ми на масата, вдигна пистолетите на Мейси и Поуъл и излезе. — До скоро — каза от вратата и замина.

Погледнах към Пауърс.

— Мисля, че те хванахме в опит за предумишлено убийство, Кинг. Това няма да ти помогне да изгладиш онази неприятност, в която вече си се забъркал в Бостън, нали.

— Майната ти — рече Пауърс, отпусна краката си и се свлече на пода, където остана да седи неподвижно.

— Хок беше прав, Кинг — рекох аз. — Никой не си пада по мръсотии.

Издание:

Робърт Б. Паркър. Обетована земя

Превод: Валентин Кръстев, 1992 г.

Редактор: Г. Димитрова

Американска, първо издание.

Дадена за набор на 19. X. 1992 г. Излязла от печат на 16. XII.
1992 г. Формат 56/84/16. 14 печ. коли

Печат ДФ „Балканпрес“

АНД 22

ISBN 954-8271-01-X

Robert B. Parker. Promised Land

Dell Publishing, 1976

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.